

RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

49

Học mà không suy nghĩ thì luôn u tối
Suy nghĩ mà không học thì luôn nghi ngờ.

Hộp Thư

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Nguyễn Thi, Phú Phong : Đã gửi từ số 37 rồi đó, em nhận được chưa. Chú N.T. quá bận, không thể trả lời thư riêng, em đừng buồn nhé.

Em không ghi tên, Phan Rang : Thiếu Nhi sẽ sống mãi, nếu còn được các em hết lòng quý mến như hiện nay. Tuần báo Nhi đồng chưa thể xuất bản được em ạ.

Em Thương Hoài Linh, Gia Định : Nếu Hoa chưa nhận được thẻ thì chủ nhật đem 2 bình đến tòa soạn làm thẻ ngay tại chỗ em nhé. Bài các em gửi về là do lòng nhiệt thành yêu quý TN, nên muốn đóng góp mà thôi.

Em Nguyễn nguyên Thi, Qui Nhơn : Trong tương lai sẽ có Chi Nhánh Thư Viện, chứ gửi đi như vậy rắc rối lắm, nhân viên lại ít, gửi bảo đảm thì cước phí đắt, gửi thường thì thất lạc mất thôi. Chị gửi Bích Chương rồi, em dần đi nhé.

Em Hoài Lê Thương, Chợ Lớn : Tấm lòng của em đối với quê hương, đất nước rất quý. Em có thể biểu lộ bằng tình yêu gia đình, vì gia đình là nền tảng của quốc gia mà em. Thiếu Nhi không có mục giới thiệu các em với nhau nên chị rất tiếc đã không chiều ý em được.

Em Lê Thị Ngọc Hợp, Nha Trang : Có bé trưởng ban báo chí này giới ghé. Nhưng phiếu lại không có hình. Gửi hình và phiếu khác có địa chỉ rõ ràng để chị làm thẻ nghe em.

Em Ngô Thị Sang, Hồ Nai : Chỉ cần đọc và tìm thêm đọc giả cho Thiếu Nhi là em đã đủ bổn phận với Thiếu Nhi rồi. Đừng chữ ký của chú N.T. đẩy em ạ.

Các em bút nhóm Sương Đêm, Lý Tín : Bút nhóm của em gồm toàn công dân kỹ cựu của Thiếu Nhi, chị mừng lắm. Chúc các em hoạt động mạnh.

Em Lương Thanh Bê, Phan Rang : Tên rừng của em là Hươu phải không? Tại chị thấy chữ ký của em có 2 cái gác hươu. Hết buồn chị chưa, cậu bé.

Em Kim Loan, Sài Gòn : Ở vào tuổi em thì nghĩ hèn chơi và làm giúp má những việc lặt vặt, học đàn, khâu, thêu và... những nhẽo. Đồng ý không có bé tí teo?

Em Dương Hiếu Nghĩa, Sài Gòn : Ăn xì muội không bỏ, không mất máu,

chỉ ghê răng thôi. Lỡ nuốt hột thì khó tiêu, nhưng rồi sẽ ra được chứ không mọc cây trong bụng đâu. Em khỏi phải làm gì vì hôm nay hột chui ra rồi.

Em Nghĩa, Lái Thiêu : Đừng tìm hiểu những tờ báo nhằm nhĩ họ có mục đích gì mà thêm buồn. Em cứ đọc Thiếu Nhi và cổ động nhiều người đọc là quý nhất rồi em ạ.

Em Nguyễn Thị Nga, Khánh Hội : Chị thương mến tất cả các em vì các em trong sáng lành mạnh. Chủ nhật ghé tòa soạn chơi nhé.

Em Đan Phương, Sài Gòn : Có 1 em tên Đan Phương. Bài chị đã chuyển qua chú NT rồi, em ạ.

Em Mất Nai buồn: Gia Định : Hoàn cảnh em rất đáng buồn. Sự không thông cảm trong gia đình đã là nguyên nhân của biết bao nhiêu thảm kịch. Chị mong em nghĩ tới những em bé nạn nhân chiến cuộc để tự an ủi vậy em nhé.

Em Nguyễn duy Hiền, Nha Trang : Em tập đọc thật chậm, đều đều, ríu rít rồi sẽ quen miệng đó em. Chú Nhật Tiến là chủ biên, nghĩa là chú điều hành phần bài vở của tờ báo em ạ.

Em Lương Văn Ninh, Nha Trang : Chị gửi số 7 rồi mà. Phiếu đã đăng lại nơi số 46, em chép rồi gửi kèm theo 2 hình vẽ, chị làm thẻ em nhé.

Em Mã Quang Vinh, Ba Xuyên : Truyền Tin Tin mao hiểm Mỹ Châu là dịch ở cuốn Tin Tin en Amérique, của Hergé. Hiện nay V.N. không có qui ước nào về vấn đề dịch với ngoại quốc nên mạnh ai nấy dịch. Giá trị căn cứ vào nghệ thuật dịch của dịch giả và phần ấn loát sao cho đẹp mà thôi. Suu tầm cũng vậy, đều dịch ở các báo ngoại quốc mà ra cả. Cho nên giống nhau thì đúng quá. Phần sưu tầm là cốt để các em cùng biết mọi sự lạ xảy ra trên khắp thế giới đó mà em.

Em Trần Hiếu, Đà Nẵng : Giận nhau rồi dễ hòa nhau là điều tốt, em nên giữ tính đó. Đừng giận dai cho thêm khổ. Thế là em đã biết cách sống dễ chịu rồi đó em.

Em Ngọc Yến, Sài Gòn : Bài do chú Nhật Tiến chọn, chưa thấy đăng đừng nản chí. Đọc nhiều sẽ có thêm nhiều quan niệm về sự hay hoặc dở em ạ.

Em Bạch Yến, Sài Gòn : Nếu chưa nhận được Bích Chương em cũng có thể giúp tờ báo của chúng ta vững mạnh bằng cách em **kiếm thêm một đọc giả mới** nhé. Chị rất mừng đọc thư em, chị tưởng như có em bên chị với ánh mắt rạng rỡ vậy.

Em Thanh Phong, Gia Định : Bút hiệu hay rồi. Đ L N T M của chú N.T. chưa in. Bao giờ xuất bản chị sẽ loan báo em nhé. Chủ nhật ghé tòa soạn mượn sách về đọc em ạ.

Em Nguyễn Hoàng H, Saigon : Bài các em đóng góp đều do tình nguyện thôi chứ không có điều kiện gì cả em ạ. Tủ Sách Thiếu Nhi là mi ni thư viện, để cho các em mượn sách coi đó mà.

Em Phan Xuân Quang, Dalat : Em 14 tuổi thì ai 13 tuổi phải là em của em. Em không biết viết bài cũng đừng buồn, giúp Thiếu Nhi có nhiều cách, em cứ ngoan ngoãn lễ phép, học hành chăm chỉ và tìm thêm đọc giả để Thiếu Nhi ngày càng lan rộng là em đã làm bổn phận của một công dân Vườn Hồng rồi đó em.

Em Phạm Văn Phúc Tín, Nha Trang : Em có óc khoa học ghê lắm. Biết đâu sau này em có thể thành nhà sáng chế lừng danh. Nhưng viết cho Thiếu Nhi em bày những trò chơi giản dị một chút để khỏi phải mua sắm vật liệu nhiều tiền, các em không có đủ em nhé.

Em Nguyễn Ngọc Hùng, Saigon : Em chép theo mẫu phiếu lý lịch in trong số 46 và gửi kèm 2 hình 4x6 thì mới làm được thẻ em ạ.

Em Ngàn Thông Reo, Saigon : Chủ nhật em ghé tòa soạn chơi nhé. Đừng sợ gì cả. Cứ vô đại đi, vui lắm.

Em Minh Trí, Gia Định : Như vậy là nhà mới của em gần tòa soạn hơn nhà cũ rồi. Phải ghé tòa soạn chơi nhé.

Em Hoàng - Chấn - Pẩu, Thủ Đức : Dù đã thôi học, em cứ đọc các loại sách để mở mang kiến thức và trau dồi nhân cách cũng là em đang học đó em ạ. Em rất đầy đủ điều kiện gia nhập GDTN đó mà em.

Em Dạ Phong, Biên Hòa : Nếu chú N.T. không lựa một bài nào đó, là vì chú thấy bài đó chưa thể đăng được. Em nào khi viết cũng nghĩ là bài mình đáng đăng, phải nghĩ thế mới gửi tới nhà báo. Cho nên bổn phận của chủ bút là phải chọn lựa kỹ càng, bài hay mà bỏ thì ừng mất tài năng, bài không hay mà đăng thì mất giá trị tờ báo. Đừng giận chú em ạ. Chú muốn tất cả các em đều viết hay thật hay để khỏi phải làm buồn lòng các em ấy chứ. Bài viết cho Thiếu Nhi có tiêu chuẩn là nội dung lành mạnh, trong sáng, từ ngữ không thô lỗ, tục tĩu và không phân biệt giai cấp để các em được hoàn toàn thoải mái trong tuổi hồn nhiên.

Em Thanh Liên, Nha Trang : Số 46 có đăng mẫu phiếu rồi sao không gửi phiếu và hình vẽ làm thẻ hả cưng.

Năm thứ hai — số 49
Ra ngày 30-7-1972
Giá mỗi số 50đ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

Chủ nhiệm :
NGUYỄN - HÙNG - TRƯƠNG

Chủ biên
NHẬT - TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn - Điện thoại 42.152

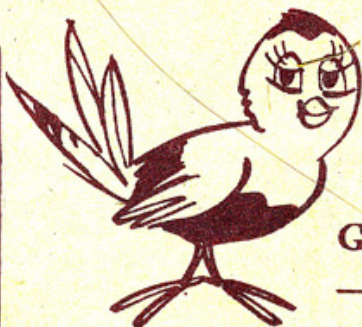
Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại : 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm của Nguyễn hùng Trương	1
— Thơ đại truyện ngắn của Huỳnh Chúc	3
— Con gấu chó của Đặng Hoàng	7
— Trang giải trí : Ô chữ, tranh đồ, Đố vui hàng tuần	8
— Ảo thuật : Thoát hiem trong bao bố Bách Khoa (sưu tầm)	9
— Người học trò thông thái Văn Việt (phỏng dịch)	10
— Sưu tầm của Vịt Mò	13
— Tranh vui trọn kỳ của Nguyễn Tài	14
— Triền lăm nụ cười	15
— Trang Vườn Hồng	16
— Đố Phương Khanh phụ trách	
— Đoàn khúc cho mùa mưa của Ngọc Mỹ	19
— Bướm trong vườn	20
— Làm văn sĩ	22
— của Tiên Du phỏng dịch	
— Chuyện cổ tích :	
Bài học của bác Sói	23
— Mạo hiem Mỹ Châu	24
— Chung quanh quyền sách, từ báo Anh Sơn sưu tầm	26
— Đôi kính cận của Mân Linh	29
— Luận hay	30
— Trò chơi ngoài trời	
— Hộp Thư của Đỗ Phương Khanh trả lời	32

TRANH BÌA CỦA VI VI

GOM LÁ

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,
Hôm nay, chúng ta nói chuyện với nhau về An Lộc.
Đã từ hơn ba tháng nay, chắc các em đã từng đọc báo hoặc
nghe kể chuyện chiến trường An Lộc.

An Lộc, xưa kia có tên là Hồn Quẩn, là tỉnh lỵ của tỉnh Bình Long, một tỉnh nằm ở phía Bắc thành phố Sài Gòn. Bình Long là tỉnh mới thành lập, nam giáp ranh với tỉnh Bình Dương tức là tỉnh Thủ Dầu Một cũ, phía Tây là tỉnh Tây Ninh, Đông là Phước Long, Bắc giáp biên giới với Cao Miên, tức Kampuchia ngày nay.

Diện tích tỉnh Bình Long là 2.340 cây số vuông. Dân số toàn tỉnh được 76 ngàn người. Tỉnh Bình Long chia làm 3 quận, quận An Lộc với diện tích 741 cây số vuông và 43 ngàn dân, quận Chơn Thành với diện tích 711 cây số vuông và 12 ngàn dân và quận Lộc Ninh với diện tích 887 cây số vuông và 21 ngàn dân.

Từ Sài Gòn, muốn đến An Lộc, các em phải lên Bình Dương, cách Sài Gòn 30 cây số, các em theo quốc lộ 13 đến Chơn Thành rồi mới đến An Lộc. Nếu các em tiếp tục đi thẳng lên phía Bắc cũng trên quốc lộ 13, các em sẽ gặp Lộc Ninh. Ra khỏi Lộc Ninh, đường chia ra làm hai ngã, thẳng qua phía mặt, các em đến Kampuchia, rẽ qua trái các em đến Bồ Đức tức Bù Đốp khi xưa, các em có thể dùng con đường này đi đến Ban Mê Thuột.

An Lộc không xa Sài Gòn mấy (124 cây số) cũng gần Sài Gòn như Vũng Tàu (123 cây số), các em đi ô tô vài giờ là đến nơi, cho nên nếu An Lộc bị chiếm cứ, chiến tranh có thể lan tràn đến Bình Dương và nơi đây là địa điểm lý tưởng để pháo kích vào Sài Gòn.

Mỗi khi Sài Gòn cũng như một số tỉnh lỵ khác ở miền Nam bị pháo kích độ vài mươi trái hỏa tiễn, chết và bị thương lối năm ba chục người, chúng ta đã xôn xao lắm rồi.

Các em thử nghĩ vâng từ thủ An Lộc chỉ rộng bằng một quận của đô thành Sài Gòn, mỗi ngày phải hứng chịu mấy ngàn quả đạn pháo kích, có ngày đến 8.000 quả, chịu đựng như vậy ngày này qua ngày khác gần ba tháng trường. Mỗi ngày, mỗi giờ đều có người chết và bị thương.

Các em thử đọc một đoạn trong bài tự thuật đăng trong báo Đời của một cô gái kẹt trong An Lộc :

Suốt ngày, chúng tôi chỉ có việc ngồi trong hầm nghe tiếng đạn veo-veo qua đầu, rồi đoán xem tiếng nổ vừa rồi gần xa tới đâu. Một đứa trẻ 10 tuổi cũng biết rõ thế nào là tiếng M79, M72, 122 ly, 105 ly hay B40 v.v... Dứt mỗi trận pháo kích, dân lớp ngóp bò ra khỏi hầm kiểm đồ ăn hoặc đi đào hố chôn các nạn nhân mới chết. Có Phương, bạn tôi, có người em gái bị pháo kích chết. Em trai cô đem xác đi chôn, đang đào hố thì quả đại bác khác lại nổ ngay bên, và chú bé cũng theo chị về luôn bên kia thế giới. Trường hợp trên xảy ra thường trực, thế nhưng chúng tôi vẫn phải tiếp tục đi đào hố chôn người, vì không ai chịu nổi mùi xú uế của xác chết. Khi khiêng xác chết, tôi thường dành khiêng hai chân, để cho người khác khiêng cái đầu. Tôi không còn sợ ma ngán quỷ, nhưng vẫn không dám nhìn vào những khuôn mặt tím bầm vì vết máu đỏ, mắt khép không kín hoặc mặt mũi bị miếng vải rách nát. Họ không còn là người nữa, chỉ một cái xác quái thai vô hồn bị toang ngực, phanh bụng hay cụt tay, mất đầu. Máu đọng thành vũng chỗ họ nằm chết. Có những ngày địch pháo nhiều quá chúng tôi chạy ra nghĩa địa nằm trú. Vậy mà vài quả lạc tằm cũng tới làm tung các ngôi mộ đất lên. Người chết lại phải chôn lần nữa ».

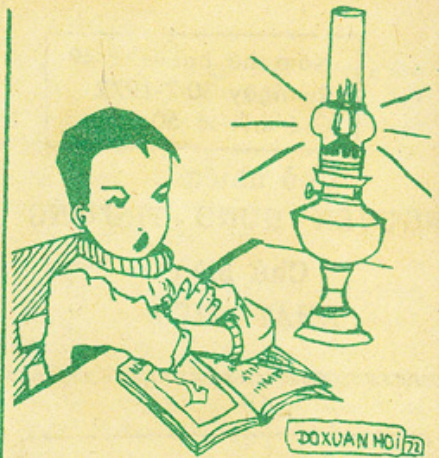
Cũng trong báo Đời, ký giả Phan Nhật Nam có viết :

« Pháo dày trời nên sự chết cũng ở khắp nơi, chết lan như cỏ gà, chết nhẹ như gió thoảng, chết tự nhiên, như sống thì phải chết — Chết ở An Lộc là hiện tượng tất nhiên. Gia đình 7 người, hai vợ chồng 5 người con cùng trú trong một cái hầm. Hầm đào dưới nền nhà trên lót vài tấm ván và một lớp bao cát. Tất cả do được một thước bề dài... Tội nghiệp, dân đầu biết được cường độ công phá của đạn 130 delay, dân cũng đầu biết được tầm sát hại của hỏa tiễn 107, 122 ly. Nên, âm một tiếng ngán ngủi, cái nắp hầm tội nghiệp đó tung lên vỡ tan từng mảnh nhỏ như những hạt nước toé lên, khi hòn đá nặng rơi xuống. Sáu xác chết được một người còn sống chấp nhặt, vá víu để xác người mẹ không có tay người con, để thằng anh không lẫn chân thẳng em... Người cha chậm rãi, từ tốn, bình thản, đi chọn lựa từng phần thân thể một của mỗi người thân yêu, còn gì trong đầu óc khó cứng đó. Không còn gì, chẳng nên gọi đó là óc não của con người. Người đã chết, con người đã chết toàn thể ở An Lộc ».

Biết bao trẻ em cũng lứa tuổi với các em sống trong địa ngục An Lộc. Một số đã nhắm mắt vĩnh viễn tại đây hay trên đường chạy giặc. Một số bị tật nguyền nằm rên siết trong các bệnh viện. Số may mắn hơn, đã mất cha mất mẹ hoặc anh em, đang sống lẩn lóc ở mấy trại tạm cư. Biết bao cảnh thương tâm dành cho thiếu nhi, dưới đây là một cảnh do Uyên Hữu phóng viên báo Tin Hieu ghi lại :

« Hai em bé Hà thị Loan, Hà thị Huệ, khoảng 7, 8 tuổi, con Hẹ sĩ Hà Văn Hiến thuộc Đại Đội 399 Địa phương Quân. Hai bé cùng mẹ và 2 em nhỏ sau nữa, một đứa 6 tuổi, một đứa mới 14 tháng, nguyên ở Khu Gia Bình giáp phi trường. Lúc An Lộc bị pháo kích dữ nhất bà mẹ đưa 4 đứa con chạy vào chùa Ngọc Long, bà bị thương chết ngay ở đây. Địch lại pháo kích dữ hơn nữa, 4 trẻ cố nhau chạy lên ngã đồi Đồng Long, nơi quen thuộc mà trước đây đơn vị bố các em trú đóng. Hai đứa nhỏ nhất đã chết, giữa những lần di chuyển này, có lẽ vì đói và lạnh quá. Em Loan nói với chúng tôi : « cháu cứ tưởng em cháu ngủ, ngày sau thấy nó lạnh ngắt, mắt cứ nhắm hoài, cháu mới biết em cháu chết ». Hai bé Loan và Huệ ở kẹt mãi trong một hầm trú ẩn ở đây, suốt một thời gian gần 70 ngày. Chẳng kiếm được đồ chín để ăn, nhất được thứ gì chúng ăn thứ đó. Các bé ăn thiếu nhi/2

(xem tiếp trang 6)

LƯỢM LẶT

NGỒI TÙ NHƯNG VẪN ĐOẠT GIẢI THƯỞNG VĂN CHƯƠNG

Can phạm Alfredo Bonazzia từng bị tuyên án tù tại Milan từ năm 1960 đến nay, đã đoạt thêm một giải thưởng văn chương toàn quốc nữa của Ý Đại Lợi.

Đây là giải thưởng văn chương thứ tư mà ông đã đoạt được trong vòng có 2 năm.

Tác phẩm mới nhất của ông, mang tên (Blue Life Term), là một thi phẩm, và vừa được Hội đồng Giám khảo của giải thưởng Văn chương Castelforte tuyên lựa (xuất sắc nhất).

Hội đồng giám khảo đã mô tả thi phẩm trên là : « Một tác phẩm văn chương bất hủ và đặc biệt, trình bày nội tâm của một con người ăn năn hối hận sau một hành động lầm lỡ ».

Bonazzia không được phép rời khỏi ngục để lãnh giải thưởng, nên Ban Giám khảo đã đành phải trao lại cho vị hôn thê là cô Laura Mocellin.

Mocellin đã bắt đầu cảm thương Bonazzia sau khi đọc thi phẩm của ông, và đã đính hôn với ông qua những lá thư tình,

ANH SƠN Sưu tầm

THẮC MẮC CỦA EM

Vì lý do kỹ thuật nên tòa soạn phải tạm gác mục Thắc Mắc của Em lại một kỳ. Xin cáo lỗi cùng độc giả thân mến.

T.N

ĐÀ Y mạnh cánh cửa đang khép hờ đập vào tường đánh « rầm » một tiếng. Nhu ba chân bốn cẳng thoát chạy ra đường. Đằng sau lưng, mẹ nó mặt mũi đỏ gay vì giận và mệt. Vừa thở vừa lăm lăm cán roi, bà la với theo :

— Cút luôn nhé con ! Tao mà vợ được mày thì cứ gọi là tao giết gà ăn mừng.

« Bà già cứ có lối nói « dao to búa lớn », không sợ mắc tội ! » Nhu vừa nghĩ vừa tiếp tục co giò chạy. Bởi nó biết ngừng lại trước tầm mắt mẹ nó lúc này sẽ làm bà điên tiết đuổi theo túm nó lại « và như thế thì như đòn ! »

Nhu chạy cho đến lúc mệt lử, trông lại đã khuất xa ngôi nhà mình, nó mới yên tâm dừng chân. Đầu óc nóng bừng bừng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nhu cảm thấy nó đang thở bằng mũi, bằng miệng, bằng cả hai mắt hai tai. Cố gắng lê thêm vài bước, đến dưới cửa sổ đóng kín của một ngôi nhà nó ngồi phệt xuống. Bỗng như chạm phải lửa, nó nhồm đậy méo xệch mồm vô lia lịa cặp mông. Nước mắt nó lúc này theo con đau rất bởi trận đòn lúc nãy lại tiếp tục « thánh thót ». Nhu cảm thấy túi thân và hờn mẹ vô cùng ! Mẹ nó hỏi này sao ấy ! Bất cứ chuyện gì, to nhỏ lớn bé bà cũng cứ đồ trút bực dọc vào Nhu. Nhiếc móc day nghiêng, đòn vọt đủ điều.

Nhiều lúc bị mẹ mắng nặng nề như tát nước, Nhu ngỡ ngác không hiểu mình đã phạm lỗi gì khiến mẹ giận đến vậy. Nhu tự thấy là nó đã « hy sinh » đến mức tối đa để cho mẹ vui lòng. Nó là đứa trẻ ham chơi có thể gọi là « thượng đẳng ». Lúc trước, hầu như ngoài khi đến trường và giờ ăn ngủ, ngoài ra chẳng bao giờ Nhu có mặt ở nhà. Nó mê say theo bọn trẻ con trong xóm với những lon dẽ, con diều, cái vù, hòn bi. Ham chơi đến nỗi vở học của nó luôn luôn lãnh « trứng vịt » và thầy cứ dọa đuổi bởi thành tích đội sổ mỗi tháng. Thế mà, sau lúc anh cả nó từ trận, chị nó phải bỏ học đi làm thuê, mẹ đòi tính ngày một gát bản, Nhu tự động dẹp hết tất cả thú vui. Không phải vì mẹ nó cứ hay day nghiêng :

— Chơi, cứ chơi mãi đi rồi có gạo đồ vào nôi.

Nhu thấy rằng dù nó có chơi hay không cũng chẳng giúp ích hay làm hại gì cho gia đình. Bởi nó còn bé quá ! Làm chi được ngoài việc học và « ăn tàn phá hại » (lời mẹ nó). Tuy nhiên, Nhu cảm thấy mình như « người lớn » ra trước những biến cố dồn dập đến với gia đình nó. Nó bắt đầu chăm học hơn, bắt đầu đề ý đến công việc vặt vãnh trong nhà để giúp mẹ. Nhưng mẹ nó thì hình như không thêm quan tâm đến sự thay đổi ấy. Sờ diềm hàng tháng nó

mang về với hạng thứ dần dần lên cao, bà chỉ nhìn qua loa rồi ký bừa vào. Nhu không trách mẹ bởi nó hiểu mẹ nó hằng ngày quần quật với mưu sinh, tâm trí đâu bà lo đến việc học hành hay dở của nó. Có điều, Nhu ngấm ngấm hờn mẹ mỗi lúc bà đánh mắng nó vô lý. Như hôm nay...

Em nó ốm, sốt li bì đã hai hôm. Nhìn mẹ lo âu ngồi sờ trán và đồ thuốc cho em uống, nó hỏi :

— Sao mẹ không đưa em đi bác sĩ ?

Mẹ nó gât :

— Đưa đến bác sĩ rồi bán mày đi lấy tiền trả cho người ta à !

Nhu ngây thơ :

— Thế mẹ để cho em bé chết à ?

Thế là mẹ nó nổi trận lôi đình, chụp lấy roi quất nó túi bụi. Vừa đánh, bà vừa hét :

— Này « chết » này ! « chết » này ! Con nhà vô phúc ! Mày mà còn trù ẻo thế thì bảo tao.

Nhu cuống quýt lo đỡ đòn rồi thoát chạy. Đến bây giờ nó cũng không hiểu tại sao mình bị đòn. Nó nói thế là lo cho em đấy chứ ! Sao mẹ lại bảo « trù » ? Mà mẹ hay tin hão. Thế bố mới mất lúc em bé chưa sinh ra. Rồi anh nó đi lính từ trận, như vậy cũng tại bị trù đấy sao ?... Chắc .. chắc ! Nhu nhắm mắt lúc lắc đầu trước câu hỏi « nan giải » trong óc. Nó kéo vạt áo lên lau mặt mũi tèm lem khi thoáng thấy bóng con nhà Cánh sún từ xa đi lại. Nó không muốn để cho lũ bạn, nhất là thằng Cánh tinh quái này thấy nó giọt dài giọt vắn, nhụt cả « chí khí » đi ! Chả gì thì nó cũng xếp song lủ trẻ con trong xóm. « Nhu béo » ! Hồn danh của nó là thế mà ! Mẹ nó cứ hay lấy thân hình như cái hạt mít của nó mà nghiêng :

— « Ăn cho lắm vào ! Béo nung núp chỉ tổ giòn hót, chả làm nên tích sự gì cả ! »

Nhu nghe mẹ nói mà tức anh ách. Béo ! Có phải tại nó muốn thế đâu ! Lúc sau này ăn uống ngày càng kham khổ, cả nhà ai cũng gầy chỉ riêng nó là vẫn « phây phây ».

— « Có lẽ tại mình không nghĩ ngợi nhiều » nó suy luận theo như người lớn, mặc dầu nó không biết

thiền nhi / 3

nếu nghĩ ngợi thì nó phải nghĩ về cái gì cơ ?

Con nhà Cảnh sún tiến lại gần Nhu. Nó nhìn chăm chăm vào cặp mắt hoe hoe đỏ, biết ngay rằng cu cậu vừa khóc mặc dầu Nhu đang cố gắng giữ vẻ mặt thật «lạnh lùng».

— «Con trai mà khóc là hèn, Nhu ạ» Anh nó vẫn thường nói với nó thế lúc còn sống. Và nó đã chẳng bao giờ thêm khóc trước mặt bạn bè. Nhưng hôm nay, chẳng may trong cảnh «bi đát» nay nó gặp Cảnh sún, thằng bé có tiếng lắm mồm nhất bọn, phiền chưa ! Cảnh sún cười, nghe cả hàm răng mất thẩm mỹ :

— Ê Nhu béo ! Nhè hờ ?

Nhu ngược lên nghênh nó một phát, không thêm trả lời. Cảnh sún lại nhăn nhó :

— Giao gầy no bảo vừa thấy mày trong nhà chạy ra. Bị bà bỏ mày đét đấy hờ ? Sao thế ? Nhu bực tức :

— Cầm mồm không ông ục cho một quả bi giờ! Cảnh sún sa sầm mặt «Thằng này hách thật ! Chỉ chuyên môn bắt nạt anh em». Nó định phang thêm vài ba câu cho Nhu béo thấm thía sự đời. Nhưng nhìn lại thân hình nung núc của thằng lỏi mà nó ngại. Nhu tỉnh hẳn nhưng cục. Nó mà léo nhéo thêm vài tiếng đồ khỏi ăn đấm mê toi.

Cảnh cố nén tức, nó hạ giọng :

— Ờ ! Tao hỏi thế, có gì đâu nào ? Sao lúc bà bỏ mày đét, mày không dương oai đi ?

Nhu dăm câu thực sự, nó hết :

— Mẹ tao là mẹ tao chứ ! Mày mày...

Nó đứng dậy toan túm lấy áo Cảnh sún, nhưng Cảnh đã lẹ làng lùi lại.

— Ờ ! Nhu, Nhu ! Mày làm cái gì thế ?

Nhu gườm gườm nhìn Cảnh sún. Nó thấy cơn giận lắng xuống theo nét mặt sợ hãi của thằng này. Bao giờ cũng vậy, Nhu dễ dàng nổi nóng nhưng nó chỉ uỳnh nhau thật sự với những đứa nghênh ngang với nó thôi. «Không nên đánh kẻ ngã ngựa» anh nó vẫn bảo thế mà.

Nhu ngồi phệt lại chỗ cũ, nó đe :

— Mày mà nói động đến mẹ tao thì mày chết.

Cảnh sún hoàn hồn. Nó đứng tần thiều nhi /4

ngần nhìn Nhu một lúc rồi bỗng ngồi xuống sát cạnh thằng bé. Nó hỏi nhỏ :

— Mà mày bị mẹ mày oánh thật đấy hờ ?

Nhu lườm nó. Cảnh sún vội vàng :

— Tao hỏi thế là tao muốn chia sẻ với mày í chứ ! Mày không biết là..

Thế rồi Cảnh sún ba hoa con chích chòe ngạo xị cả lên. Nó «ngôn» đủ thứ ! Nào là mình có chuyện gì buồn thì cứ nói ra, ầm ỨC sẽ vơi vèo đi hết. Nào là bọn mình trẻ con dễ thông cảm nhau, người lớn đâu có chịu hiểu mình v.v... Nó tí tễ mãi. Và nó càng tí tễ Nhu càng thấy nó có lý. «Thằng này thế mà được đấy» Nhu nghĩ thầm. Nó quay nhìn Cảnh sún, ánh mắt đã có vẻ dịu dịu. Nó bắt đầu kể lại từ đầu đến cuối câu chuyện. Cảnh sún im lặng ngồi nghe ra cái điều hiểu biết. Nghe xong, nó gật gù :

— Thế thì mẹ mày độc tài thật !

«Độc tài ? Thằng này hôm nay làm trò quá ! Độc tài là cái gì ?» Nhu định hỏi Cảnh sún, nhưng sợ nó lên mặt nên thôi.

Hai đứa ngồi im lặng một lúc, Cảnh sún hỏi :

— Thế bây giờ mày định sao ?

Nhu ngẩn người :

— Cái gì ?

— Thì chuyện mẹ mày độc tài í.

Nhu vẫn ngờ ngác :

— Thế là thế nào ?

Cảnh lên giọng :

— Mẹ mày độc tài, oánh con vô lý. Mày phải làm cái chi đó cho mẹ mày sợ mà thôi đi chứ !

Rồi nó kể lè là mỗi khi mẹ nó đánh hoặc nó xin gì không được, nó làm núng làm này, bỏ cơm bỏ học thì mẹ nó phải chịu. Nó bảo Nhu :

— Mày mà làm như tao í thì không được. Vì mẹ mày chắc sẽ đét mày thêm. Bây giờ mày đừng thêm về nhà, cứ đi «bụi đời» vài hôm là mẹ mày ngán.

— Bụi đời ! Bụi đời là cái gì ?

Cảnh sún bực dọc tặc lưỡi. «Thằng này ngốc như lợn» nó nghĩ nhưng không dám nói ra vì sợ Nhu lại nổi cục bất tử. Cảnh sún giải thích :

— Thì bụi đời là đi ra ngoài, không sống ở nhà. Giang hồ í mà !

Nhu thắc mắc :

— Thế đi luôn à ?

— Không, đi luôn là người lớn í chứ ! Tụi mình trẻ con thì đi vài hôm cho bố mẹ ngán thôi.

— Thế cơm đâu mà ăn ? Tắm rửa làm sao ? Còn ngủ, còn đi học ?

Cảnh sún nhún vai :

— Mày lo hã ! Bụi đời là phải hy sinh những cái vật, hiểu chưa ? Mày đến nhà tao chơi, đến giờ cơm tao mang ra ăn chung với mày. Còn ngủ thì tao lén bỏ tao cho mày ngủ trên chiếc xe Lam của ông í ! Còn học ? Ừ giờ sao mày siêng ghê thế ? Nghỉ vài hôm đã có sao đâu ?

Thấy Nhu lưỡng lự, Cảnh hăng hái nói tiếp :

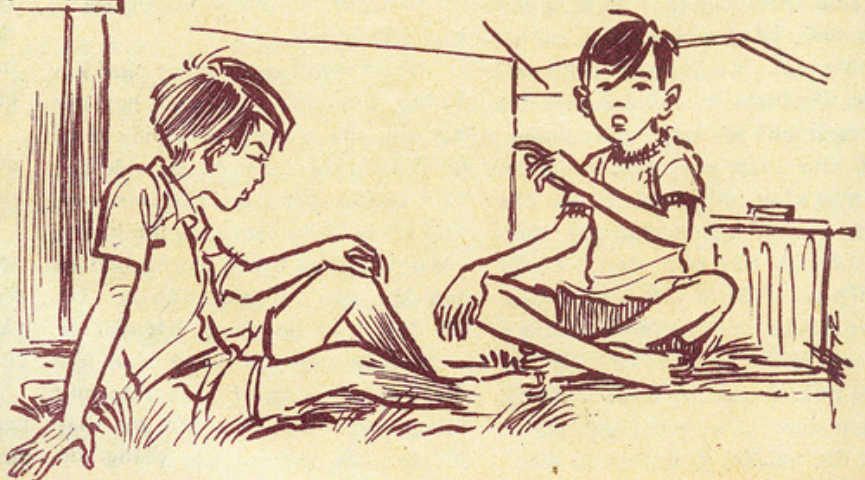
— Mày cứ đi vài hôm chơi cho há. Mẹ mày đi tìm tao sẽ kiếm cách dẫu, chờ bà cuống lúu tiu lúu lên rồi hăn về.

«Mẹ sẽ đi tìm, mẹ sẽ...» Nhu chép miệng :

— Nhưng mà em bé tao đang ốm. Chị tao lại không có nhà. Nhớ em tao trở bệnh rồi một mình mẹ tao làm sao.

Cảnh xì một tiếng :

— Mày nói cứ như mày là Bác sĩ ! Có mày ở nhà thì mày làm được

cái gì nào? Và lại có như thế mẹ mày mới thấy mày cần thiết chứ!
«Cảnh sún có lý! Có như thế mẹ mình mới thấy mình cần thiết với gia đình, mẹ mới không còn mắng mình vô tích sự nữa.»

Nhu bỗng thấy mình như quan trọng hẳn lên! Nó nắm tay Cảnh sún:

— Tao nghe lời mày nhé! Mà vài hôm thôi mày phải đưa tao về.

Cảnh sún gật:

—Ừ! Tao sẽ nói là tao gặp mày ở đâu đó.

— Nhưng mẹ ông mà oánh thì ông ục mày.

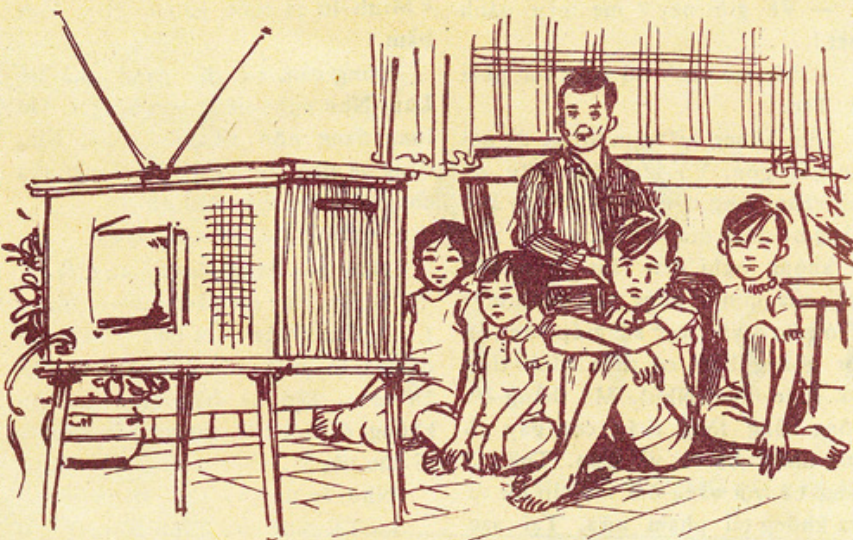
Nhu vừa nói vừa giờ cao nắm tay, Cảnh sún cũng cứ gật bừa, lời nó đi.

Trời đã nhá nhem. Nhu rầu rĩ ngồi bó gối sau vườn nhà Cảnh sún. Nó nghĩ đến mẹ, đến em, đến ngôi nhà nhỏ bé mà ấm cúng của nó. Giờ này, lẽ thường thì mẹ nó dọn cơm gọi nó lên ăn. Chị nó làm cho người ta hằng tháng mới về một lần, và chỉ một buổi rồi lại đi. Nhà chỉ vốn vẹn ba mẹ con. Thế nhưng mỗi bữa ăn mẹ nó vẫn đặt thêm hai đôi đũa, hai cái bát đề tưởng nhớ đến cha và anh nó. Nó biết mẹ cũng nhớ chị nó, không đặt thêm bát đũa phần chị vì bà kiêng. Mẹ nó cứ thường vừa ăn, vừa nhìn hai cái bát trống mà khóc. Ngày này vắng nó, em nó lại đau! Không biết bà ăn cơm một mình có khóc vì buồn đơn độc không?

Nhu cảm thấy mắt cay cay khi nghĩ đến điều này. Nó bặm môi cố nén nước mắt cùng một lúc với cơn cơn cào của ruột. Từ trưa đến giờ nó không có hạt cơm nào trong bụng ngoài mẩu bánh mì ăn ban sáng. Cảnh Sún giữ lời hứa, có mang cơm ra vườn nhưng nó tự ái không ăn. Nó không muốn mang ơn một ai khi chưa cần thiết như vậy. Nó định cố nhịn cho đến sáng mai, độ chừng mẹ ra chợ nó sẽ lên về tìm thức ăn. Nó chưa có ý định trở về nhà mặc dầu nó nhớ mẹ thương em vô cùng.

«Tao mà vợ được mày thì tao giết gà ăn mừng».

Nhu nhăn mặt khi nhớ đến câu nói phũ phàng của mẹ. Sao mẹ nó lại ác như thế? Nó cảm thấy hơn lúc nào hết, nó phải cố thực hiện

cho được ý định của mình. Cảnh Sún đã mở cho nó một con đường và nó phải đi cho trót «Chỉ có như vậy mới làm mẹ thức tỉnh và thương nó thôi».

Nghĩ thế nhưng quanh đi quẩn lại rồi cuộc lòng Nhu vẫn xót xa. Nó bứt rứt ngồi đứng không yên với lòng nhớ nhà, thương em thương mẹ. Nhu đứng lên đi lẩn đến cửa sổ phòng khách nhà Cảnh Sún. Nó giạt mình vì bất gặp ánh mắt của bố Cảnh Sún nhìn ra. Nhu toan lẩn nhưng ông đã gọi:

— Cháu tìm Cảnh hồ? vào đây!

Thì ra ông chưa biết sự hiện diện của nó tại đây suốt sáng đến giờ. Nhu lúng túng chưa biết phải làm sao thì Cảnh Sún đã chạy ra nói nhỏ:

— Mày cứ vào nhà đi. Bố tao ông tưởng là mày đến chơi với tao đấy. Mày vào xem Ti vi đến khuya tao giả vờ tiễn mày về rồi đưa mày ra xe ngủ.

Nhu bước theo Cảnh như cái máy. Nó lí nhí chào bố Cảnh, ông nhìn nó khẽ gật rồi tiếp tục xem báo. Cảnh Sún lấy mắt với nó rồi kéo vào góc nhà:

— Mày ngồi đây xem Ti vi với tụi nhỏ nhé! Tao vào chép cho xong bài Sử ký, tao ra ngay. Vô tình, Cảnh Sún đã nhắc nhở cho Nhu về chuyện học ngày mai. Nó chép miệng khe khẽ thở dài rồi ngồi xuống với lũ em Cảnh Sún. Bọn nhóc thấy nó thì toét mồm ra cười, nó cười lại mà lòng quay quắt nhớ em.

Ti vi bắt đầu phát hình một tác phẩm của một ban kịch nổi tiếng.

Nhu say mê theo dõi đến nỗi Cảnh Sún ra ngồi cạnh đó lúc nào nó cũng không hay.

Vở kịch diễn tả cuộc đời một bà mẹ lúc còn trẻ vì trắc trở tình duyên, bị chồng hiều lầm nên phải ra đi ôm một bào thai vừa hai tháng. Thời gian qua, bà nhẫn nhục sinh một bé trai rồi tảo tần bán buôn nuôi con khôn lớn. Thằng bé con bà trạc tuổi Nhu. Nó chưa được đi học và phải đi đánh giày phụ giúp mẹ. Một hôm nó đi đường bị một chiếc xe đụng phải, người lái xe chở nó vào bệnh viện trong lúc mẹ nó cuống trí lên vì được tia và ngỡ rằng con đã chết. Thằng bé được người gây ra tai nạn săn sóc, sau hồi ra mới biết là cha nó, hiện giờ là một bác sĩ y khoa. Ông ta mừng rỡ nhận được con và hiểu nỗi oan tình của vợ. Ông đem mẹ nó về và sau khi cố công chữa chữa bằng những nhắc nhở tâm lý, bà dần dần tỉnh lại nhận ra chồng và mừng đến khóc khi thấy lại con.

Vở kịch chấm dứt bằng sự đoàn tụ vui vẻ và trong nỗi bàng hoàng của Nhu. Nó ngỡ ngàng quay lại nhìn Cảnh Sún, khi bị thằng này đập tay lên vai. Gương mặt đầm đìa nước mắt của Nhu làm Cảnh kinh ngạc. Sợ bố nó chú ý, Cảnh lôi Nhu ra ngoài hồi nhỏ:

— Sao thế mày?

Nhu mím môi. Nó gạt nước mắt:

— Tao về, Cảnh ạ!

Cảnh Sún tròn mắt:

— Về?

Nhu gật.

thiếu nhi / 5

— Về giờ này ? mẹ mầy oánh chết !

— Mẹ tao oánh thì tao cũng phải về Tao. .

Nhu không biết tìm lời gì để nói cho gãy gọn. Vở kịch ban nãy đã làm chao động đầu óc nó. Hình ảnh thằng bé đánh giầy vì bệnh mẹ nên đã không nghĩ đến tấm thân yếu đuối của mình, xông vào đánh một kẻ lớn hơn và được sự giúp sức của một thằng bạn có thân hình thật béo (béo như Nhu). Mẹ thằng bé không bằng lòng thấy con gây gỗ đánh nhau, bà tỏ vẻ giận. Thế là thằng bé vội vàng ôm mẹ xin lỗi và hứa không tái phạm nữa. Tại sao thằng bé lại hiểu thảo với mẹ đến vậy, và tại sao nó lại có thành bạn tốt như thế ? Nhu xấu hổ thấy mình không xứng đáng một phần nhỏ của thằng bé kia. Nó không giận Cảnh sún đã xúi giục nó, vì Cảnh nói gì thì nói chứ ! Ai bảo nó nghe ! Thằng bé trong vở kịch không được đi học, thế mà nó biết kính yêu cha mẹ một mực. Còn nó ? Thầy vẫn dạy hiểu thảo, lễ nghĩa... Nó thực hành lời thầy như hiện tại đây ư ?

Lòng Nhu nóng lên khi nghĩ đến mẹ đang cuống cuống vì giờ này không thấy nó về. « Mình đi vài hôm chắc mẹ dấm cuống lên như bà mẹ thằng bé trong ti vi ấy ! ». Nhu nghĩ rồi nó hấp tấp bước khỏi thềm nhà Cảnh Sún :

— Tao về nhé !

Cảnh Sún nín nó lại :

— Mày đợi tao về xin phép bố tao rồi tao đưa mày về.

Hình như Cảnh Sún cũng hơi hận vì đã xúi dại Nhu. Nhu gỡ tay nó :

— Thôi để tao đi một mình. Mày đưa tao rồi lúc mày về làm sao ?

Cảnh Sún đưa mắt nhìn ra ngoài. Quả tình nó cũng ngại khoảng đường từ nhà Nhu kéo về vì nó sợ ma có tiếng.

Còn đang lưỡng lự, Nhu đã nói cộc lốc.

— Tao về !

Rồi thằng bé chạy vụt vào đêm tối trong lúc Cảnh Sún thần thờ ngó theo.

Đi một quãng, Nhu mới chợt nhớ là nó chưa chào bố thằng Cảnh.

thiếu nhi /6

« Minh lú cả ruột gan ! » Nhu làm bầm.

Đang cầm cúi đi ngang nhà bé Lan, Nhu nghe tiếng con bé gọi. Dù lòng đang nôn nóng về nhà, Nhu cũng về nhà chờ bé Lan trong nhà chạy ra. Con bé nhìn nó :

— Đẳng í đi đâu về vậy ?

Nhu còn lúng túng, Lan tiếp.

— Ban nãy mẹ đẳng í đi tìm đẳng í, từ xâm tối cơ ! Bà bảo tớ có gặp đẳng í thì nhân đẳng í về tắm rửa ăn cơm, kéo bà bạn em Vân ốm không đi tìm lâu được. Mà đẳng í đi đâu vậy ?

Nhu ấp úng :

— Tớ chơi nhà Cảnh Sún.

Lan hỏi nhỏ :

— Ban sáng đẳng í bị mẹ oánh hở ?

Nhu bẽn lễn. Nó liếc con bé một cái thật nhanh rồi nói vội vàng :

— Tớ về nhé !

Lan gật :

— Ừ thôi đẳng í về đi ! Mai đi học mang cho tớ mượn vở Địa lý

nhá !

Nhu gật đầu. Nó phác một cử chỉ chào bé Lan rồi bước nhanh. Đầu óc nó hiện giờ rối tung lên để tìm lời xin lỗi mẹ. Thì ra mẹ Nhu đâu có ghét nó ! Vì chịu đựng dồn dập bao nhiêu đau khổ, thêm cảnh nhà túng bần mẹ nó sinh gât bần với nó thế thôi. Đáng lý ra Nhu phải giúp đỡ, an ủi mẹ thế mà nó...

Nhu suy nghĩ lan man cho đến lúc về đến trước sân nhà. Tim đập thình thịch, nó hồi hộp nhìn qua khe cửa,

Trong nhà, mẹ nó đang buồn rầu ngồi chống tay trên bàn. Nét mặt bà muộn phiền, âu lo khác hẳn với lúc đánh nó ban sáng. Chốc chốc, bà cứ nhìn lên đồng hồ rồi ngó ra cửa chép miệng thở dài. Chợt em nó cựa mình kêu khóc, mẹ nó vội vàng chạy vào dỗ. Lúc bà quay ra, Nhu thấy trên má mẹ long lanh mấy giọt nước mắt. Không nén được. Nhu òa khóc rồi đẩy cửa bước vào nhà.

HUYNH CHÚC

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHỊ

(tiếp theo trang 2.)

rau muống sống, củ chuối, bẹ chuối, rình bắt được mấy con gà thì vật lông và ăn sống như thế. Đến cùng, chẳng còn gì, chờ lúc yên pháo kích, lại xuống con rạch gần đó vớt bắt cá lòng tong, ếch nhái, rêu rong... Có lần, vì đòi họ từ những xác chết bên cạnh căn ngựa ngáy quá, chúng cởi hết cả áo quần, móc trên bụi cây gần đó, xuống rạch tắm, lại bị pháo kích nữa áo quần bay mất cả. Ngày 16/6/72, biệt kích dù liên đoàn giải tỏa vùng này, các em được mang ra, bấy giờ chỉ còn là những bộ xương bọc da, đi không nổi. Một Đại Úy biệt kích dù đã đưa 2 bé đi tìm gặp lại được bố đang phòng ngự ở tiểu khu »

Các em may mắn sống trong vùng an ninh, các em hãy nghĩ đến những thiếu nhi khác đang khổ sở trong chiến nạn. Các em sẽ thấy các em đang đầy đủ phúc, dù các em có sống thiếu thốn, đang khổ vì tinh thần hay vật chất

Được đủ phúc, các em hãy cố gắng học hành đừng lêu lổng phung phí tiền bạc và thì giờ. Hãy giúp ích cho những người xung quanh, như vậy các em mới không thấy tủi hổ với các anh nhân ở An Lộc.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

CON GẤU CHÓ

ĐẶNG HOÀNG (Sưu tầm)

Úc Châu là một bán đảo lớn nhất ở phía Nam Thái Bình Dương gần xích đạo. Vốn là một vùng hầu như sa mạc bằng phẳng, trừ một dãy đất chạy dài sát tận dãy núi gần bờ biển. Phía đông là đồng cỏ, phía bắc và phía nam lại thuộc vùng ôn và nhiệt đới. Úc Châu có rất nhiều thú vật kỳ lạ và rất hiếm thấy tại các châu khác, chẳng hạn như con Đại thú, Đà điểu, Đà điểu mỏ xương và mỏ lông, con Nhím và con Cáo mỏ vịt, Gấu chó v.v...

Với khí hậu và địa thế như vậy, hầu như mọi thú vật kể trên đều có những cơ quan đặc biệt để thích nghi với hoàn cảnh, trong số này phải nói tới Gấu chó (koala).

Đây cũng là một loại vật có túi để con trước bụng (Marsupial). Sở dĩ người ta gọi nó là koala vì tiếng địa phương chữ này có nghĩa là «không uống nước». Thật vậy, người ta chưa thấy chúng uống nước nếu không muốn nói là chẳng uống bao giờ.

Là một loại gấu chỉ lớn bằng con chó trung bình nên nó còn được gọi là gấu chó. Nặng chừng ba, bốn kilô, cao cỡ nửa thước, gấu chó mõm ngắn, mắt bé, hai tai to mở rộng, bốn chân dài với những vuốt sắc dùng để leo lên các ngọn cây bạch hương bá cao tới một trăm năm chục thước để ăn lá và mầm non cây này, món ăn duy nhất mà gấu chó hằng ưa thích, vì nó vốn chậm chạp, lờ đờ lại hiền lành vô cùng, và lại ở địa điểm này khá an toàn không có kẻ thù nào đáng ngại

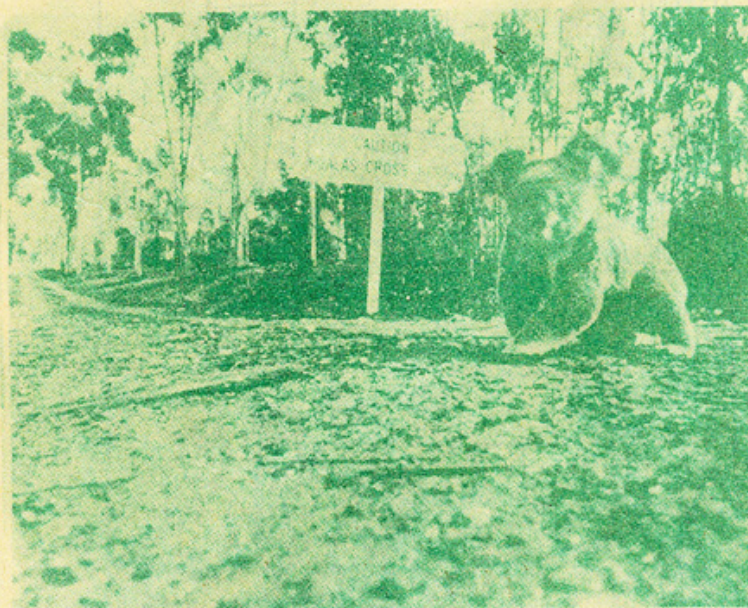
hết. Hơn nữa, nếu gặp hiểm nguy, gấu chó có thể từ thân cây này nhảy sang thân cây khác thật dễ dàng, chứ ít khi nó chịu tụt xuống đất vì e ngại mọi bất trắc đang rình rập nó.

Toàn thân gấu chó mang bộ lông màu nâu xám, riêng vành tai, dưới cằm và bụng cùng đường viền bốn chân lại là màu trắng. Loài này không có đuôi.

Gấu chó sống khá cô độc và dễ thừa nhận là cứ hai năm nó mới sinh một con, vì thế loài này rất hiếm. Khi mới lọt lòng mẹ, gấu chó con chỉ dài chừng hai tấc, nặng vài gam. Nó biết bám vào chùm lông ở bụng mẹ rồi chui tọt vào túi chẳng khác gì đại

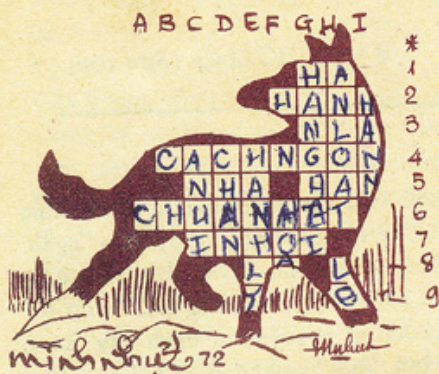
thử con vậy. Đặc biệt là nó chỉ sống trong túi này một thời gian ngắn, chừng năm, sáu tháng, rồi lần mò bò ra bám chặt trên lưng mẹ, trong lúc cả hai di chuyển từ cành này sang cành khác mà không hề rơi rớt bao giờ, dù có gặp chướng ngại vật cũng vậy. Khi đủ bốn tuổi nó mới chính thức tự do theo mẹ kiếm ăn.

Vốn nhút nhát, gấu chó thường lần tránh thợ săn bằng cách leo tít lên cao, rồi lần vào đám lá cheo leo, vậy mà nó vẫn bị giết hại quá nhiều, vì bộ lông đáng giá của nó. Giờ đây, nhà cầm quyền Úc cấm săn bắn loại này vì sợ chúng bị diệt chủng.

giải trí

Ô CHỮ CHÓ SÓI

- 4) Lời nói làm khuôn phép.
 - 5) Đề ờ — Tiếng cười thiếu A.
 - 6) Sau ngày thứ Bảy.
 - 7) Ôn ào.
 - 8) Ủi — L.
 - 9) I dài — Không đắt.
- DỌC :
- A) Xê.
 - B) C — H.
 - C) Khuyên giải.
 - D) Thực, không dối.
 - E) Đồ đạc đem theo khi đi xa.
 - F) H — N — Vẽ.
 - G) Sự chuyển vận trên mặt biển.
 - H) In — Nước mắt.
 - I) Nết, cách cư xử.

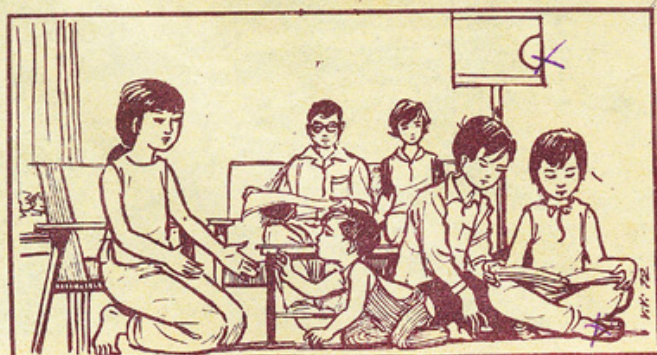
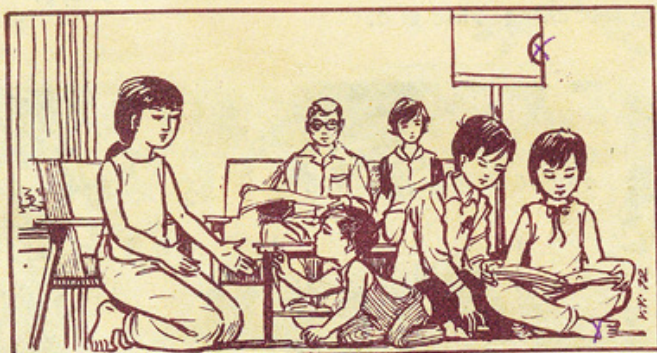
NGANG :

- 1) Trước mùa Thu.
- 2) Làm.
- 3) Tên một loài hoa (viết lộn xộn)

TRƯƠNG MINH NHỰT.
T.H. Hoàng Diệu Ba Xuyên

TRANH ĐỐ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

Ông thợ khắc bản kẽm, sau khi thực hiện tấm ảnh sau... có làm 7 điểm khác với bức vẽ trước của anh Vi Vi. Các em tìm hộ nhé.

ĐỐ VUI SỐ 49

CHIẾC VÒNG BẰNG GIẤY

Có một đoạn băng giấy, bạn đem dán hai đầu lại với nhau để làm thành một chiếc vòng. Bây giờ đố bạn dùng một cây viết vẽ được một đường liên tục lên cả hai mặt băng giấy. Dĩ nhiên là bạn không được nhắc viết lên và cũng không được vẽ vòng qua hai mép băng giấy.

NGƯỜI BIẾT BAY

Gordon Yeager vừa làm sừng sốt mọi người khi anh cất mình bay thẳng lên trời cao trong buổi biểu diễn ở một sân vận động bên Mỹ. Anh mang trên lưng một chiếc máy có một sức đẩy mạnh do người Mỹ chế tạo, và anh đã điều khiển dễ máy đưa anh lên cao khoảng 10m, di chuyển một đoạn đường và đáp xuống mặt đất an toàn.

THOÁT HIỂM TRONG BAO BỐ

Có những trò ảo thuật hay ho mà nhiều khi trình diễn cần phải sửa soạn khá mất công. Đọc mục này, các em đừng quan niệm rằng trò nào cũng có thể thực hiện dễ dàng, không tốn công (tuy nhiên nếu muốn và chịu khó, các em vẫn làm được). Vậy nếu không có nhiều thì giờ, và phương tiện để sửa soạn các dụng cụ thực hiện, các em hãy coi như mục này như một bài giải đáp, giúp các em khám phá ra những trò ảo thuật mà nhiều khi nghĩ đến đầu không biết các ảo thuật gia đã làm như thế nào?

Kỳ này B.K. xin trình bày với các em một trò thông dụng vẫn thấy trình diễn trên các sân khấu: **Trò Thoát hiểm trong bao bố.**

I) TRÌNH DIỄN :

Ảo thuật gia dẫn một người phụ tá trình diễn trước khán giả, sau đó dùng dây trói giắt hai tay ra đằng sau, đoạn nhét người ấy vào một cái túi bằng vải bố. Lại nhờ một khán giả vui lòng lên lấy dây thừng thắt chặt miệng túi bằng thật nhiều nút hóc hiểm, nếu cần, dùng cả xích cuốn chặt miệng túi rồi khóa lại. Khi khán giả đã có cảm tưởng là người phụ tá bị trói và nhốt chặt trong túi vải bố rồi, ảo thuật gia phủ một tấm vải lên bao bố, vờ làm phép một vài cái rồi kêu « Ra ! » -- Quả nhiên người phụ tá tung tằm vải lên và chui ra trước những cặp mắt ngạc nhiên của các khán giả.

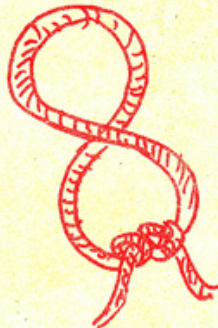
II) XẢO THUẬT :

Thật ra xảo thuật áp dụng cho trò này hết sức giản dị :

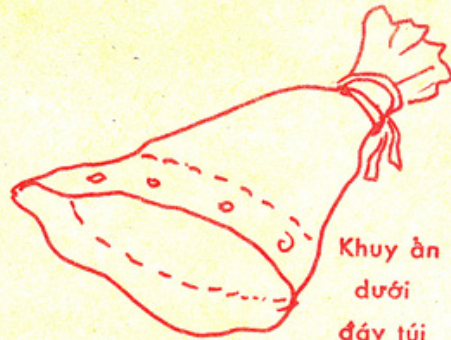
1) Khi trói giắt 2 tay của nạn nhân ra đằng sau, ảo thuật gia đã cột dây trói theo hình số 8 quanh 2 cổ tay người phụ tá (xem hình). Người này muốn gỡ ra chỉ cần lộn một bên bàn tay đi một vòng là nút trói rộng ra, có thể rút tay ra dễ dàng (xem hình).

Nút trói hình số 8

Xoay bàn tay một vòng, vòng trói rộng thêm ra

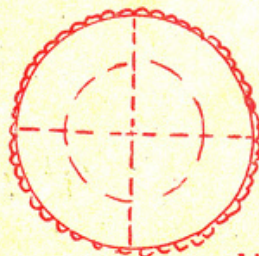
Khuy ăn dưới đáy túi

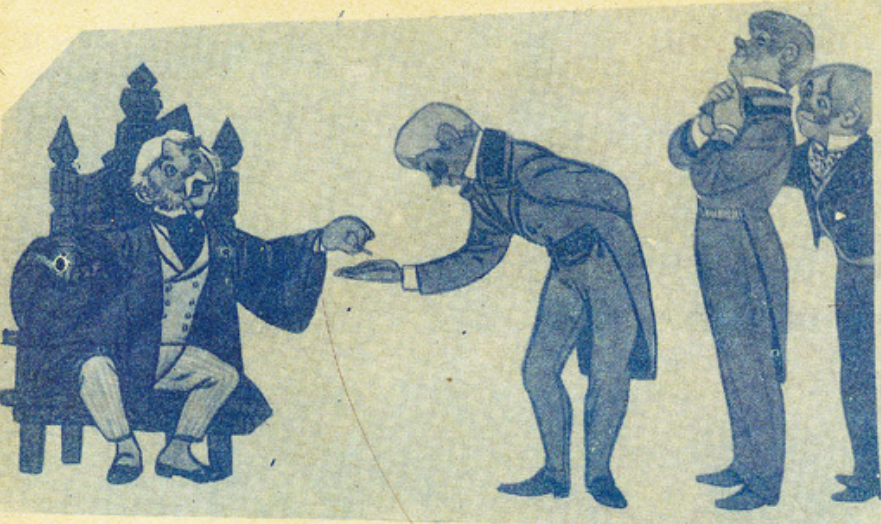
rút được tay ra ngoài

Trả lời đố vui số 48

Với 3 nhát dao theo đường chấm Nhi có thể xẻ cái bánh sinh nhật ra làm 8 và đoạt dễ dàng cái vé ciné do chú Ba đã hứa thưởng.

thiều nhi/9

người học trò THÔNG THÁI

✦ VĂN VIỆT

(Phiên dịch theo truyện « The Wise Pupil »)

Ngày xưa, có 1 ông giáo già, có 7 người học trò tên là: Đích, Cẩn, Bửu, Phú, Long, Tân và Bình. Ông dạy họ tất cả những gì mà ông hiểu biết về đọc, viết và toán với tất cả sự tận tâm của ông, ngoài ra ông còn cố gắng dạy họ về cách xử thế ở đời, lòng can đảm, tánh thật thà cùng trí kiên nhẫn để mong họ sau này sẽ trở thành những thanh niên hoàn toàn.

Tất cả 7 người học trò đều quý mến và kính trọng thầy. Ngày này qua ngày nọ, tháng này qua tháng kia, năm này đến năm khác, họ luôn luôn cố gắng lúc nào cũng giữ lễ độ và làm vui lòng thầy. Sau cùng, một hôm, khi họ tự nhận thấy là đã đủ trí khôn để trở thành 7 thanh niên đầy cương nghị, thẳng thắn và dũng cảm, họ kéo nhau đến thưa với ông thầy đáng kính:

— « Thưa thầy, nhờ ơn thầy dạy dỗ từ nhỏ, nay chúng con tự nhận thấy đã khôn lớn để có thể sẵn sàng ra đời mưu sinh được... »

— « Sẵn sàng... ! », ông giáo già ngắt lời với cặp mắt ngạc nhiên, rồi nói tiếp: « ... ra đời để mưu sinh, há ? »

thiên nhi/10

— « Thưa vâng, thầy đã dạy chúng con tất cả những điều thầy biết về đọc, viết, và toán... » Cẩn nói.

— « ... Và thầy cũng đã dạy chúng con về tánh thật thà, lòng can đảm cùng trí kiên nhẫn nữa. » Đích tiếp lời.

— « Do đó, nhờ công ơn thầy nay chúng con đã thành người và sẵn sàng ra đời để tự mưu sinh được. » Bình kết luận.

Nghe xong, thầy gật gù trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

— « Được, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này, nhưng trước hết ta phải làm 1 thử thách để xem các con đã thật khôn lớn chưa ? »

— « Thử thách... ! », Tân bước miệng hỏi lớn: « Thầy định thử chúng con bằng cách nào ? »

Không trả lời, vị giáo già thực sâu tay vào trong túi áo và moi ra 7 đồng tiền vàng, vừa dúi vào tay mỗi học trò 1 đồng tiền vừa nói: « Đây cầm lấy... Bình này... Long... Cẩn... Đích... Phú... Tân..., và Bửu này... »

— « Xin thầy tha lỗi... » Bửu nói: « Bây giờ con đã lớn, con không thể nhận tiền của thầy được. »

— « Con cũng vậy... »

— « Con cũng vậy... »

tất cả các học trò khác đều nói như thế.

— « Các con cứ giữ lấy. » thầy nói, « Bây giờ với đồng tiền này các con hãy tỏ cho ta biết cách tiêu tiền của các con, vậy các con hãy đi mua sắm... »

— « Thật là một thử thách kỳ lạ ! và chúng con sẽ phải mua gì, thưa thầy ? Tân hỏi.

Lẳng lặng không nói 1 câu, ông thầy dắt 7 người học trò qua 1 dãy hành lang dài và chỉ họ 7 căn phòng trống rỗng rồi nói: « Các con sẽ mua bất cứ 1 vật gì có thể làm đầy phòng này theo sự suy xét riêng của các con, nhưng ta chỉ khuyên các con 1 điều: hãy cân nhắc cẩn thận... » rồi ông nhấn mạnh thêm: « ... vì vật các con mua sẽ chứng tỏ giá trị về sự hiểu biết của các con. »

— « Vâng, chúng con sẽ cố gắng làm đúng theo ý thầy » 1 người trong bọn đáp. Rồi mỗi người nhận 1 đồng tiền vàng và chia tay nhau để bắt đầu bước vào cuộc đời, mỗi người theo 1 hướng đi cũng như ý định riêng biệt của mình. Họ hẹn sẽ gặp nhau vào sáng sớm ngày hôm sau với vật mua được.

— « Hà..., ta sẽ khám phá ra những sự hiểu biết của đám học trò về những điều ta đã dạy chúng » thầy giáo già xoa tay nói khi đám học trò ra về hết.

Ngày hôm sau, 1 ngày đẹp trời, ánh nắng ban mai le lói chiếu qua cửa sổ, ông giáo già bắt đầu đi từng phòng để xem kết quả cuộc thử thách của mình. Trước hết ông đến phòng của Cẩn: « Nào, xem anh đã mua được gì nào ? » vừa nói thầy vừa bước vào phòng.

— « Mời thầy coi: « Cẩn hơn hỏ và kiêu hãnh chỉ cho thầy đồng củi khô anh vừa mua được chất ở giữa phòng: « Con đã làm đầy phòng bằng đồng củi khô này, nó sẽ giúp con được ấm áp trong suốt mùa đông lạnh giá... thầy nghĩ sao về việc con đã lựa chọn, con có thông thái không ? »

— « Dĩ nhiên ! ... » ông thầy trả lời: « Anh đã mua khéo đấy, nhưng ta nghĩ rằng anh có thể làm việc khác tốt hơn. »

Đến phòng Bưu, ông hỏi : « Anh đã mua được gì ? »

Bưu ní hững đáp : « Thầy trông này... » vừa nói anh vừa mở rộng cửa mời thầy vào.

« Con đã mua 1 con gà mái mập nó sẽ làm đầy căn phòng bằng những tiếng cục tác của nó, nó sẽ đẻ những trái trứng to và vàng, rồi những trái trứng đó sẽ trở thành 1 đàn gà con xinh xắn và con sẽ đem ra chợ bán được giá, khi con gà mái đã già, không đẻ trứng được nữa, con sẽ làm thịt và mời tất cả bạn bè thân thích đến ăn, hơn nữa với bộ lông mềm và mượt của nó, con sẽ làm được 1 cái nệm êm ấm để nằm suốt mùa đông... vậy thưa thầy, việc con làm có thật thông thái không ? »

— « Dĩ nhiên ! ... Bưu », thầy nói : « Anh đã khéo chọn để mua được 1 con gà mập... nhưng ta nghĩ anh có thể mua 1 vật khác khác hơn. »

Rồi thầy quay ra và bước sang phòng Đích : « còn con...con đã mua được gì ? »

— « Thưa thầy... » Đích đáp : « Không có vật gì ở trên đời có giá trị bằng con bò màu nâu này mà con đã chọn mua được, với con bò này con sẽ có nhiều sữa để uống, còn thừa con sẽ làm bơ và phô mát để đem ra phố bán, vậy thưa Thầy việc con đã làm có phải là thông thái không ? »

— « Dĩ nhiên !... anh đã mua khéo đấy, nhưng theo ý ta anh có thể dùng đồng tiền vào việc khác hữu ích hơn... » thầy đáp.

Tới phòng của Phú, thầy cũng hỏi như những người kia : « Anh đã lựa gì nào ? Cho ta coi. »

Phú vội khoe : « Thưa thầy, như thầy đã thấy, với đồng tiền thầy cho con đã mua được 1 con ngựa mẫu xám thật khôn, với con ngựa này, con có thể đi du lịch đây đó, để rồi con sẽ viết thành cuốn sách kể lại những điều tai nghe mắt thấy trên dọc đường, và cuốn sách giá trị đó sẽ đem lại cho con nhiều tiền, như vậy có phải là thông thái không thầy ? »

— « Dĩ nhiên !... » thầy vừa cười vừa nói : « Anh đã mua được 1 con ngựa đẹp nhưng theo ý ta anh có thể làm 1 việc khác hơn »

Trở lui, thầy bước sang phòng của Long, Long đã chực sẵn ở cửa chờ đợi, trông thấy Long thầy cất tiếng hỏi : « Nào anh, hãy dẫn ta xem anh đã mua được gì ? »

Long tiếp lời : « Thưa thầy, theo ý con thì ở trên đời này không có gì khờ hơn là đói, do đó con đã mua thức ăn chất đầy phòng, thầy hãy xem : này... bánh mì, này phô mát, cái bắp và cái bột mì nữa... vậy thưa thầy con có phải là nhà thông thái không ? »

— « Dĩ nhiên !... anh đã biết lo xa, nhưng theo ý ta thì anh có thể mua vật khác hay hơn »

Rồi tới lượt Tân, thầy hỏi « Còn anh, anh đã sử dụng đúng đồng tiền chưa ? »

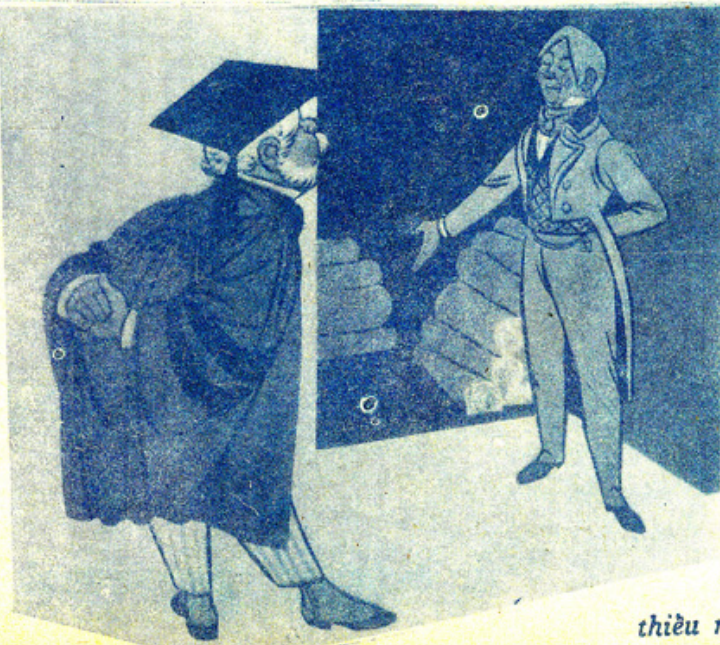
Tân đáp : Thưa thầy, con nghĩ rằng con có thể mua được nhiều thứ

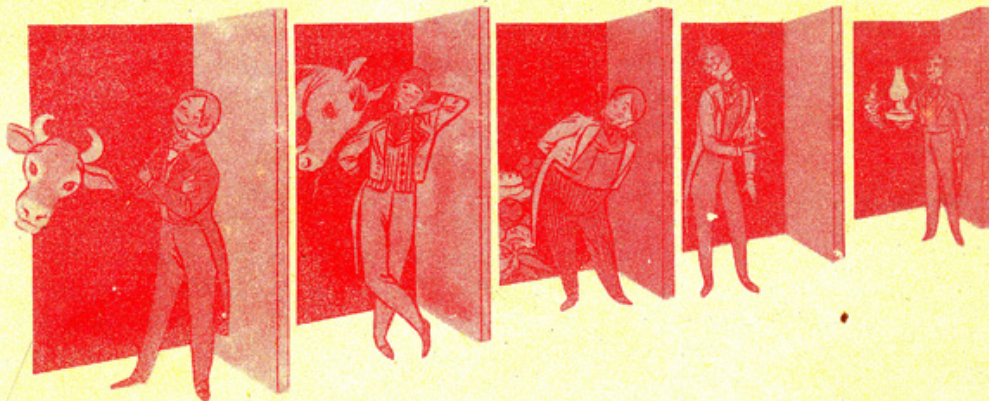
để làm đầy phòng, mới đầu con nghĩ đến việc mua 1 con chim sơn ca có thể làm ấm cúng phòng con bằng những tiếng hót thánh thót suốt ngày, rồi con nghĩ tới mua 1 bức rèm bằng vải hoa làm ấm cúng phòng bằng những màu rực rỡ và đẹp mắt, nhưng sau cùng con nghĩ tốt hơn hết là không mua gì cả, nên con đã quyết định không tiêu đến đồng tiền thầy cho... » rồi anh mở cửa phòng chỉ ông thầy xem căn phòng trống rỗng và nói tiếp : « ... như vậy có phải con đã có quyết định sáng suốt của 1 nhà thông thái không thưa thầy ? »

— « Dĩ nhiên !... » ông thầy cười đáp : « Nhưng theo ý ta thì 1 căn phòng trống rỗng cũng không hơn gì 1 cái buồng chất đầy vật vô dụng Anh đã có 1 quyết định hay, nhưng ta nghĩ anh có thể có 1 quyết định khác sáng suốt hơn. »

Rồi tới lượt Bình, người học trò cuối cùng, thầy hỏi : « Anh hãy kể và cho ta xem anh đã mua được gì với đồng tiền của ta cho. »

Bình khiêm tốn đáp : « Thưa thầy tất cả những thứ con đã mua được chỉ là 1 chiếc đèn nhỏ sơ sài này với 1 lít dầu đèn thấp, hơn bao giờ hết ánh sáng của ngọn đèn này sẽ chan hòa phòng con, làm ấm cúng căn phòng trong những đêm khuya tĩnh mịch, với ánh sáng đó con có thể tiếp tục học thêm sau khi ban ngày đã làm xong mọi việc, để rồi về sau

này con có thể dạy lại những người khác tất cả những điều gì con đã biết và đã học như thầy đã dạy chúng con...”

— Thật là tuyệt... » tất cả 6

người học trò đứng vây chung quanh đều đồng thanh reo lên khen ngợi.

— « Đúng, thật là tuyệt! » Ông thầy nói : « Con đã làm đầy phòng con bằng 1 vật giá trị nhất. Con thật

là đã đủ trí sáng suốt để có thể ra đời tự lập được... Chúc con thành công... người học trò thông thái của ta...».

VĂN VIỆT

NGÀNH SƯU TẬP Bưu Hoa

● HUỖNH ĐĂNG KHOA

Sưu tập tức là gom góp lại, giữ lại để làm tài liệu. Người ta có thể sưu tập hoa lá, côn trùng, tiền tệ, v.v. Nhưng sưu tập bưu hoa vẫn thú vị hơn cả. Vì sưu tập bưu hoa dễ thực hiện, dễ đem đến cho ta những cảm giác thích thú, với hình dáng con con, với màu sắc và đường nét xinh xắn của nó. Hơn nữa, nhờ những con tem do các quốc gia khác đem đến, ta có thể biết được lịch sử, địa dư nước người, đó là chưa kể nhiều cái lợi về tinh thần và vật chất khác:

CÓ MẤY CÁCH SƯU TẬP BƯU HOA ?

thiều nhi/12

Ban đầu, người ta sưu tập bằng cách giữ lại những con tem đã phát hành. Nhưng dần dần, các loại tem phát hành càng ngày càng nhiều. Người ta không thể thu thập và tìm tòi cùng một lúc các loại tem đã được phát hành trên thế giới được. Người ta bèn xoay qua những đường hướng khác như :

— Sưu tập theo chủ đề : nghĩa là người ta chỉ sưu tập những con tem theo một chủ đề duy nhất. Thí dụ như thể thao, người ta chỉ tìm kiếm những con tem có tính cách thể thao mà thôi. Lối sưu tầm này rất khó khăn nhất là phải thu thập tất cả những con tem cùng một loại này trên thế giới.

— Sưu tập có nhật ấn ngày đầu tiên : mỗi kỳ phát hành tem, các nhà bưu điện chánh đều cho đóng nhật ấn « Ngày đầu tiên » trên mỗi con tem cùng với phong bì, nếu được các nhà sưu tập yêu cầu. Và con dấu này chỉ đóng trong một ngày đầu tiên đó thôi, sau đó sẽ bị hủy bỏ. Do đó, lối sưu tập này rất khó khăn và phiền phức, vì mỗi kỳ phát hành, nhà sưu tập phải đến tận bưu điện để nhờ đóng dấu kỷ niệm. Tuy vậy, những con tem này sẽ có một giá trị rất lớn so với các loại tem thường.

— Người ta còn sưu tập theo lối tự do, nghĩa là nhà sưu tập thu thập tất cả những con tem đã phát hành, mà không cần phải lựa chọn chủ đề gì cả. Lối sưu tập này rất dễ dàng, không

cầu kỳ, lại ít tốn kém nên rất nhiều người theo. Hơn nữa, người ta có thể kiếm ngay những con tem « chết » trên bì thư cũ, xin từ những người bạn thân hoặc gia đình. Người ta lại còn phân biệt và chia ra tem « sống » và tem « chết » nữa.

Song song với việc ấy, người ta lại chú trọng đến việc tìm tòi những con dấu bưu chính (Marques postales) những con dấu (Les oblitérations), những con tem có ghi nhật ký ở góc (Coins datés), những niên hiệu (Millésimes), bưu thiếp (Cartes maximas), máy đóng tem (Affranchissements Mécaniques). Người ta còn tìm kiếm những tập tem kỷ niệm (Carnet Souvenirs), những bản in tem (Épreuves d'essai), những bản tem hảo hạng (Épreuves de Luxe), bản tem tổng hợp (Épreuves collectives). Ngoài ra người ta còn cố tìm tòi hoặc khám phá ra những con tem in ngược (Tete bêche), những con tem in lộn (Erreurs d'impression) v.v...

Ngày nay, ngành sưu tập bưu hoa đang bắt đầu tiến tới một sự phát triển tốt đẹp.

HUỖNH-ĐĂNG-KHOA
(Saigon)

SUỐI TÂM

BỘ ÓC NHỎ NHẤT

Những người ngu dốt, đầu nhỏ có những bộ óc nhỏ nhất. Đối với một người bình thường thì bộ óc nhỏ nhất của một người cao 1m 67, nặng 65 kg 8, tuổi 46, óc chỉ nặng có 680 gram, vào năm 1911, dung tích sọ người đó là 720 cm³ tương đương với dung tích sọ lớn nhất của con khỉ đột là 685 cm³. Nên biết rằng dung tích nhỏ nhất của người tiền sử (Pithecantrope) là 775 cm³ và dung tích sọ trung bình của người kim thời là 1.350 cm³.

XƯƠNG DÀI NHẤT

Trong số 206 xương của người ta, xương đùi dài nhất, thường dài bằng 27,4% chiều cao của người ta, một người cao 1m 83 thì xương đùi dài 50 cm.

XƯƠNG NHỎ NHẤT

Xương bàn đạp là một trong ba khúc xương nhỏ của tai giữa là xương nhỏ nhất trong thân thể người ta.

BẮP THỊT TO NHẤT

Bắp thịt thường chiếm 40% sức cân nặng của người ta, và trong thân thể người ta bắp thịt to nhất là bắp thịt mông nó đang thẳng đùi ra.

BẮP THỊT NHỎ NHẤT

Đó là bắp thịt tác động xương bàn đạp trong tai giữa, nó dài non 1,25 mm.

NGƯỜI NHIỀU NGÓN TAY NHẤT

Năm 1930, một người Tây Ban Nha có tới 26 ngón tay.

NGƯỜI CÓ BỘ RÂU DÀI NHẤT

Năm 1912, một người Na Uy di cư sang Hoa Kỳ, 36 tuổi, có bộ râu dài tới 3m30. Năm 1909, một bệnh nhân 64 tuổi có râu dài 3m20.

MÓNG TAY DÀI NHẤT

Vào năm 1919, một tu sĩ Trung Hoa ở Thượng Hải có móng tay mọc trong khoảng 27 năm, dài 57cm 5/6.

NẮC CỤT

Ngày 1-6-1956, một người tên là Jack O. Leary 24 tuổi, ở Los-Angeles (Hoa Kỳ) đã nấc cụt hơn 160 triệu lần trong một cơn nấc lâu 7 năm và 49 tuần lễ, sụt cân còn 33kg 566.

HẮT HƠI

Một bé trai 13 tuổi, ở tỉnh Edimbourg (Anh) đã hắt hơi từ một đến sáu lần mỗi phút trong suốt 30 ngày liền.

NGẬP NGỦ

Năm 1888, một thiếu nữ 15 tuổi đã ngập ngủ liên tiếp trong 5 tuần lễ liền.

MỘC RĂNG SỚM

Thường thì những đứa bé mới sinh từ năm đến tám tháng mới bắt đầu mọc răng sữa. Người ta kể ra nhiều trường hợp đứa trẻ mới sinh ra đã có răng rồi như vua Louis 14 (Pháp) sinh năm 1638 với hai răng. Răng hàm thường nứt ra khi đứa bé vào khoảng 30 tháng, tuy nhiên ở nhà thương Bellercue ở Nữ Uớc (Hoa Kỳ) vào năm 1956, một trẻ sơ sinh mới một tháng tên là Robert R. Clinton đã có răng hàm rồi,

RĂNG MỘC 4 LƯỢT

Đã nhiều lần người ta thấy trường hợp người già mọc răng lần thứ ba. Đặc biệt năm 1896, tại nước Pháp, một người tên là Lison mọc răng tới 4 lần.

NHỮNG CHIẾC CỖ DÀI NHẤT

Vì đeo dần dần nhiều vòng đồng quanh cổ mà những người ở bộ lạc Padaung ở Điện Biên đã có thể làm cổ dài lên tới 39 cm, vì họ cho thể là tăng thêm vẻ đẹp của phụ nữ, tuy nhiên những bắp thịt cổ thì teo lại đến nỗi mà nếu tháo gỡ những vòng đồng ra thì người cổ cao ấy sẽ bị chết ngạt.

NUỐT TIỀN

Ở nước Anh, ngày 5-1-1958, người ta đã lôi ở dạ dày của một người 54 tuổi ra được 424 đồng tiền đủ loại, thêm 27 sợi dây sắt, tất cả tiền và sắt cân nặng 2kg296.

NUỐT KIỂM

Một người biểu diễn trò quỷ thuật ở chợ phiên đã nuốt được 1 đoạn kiểm dài 68 cm sau một bữa cơm thịnh soạn.

TẦM TIẾNG NÓI XA NHẤT

Ở ngoài trời yên lặng, tầm tiếng nói người ta là 150 thước. Những dân ở đảo La Gomera thuộc quần đảo Canaries, nổi tiếng Tây Ban Nha, giọng huýt gió có tầm xa tới 8 km trong thung lũng khi gặp điều thuận lợi nhất. Đặc biệt người ta thuật lại rằng, ban đêm tiếng người có thể nghe xa 17 km trên mặt nước yên lặng.

GIẢI PHẪU LÂU NHẤT

Giải phẫu óc lâu nhất tới 16 giờ vào năm 1942 tại Hoa Kỳ.

NGƯỜI BỊ MỖ GIÀ NHẤT

Ngày 7-11-1960 ở Texas (Hoa Kỳ) ông James H. Brett, bị mỗ ở háng, ông ta già 111 tuổi và ba tháng.

NGƯỜI BỊ MỖ NHIỀU NHẤT

Năm 1941, một người lính Phi-Châu tên là Lionel De Witt bị nhiều vết thương nặng vì mìn, trong vòng 9 năm sau đó anh ta bị mỗ tới 410 lần.

NHỮNG GIẤC MƠ

Tháng 6 năm 1958 ở Hoa Kỳ, những tìm tòi đã cho thấy giấc mơ dài nhất thường xảy ra vào giờ thứ 7 trong giấc ngủ và lâu độ 30 phút thôi, và những giấc mơ ngắn nhất thường xảy ra trong giờ đầu của giấc ngủ và lâu độ 9 phút. Trẻ sơ sinh dưới 6 tháng và người say rượu, ngủ như chết, thường thì người ta đã mơ từ 20 đến 25% thời gian mình ngủ dù là có nhớ hay không nhớ mình đã mơ gì.

VỊT MỖ

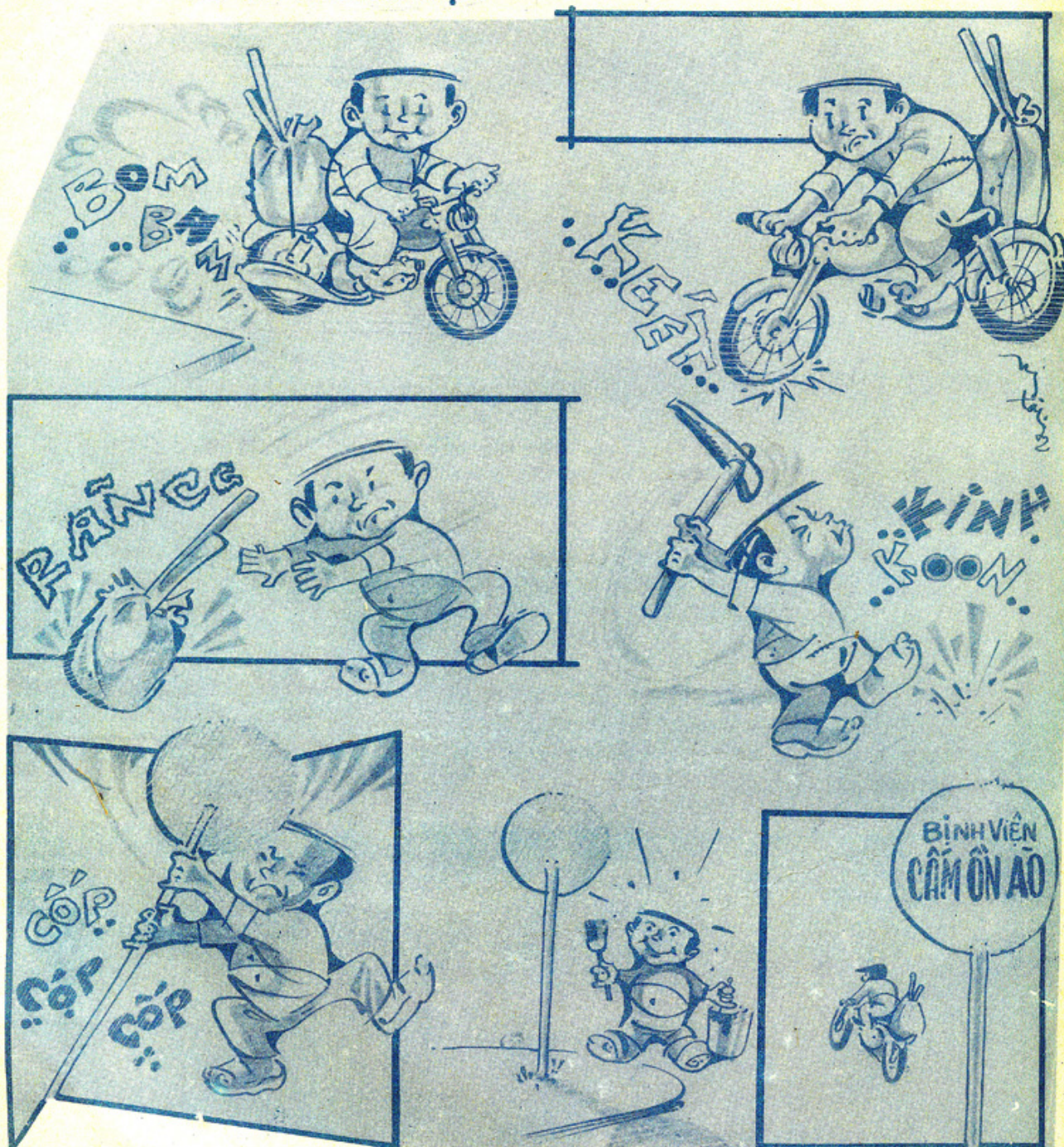

QUA ỒNG KÍNH BẮC SAU RÊU

TÍ TI LÀM LUẬT

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

triền lãm

HÙNG VƯƠNG 20

Bác Ba ở dưới quê lên tỉnh thăm con. Giữa đường gặp bất thân. Sau vài câu chuyện xã giao. Người bạn mới hỏi:

— Sao lâu quá bác không tới nhà tôi chơi?

— Biết nhà anh ở đâu mà tìm tới thăm?

— À, nhà tôi ở đường Hùng Vương 20,

— Hà? Sao lại có Hùng Vương 20?

— Có chứ! Sao lại không?

— Thì theo sử nước ta chỉ có 18 đời Hùng Vương mà thôi.

— !!! ???

NGUYỄN-LÀNH

TÌM THẤY GÌ

Ông thầy hỏi học trò về bài học vừa rồi!

— Archimède khi tắm tìm thấy gì?

Cả lớp đồng thanh đáp:

— Dạ, ông Archimède tìm được cục xà bông ạ.

GIỐNG NHAU

Thầy: Trò Gật, trò hãy nói tên và tép giống nhau chỗ nào?

Gật: Thưa thầy, tên và tép giống nhau ở chỗ chữ t ạ.

Thầy: Khá lắm à!

KÊ-MAO-CÔN

SINH ĐÔI

Cậu trai và cô gái sinh đôi cái và nhau. Cô gái vừa khóc thút thít vừa nói:

— Phải! Chỉ mình không có em trai.

Cậu trai đáp chát:

— Chị nên nhớ, không có em, chị sẽ có 2 cái đầu.

THƠ-THƠ

Ý VĂN CHƯƠNG

Thầy giáo ra đề bài luận: Tả lại buổi ủy lạo nạn nhân chiến cuộc và cảm tưởng của em.

Tuần sau, thầy chấm bài xong, phát ra và giờ lên ba bài hay nhất.

— Cảm tưởng của con một ông kếp hát:

“Hỡi ơi, trước cơn nước lửa lầm than của đồng bào thử hỏi ai mà không đồ lệ chan... hòa.”

— Cảm tưởng của con ông bác sĩ:

“Trước cảnh khốn khổ của đồng bào, dứt tay không có thuốc đồ xức, ho hen không có Acodine uống; em lấy làm thương hại vô cùng.”

— Ý nghĩ của con một chiêm tinh gia:

“Đối với những người mà sao chiếu mạng lu mờ, đường tương lai đứt đoạn, ai cũng phải xót xa...”

LÊ-HOÀNG-TRÍ

PHẠT OAN

Tạo bị thầy giáo phạt và về nhà kể lại chuyện cho mẹ nghe:

— Tại thằng bạn con nó nghịch mà con bị phạt oan đó.

— Nó nghịch làm sao?

— Nó đề một cây đinh chồng ngược trên ghế của thầy.

— Thế con biết nhưng vẫn mặc kệ phải không?

— Đâu có mẹ. Con nhắc cái ghế ra, nhưng đúng lúc đó thầy con ngồi xuống.

THÊM MẤY

Trong giờ toán, thầy đổ học trò.

— Số 10 phải cộng thêm mấy nữa để thành 100?

Trò Dốt dơ tay lên.

— Thưa thầy, muốn được 100 em phải thêm số 0 ở phía sau số 10 nữa ạ.

Thầy!?

CÙNG CON MÈO ĐÓ... ÔNG ƠI!

Có 2 anh A và B vì nhà quá nghèo nên một hôm 2 chàng bèn rủ nhau đi ăn trộm 1 mèo.

Tối hôm đó, 2 chàng mò vào nhà của 1 ông nọ đèn tắt tối thui, bỗng chàng A dụng nhằm 1 cái ghế ngã «ầm» chủ nhà giật mình thức dậy hỏi: «Ai đó?» thì may thay có 1 con mèo đáp

lời thay cho 2 anh chàng đó. 2 chàng A và B bèn lăn mò sờ soạng nữa và dụng nhằm 1 bình bông ngã xuống đất một cái «xoảng».

Lập tức chủ nhà giận dữ quát lớn:

— Ai đó nữa! Gì nữa đây?

Lần này thì chàng B lẹ miệng đáp để trấn an chủ nhà:

— Lại cũng... con mèo đó... ông ơ!

ĐẶNG-TÀI

NHANH QUÁ

Ba người Anh, Pháp, Mỹ bàn cãi nhau về xe lửa ở xứ mình.

Người Anh bảo:

— Xe lửa nước tôi chạy nhanh đến nỗi khi xe đang chạy, hành khách ngồi trong xe nhìn những cột đèn ở hai bên lẽ đường như khít cả lại.

Người Pháp vẫn không thua:

— Còn xe lửa ở xứ tôi chạy nhanh đến nỗi đường rầy phải nóng đỏ và chảy cả ra.

Đến lượt người Mỹ, ông ta liền đáp tinh bơ:

— Xe của quốc gia hai ông còn thua xa. Này nhé, ngày đó tại một sân ga nọ có một ông phải từ giả vợ mình để đi xa. Khi xe sắp khởi hành, ông liền thò đầu ra cửa xe để hôn vợ; nhưng ông ta không hôn được vợ mà hôn phải một «con bò cái cách đó sáu dặm»!!!

NGUYỄN-TRÍ-ĐỨC

DỪNG LẦM PHẢN

Bé Lan hỏi cô:

— Cô ơi: «Tại sao cô đánh phản vào mặt?»

Cô Lan trả lời:

— «Đề cho nó đẹp hơn».

Sau vài phút ngó ngàng, bé Lan nói:

— «Như thế thì cô dùng lăm phản rồi».

GIỎI PHÁP VĂN

Một học sinh rất giỏi Pháp văn và được đi du học ở Pháp, sau vài năm ở Pháp trở về, anh ta gặp lại một người bạn, người này hỏi anh:

— Khi người Pháp hỏi mày, mày trả lời có suông không?

— Dĩ nhiên! Nhưng khi tao hỏi người Pháp thì họ lúng túng lắm.

Bạn?!

HỮU-A-THỊ-NGỌC-ANH

thiếu nhi/15

Vườn hồng

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

suối mát

Thư của em Đ.—Saigon

Thưa chị em là một thằng bé trai năm nay 13 tuổi, em thi đệ thất năm nay là lần thứ hai. Lần trước em vì học hành dở nên đã rớt; cái đó em cũng công nhận là lỗi tại em vì học bài, làm toán bẽ bối, không lo nên bị rớt; em buồn đành chịu không trách ai cả .. Nhà em gồm có : Ông, Bà, Ba Má, hai chú, bốn cô, em là cháu (đích tôn) ai cũng thương mến cả, nhất là má em, em thích cái gì là má em cho ngay, hao tốn tiền bạc không kể, dù nhà em không giàu lắm... Nhưng khi thi trượt (lần 1) thì cả nhà ai cũng la mắng và tỏ ra lạnh nhạt... chỉ có Ba em là đánh em chỉ vòn vện 2 roi (đau ít) và ghét em lắm. Má em cũng tỏ ra hết nung niu như trước. Chị biết không từ đó hàng ngày em bị hạn chế coi ciné, T.V, chơi đùa, bắt làm thêm những việc hơi cực mà ngày thường em ít làm; hề có gì hơi sai là bị đánh đại mạnh vào người em chứ không dạy bảo, sửa đổi gì thêm chỉ sai lầm là đánh...và...đánh, em buồn và im lặng chịu đựng những cử chỉ đó dần em quen đi đến kỳ thi sau này. Trước kỳ thi hơn 2 tháng chỉ có chú Tám em là bắt em học bài làm toán và đi học thêm, chú ấy là đánh em nhiều nhất và ghét em lắm. Em cũng cố học vì em sợ ngày sau học dở ra đời sống cực khổ nên đã gắng sức học ngày đêm. Đến ngày thi em đi bộ đi thi và đến ngày coi kết quả thì em rớt, em chán nản hết sức và buồn bã vô

cùng... Về nhà bị mọi người chửi la gắp 3,4 lần trước và nhiều người đánh... Em học tư nhưng tinh thần bị lay chuyển dữ dội, hàng ngày em buồn bã không chơi đùa nữa... Về nhà bị la, đánh bắt làm phụ việc cực nhọc vô cùng. Tinh thần càng ngày càng xuống dốc...

Trả lời :

Em là một trong những em bé Việt Nam may mắn. Phần lớn các em nhất là ở nông thôn, đã bị thất học, hoặc mồ côi, ít ai còn được sống trong 1 gia đình đầy đủ ông, bà, cha, mẹ, chú, cô, em.v.v... như em. Em lại là cháu đích tôn nên được cả nhà nuông chiều, chỉ mới đây em mới bị ghét bỏ mà thôi. Trường hợp của em chưa quá trễ, còn cứu vãn được lắm em ạ.

Em bị ghét bỏ vì em thi rớt vào đệ thất. Thi rớt, theo gia đình em, nó biểu lộ sự học hành kém cỏi của em. Cả gia đình thương yêu chiều chuộng em, dành tất cả thời giờ cho em học, lại đòi gì được nấy; thế mà điều cả gia đình ước mong, là em vào được đệ thất trường công, điều mà nếu chăm học em có thể đạt được, cả gia đình em lại bị thất vọng tới 2 lần. Chị thông cảm nỗi buồn đó em ạ. Tuy nhiên, chị tin rằng sự thực gia đình em không ghét em đâu, sở dĩ cả nhà phải có thái độ lạnh nhạt ấy với em một phần vì giận

em, một phần cũng để phạt em nữa. Bây giờ em hãy xin lỗi gia đình và hứa sẽ chăm chỉ học, mặc dầu không vào được trường công, em sẽ học trường tư, em sẽ cố gắng, chuyên cần, và em sẽ thu lượm được kết quả. Chị tin gia đình em cũng hiểu rằng số học sinh theo học trường công chỉ bằng một phần mười học sinh trường tư. Và số học sinh trường tư thành đạt cũng nhiều vô cùng. Học trường tư chỉ có cái thiệt rõ ràng là phải đóng học phí. Ngoài ra về các thứ khác, như giáo sư, chương trình học thì cũng giống trường công mà thôi. 13 tuổi đã thi vào đệ thất 2 lần không đậu thì em nên xin ba má cho học đệ thất

trường tư là hơn. Nói thế không phải là học trò trường tư dở hơn, nên không vào nổi trường công lại học trường tư được, mà vì thi vào đệ thất là thi tuyển, trường chỉ lựa vừa đủ học trò theo số lớp dự định mở, mà số học trò dự thi có khi đã học qua đệ thất, đệ lục rồi, nên sức học vượt trên các em. Thi tuyển chỉ lựa theo thứ tự từ nhiều điểm trở xuống, mặc dù sức học em trên trung bình, mà có nhiều người hơn em, em vẫn rớt. Nếu có năm nào ít người thi, thì sức học em dưới trung bình, vẫn được nhận cho đủ số học sinh, chứ không phải như các kỳ thi tú tài, trung học v.v... Chỉ cần 1 số điểm trung bình là đậu. Chị biết rất nhiều học giả, giáo sư, bác sĩ, luật sư ngày nay, không hề học trường công. Vậy em thưa với ba má, xin lỗi các người, hứa sẽ chăm học, không chơi bời đàn đúm, xin ba má cho tiền học đệ thất 1 trường tư, (ba má có thể chiều em, cho em đủ thứ, không hề hao tốn tiền bạc chắc không tiếc em tiền học phí đâu). Qua niên học tới, em ráng chăm học, ba má sẽ thấy em tiến bộ, và chị tin chắc chắn gia đình em sẽ yêu thương em trở lại. Em hãy làm rạng danh trường tư đi nghe, em trai.

Chị Đ.P.K

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

Cá kho

Cá kho có rất nhiều kiểu. Chị mách các em kiểu mà chị đã kho, ăn thấy ngon.

- Vật liệu :**
- 1 con cá lóc 300gr
 - nửa ly nước dừa
 - nửa chén nước mắm
 - nước màu, tiêu
 - 5 cọng hành lá

Cách làm :

Mua cá xong, nhờ nhà hàng lóc vây móc mang dùm. Đem về em rửa cho kỹ, xong xắt ra mỗi khúc dầy cỡ 2cm moi cái bọc máu chạy dài theo xương sống bỏ đi, không rửa lại nữa. Hòa nước mắm và nước màu sao cho có màu nâu đậm, đun sôi lên rồi bỏ cá vô, đậy nắp vung lại đun nhỏ lửa. Chừng cạn nước rồi em cho nước dừa vô, kho một lát nữa chừng nào còn nước hơi sậm sấp là cá chín. Tới bữa cơm em hâm lại cho nóng rồi xắt nhỏ hành, thêm nửa muỗng nhỏ hạt tiêu nữa bỏ vô. Nếu muốn cá béo thì khi cá gần cạn rưới vô 1 muỗng lớn mỡ nước.

Trên là cách kho vừa chín tới, xương cá chưa mềm. Sau đây là cách kho như, xương mềm rục ăn rất bùi vì các cụ đã có câu «Kê bì ngư cốt» nghĩa là «da gà, xương cá» là món ngon, bỏ đi rất uổng. Các em nên mua cá rô, cá giếc, là loại cá có vây, coi, giống như con cá đèn Trung Thu ấy.

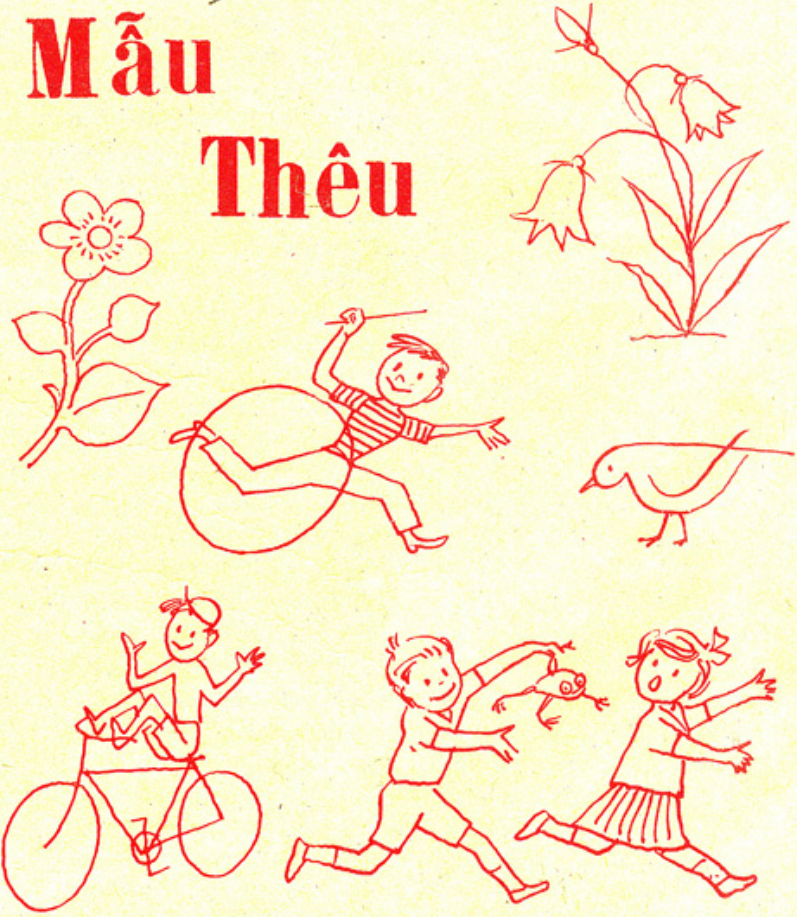
- Vật liệu :**
- 5 con cá bống bàn tay
 - 100gr thịt ba rọi
 - Nửa chén tương Bắc
 - 1 đốt ngón tay muối
 - Một khúc củ riềng
 - Nước màu
 - 1 muỗng nhỏ đường

Cách làm :

Cá rửa sạch sẽ, đặt lên thớt dầy đầu cá về phía em, đuôi cá ra mé ngoài mà mổ thì ít bị vỡ mặt. Khởi đánh vảy, vì kho như ròi, vảy cá ăn cũng ngon. Rửa lại sạch sẽ. Dưới đáy xoong em xắt mỏng củ riềng xếp một lượt. rồi tói thịt ba rọi sắt dầy 1 phân, rồi xếp cá lên, xong trút tương, muối, đường, 1 muỗng cà phê nước màu đặc, nếu lòng thì phải 2 muỗng kẻo cá trắng trợt không ngon. Liệu sao khi chín cá có màu nâu

hồng là đẹp. Ướp như vậy cỡ 15 phút rồi bỏ nước lạnh vô cho cao hơn cá 1 ngón tay. Bắc lên bếp đun sôi, hớt bọt, xong đậy kín nắp vung, rút bớt lửa cho nhỏ xíu để soong cá chỉ hơi sôi om ỷ, không ra hơi cuộn cuộn, không đảo lên. Chừng 3 giờ sau thì cạn nước, và cá đã mềm rục. Tuy mềm nhưng vì không quấy dũa vào nên cá không nát, còn nguyên từng con. Nhớ đậy vung kín, mùi cá khỏi bay ngào ngạt và nước cá cạn từ từ vừa kịp cho cá như. Nếu mở vung thì chỉ 1 giờ sau cá đã cạn, mất mùi thơm và xương còn cứng. Không muốn kho tương thì em thay tương bằng nửa chén nước mắm, và em thêm vào nửa muỗng nhỏ hạt tiêu cho thơm. Nếu nhà em có nồi nấu súp, loại nồi ép, rất kín hơi, dùng nồi đó mà kho thì sau khi sôi 20 phút, cá đã như ròi.

Mẫu Thêu

bông hồng CHO GIA ĐÌNH

CHỊ CHÂU

(Tặng chị yêu quý ở San Diego)

Chị Châu là chị cả trong nhà và cũng là người chị duy nhất của tôi. Gia đình tôi chia làm 2 phe, phe 1 gồm: mẹ tôi, chị Châu và tôi, phe còn lại là một đạo binh hùng hậu! ba tôi và 5 cậu con trai trong nhà. Bởi nhà chỉ có 2 đứa con gái nên tôi và chị Châu đoàn kết rất chặt chẽ. Nhiều lần bị bọn « ngũ quỷ » ăn hiếp tôi tức phát khóc; mỗi lần như thế tôi trách mẹ:

— Bắt đền mẹ đó! Mẹ phải sinh cho con và chị Châu 3 đứa em gái nữa kẻo các « ông quái » (danh từ tôi đặt cho 5 người phe ba tôi) cứ bắt nạt tụi con hoài. Mẹ hơi đỏ mặt mắng yêu con gái:

— Gớm; Con gái me không nhẽ quá! Chịu cô luôn.

Bây giờ đến chị Châu, chị nhỏ con và hơi lùn nhưng đẹp và dễ thương. Cái lùn của chị là đề tài thích thú nhất của các « ông quái » trong việc chọc phá mẹ tôi:

— A! Chị Châu « cao quá » đứng chị tới vai ta! Dứt câu anh Nguyễn, người cao nhất nhà, vội chạy ra xa.

Chị Châu chỉ còn cách đứng trợn mắt, tay chỉ về phía « ông em quý » mà nói:

— Như thế mới đúng là dân tộc « nhỏ bé » Việt Nam chứ lỵ, ta đâu

phải người Mỹ mà cao như nhà người.

Thế là « chiến tranh » bắt đầu bùng nổ và chỉ ngừng khi ba mẹ tôi giảng hòa.

Chị học giỏi nhưng không « qua mặt » nổi anh Nguyễn, anh kể chị Châu. Ngoài ra chị có một cái tính mà trong nhà ai cũng... sợ! Đó là cái tính tham ăn của chị. Chị ăn chiếm kỷ lục nhanh nhất nhà. Nhiều khi các « ông quái » phải la chối lói với mẹ tôi:

— Gớm chị Châu ăn « dữ » quá! mới đây mà đã hết đĩa sườn,

— Mẹ! mấy con tôm khi nãy mẹ luộc đâu rồi?

— E ôi! chị Châu ăn phát khiếp! Mặc mẹ tôi và phe Ba tôi « đấu »

chị Châu vẫn cầm đầu ăn, nhai đầy cả họng, bởi thế trong bữa cơm ít khi chị mở miệng nói.

Và hề đồ ăn để một nơi nào trong nhà bị mất là chúng tôi biết ngay « thủ phạm » không ai khác là chị Châu. Mọi người trong nhà nhiều lần tức tôi vì cái tật đựng đầu ăn đó của chị. Tôi có thói quen ăn bánh thường chờu mấy cái ngon lại. Một hôm, sau khi ăn 2 cái bánh kem, tôi cất 2 cái ngon nhất còn lại vào tủ lạnh. Sau bữa cơm trưa, tôi mở tủ để lấy bánh ăn thì hơi ôi đĩa trống trơn. Tôi tức quá, nước mắt chực trào ra ở 2 mí mắt. Tôi hỏi chị (dù biết thủ phạm chính là chị):

— Chị Châu ăn 2 cái bánh kem trong tủ của em phải không?

Nước mắt tôi trào ra một cách nhanh chóng sau tiếng « ừ » gọn của chị. Không nên được tức giận tôi khóc thét lên:

— Bánh của người ta để trong tủ chị lấy ăn tình bơ vậy đó hả?

Mẹ tôi nghe tiếng xuống giảng hòa cả hai và rút cuộc chị chả bị thiệt thòi gì. Mẹ phải đền dùm chị 2 cái bánh kem cho tôi và rầy chị một vài câu:

— Con nhỏ này kỳ! bánh của em để trong tủ mà lấy ăn ngon hà!

Chị nở một nụ cười như tỏ ý bào me thông cảm cho rồi « dọt »

ngay lên lầu. Chị Châu của tôi vậy đó, ầy thế mà có lắm người theo. Chị không lấy làm thích mấy, vì mỗi khi anh chàng nào gửi thư đến nhà cho chị thì ngay sau đó chị bị ba mẹ tôi quở một cách oan ức vì chị chẳng hề quen biết cái người gửi thư đó. Mỗi lần như thế là chị lên lầu tâm sự với tôi, và tôi phải nghe chị « thuyết trình » một hơi dài cho đến khi quay qua thấy tôi ngủ hời nào chẳng hay. Tôi và các « ông quái » thì thích các cụ đeo theo chị lắm. Tôi nhớ « ngày xưa còn bé », các cụ thường dụ tôi và bọn « ngũ quỷ » để điều tra về chị, mỗi lần như thế chúng tôi đều được nhai kẹo cao su mỗi cả miệng mặc dù chúng tôi không hề tiết lộ được một điều gì (vì chị Châu đã dặn kỹ). Có lần tôi nhận bánh phòng tôm của một cụ, thứ bánh mà tôi thích kinh khủng đem vào nhà ăn, chị Châu thấy bánh là nhào lại liền và sau khi đớp hết 2 cái chị mới hỏi tôi mua ở đâu vậy. Tôi tình bơ đáp:

— Của anh chàng « mắc cỡ » cho.

Chị trợn mắt la tôi (có lẽ nhờ chị trợn mắt hoài nên mắt chị rất to và đẹp):

— Trời ôi! Sao nãy giờ không bảo ta. Làm ta đớp 2 cái rồi, nhớ trong đó có bùa ngải chi thì mi chết!

Tôi khoái quá vì « kẻ » được cái tạt tham ăn của chị.

Bây giờ chị đã đi học xa, bỏ tôi lại để các « ông quái » tha hồ ăn hiếp! Buồn quá đi thôi! Nhớ chị kinh khủng chị có biết không? Mong khi chị đọc xong những dòng chữ này hãy cất kín vào một ngăn kéo bé nhỏ của tâm hồn như chị đã cất kín những kỷ niệm đầy tình nghịch nhưng thật dễ thương của chúng mình.

KA BÌNH PHƯƠNG

* SÁNG TÁC * SÁNG TÁC *

đoàn khúc cho mùa mưa

Tiếng gà gáy rộn rã từ đầu trên xóm dưới đánh thức An dậy. Trời có lẽ còn sớm lắm, An muốn nằm đắp chăn một lúc nữa đã. Hôm nay, chắc bác mặt trời dậy muộn hơn An nhiều. Sự sinh hoạt cũng im vắng lạ. An nghe rõ tiếng gió lộng bên ngoài. Mỗi làn gió thoảng qua, tàng cây vù sữa trên mái nhà rung động. Những giọt nước bám trên lá của trận mưa hồi khuya rơi lộp độp, tạo thành những âm vang thánh thót.

Hồi khuya này mưa lớn lắm. Những cơn gió đột ngột thổi về khiến An giật mình thức giấc. Lạnh quá, An tung chăn ra, rút hai chân vào co lên đến tận ngực, như con «tôm kho tàu» í. Mẹ bảo An mặc áo ấm rồi thoa dầu cho An nữa. Chừng một lúc mưa xuống. Tiếng lộp độp càng lúc càng nhanh dần, hòa hợp tiếng gió rít bên ngoài. Những cơn gió hình như làm gãy cành khô và lướt đi xào xạc qua phen vách. Tiếng ếch nhái vang lên ngoài đồng xa đều một điệu rền rĩ. Loài chim đêm bỗng buông tiếng ảo não, lạc lõng. Bóng tối phủ chung quanh An, tiếng thang của loài côn trùng càng tăng thêm sự buồn bã trong đêm. Nằm thường thức cái thú đắp chăn nghe mưa rơi mãi, giấc ngủ trở lại với An lúc nào không biết, nó dễ dàng như gương mặt hồn nhiên của An trong một giấc mơ hồng — Bây giờ đã sáng hẳn chưa nhỉ? An lầm bầm một mình như thế. Khung cửa sổ nơi giường An ngủ trông ra khu

vườn bên hông nhà, nơi đây, An không thể thấy bóng hồng của mặt trời khi ló dạng. Đã mấy tuần qua, khi những cơn gió lạnh chợt về, «giọt lệ» của ông xanh cứ rơi mãi, từ sáng đến trưa, buổi chiều buổi tối. Ngay những lúc hồn An đang chấp chờn với thiên đường ngà ngọc cũng bị kéo dầy dề mặc áo ấm vì... trời mưa. An nhón gót, bước nhẹ lại phía cửa sổ khẽ đẩy chiếc then cài. Cửa vừa mở ra, cơn gió lạnh hắt vào thật mạnh. An nghe chùng giá buốt thấm vào da thịt. Xa xa, mây mù sương thấp thoáng trên đỉnh các ngọn cây. Từng đợt sương thấp mong manh trôi qua song cửa. Không khí dường nặng trĩu và ẩm ướt. An ngồi lại xếp bằng tròn trên giường, kéo chăn ủ kín đôi chân và cuộn hai tay vào nữa. Từ khi bãi trường, An về quê sống trong sự nuông chiều của mẹ. Giá bây giờ ở tỉnh học, An sẽ buồn với những trận mưa như hồi khuya biết mấy. Và có lẽ An sẽ khóc nữa cơ. Tuy lớn rồi, phưng mẹ vẫn lo cho An từ cái quần, cái áo; thậm chí đến các món đồ chơi của An nữa. Hình như trên đời này An chỉ biết có mẹ, cha mất rồi từ lúc An lên bốn tuổi. Thuở nhỏ, An còn nhớ mỗi khi nhắc đến cha, ánh mắt mẹ buồn buồn rồi triu mến nhìn An, giọng xa xăm: «Cha con... cha con... ở xa, xa lắm». Rồi thời gian qua, An lớn lên trong cảnh yên lành của quê hương, trong vòng tay kết nối yêu thương của mẹ. Mỗi năm học đến rồi đi một cách vội vàng. Thế là An phải rời ngôi trường quận yêu dấu để vào học trường trung học ở tỉnh, nhớ những đêm trăng lên nơi

mái thấp của căn nhà An trọ, chào ôi! An nhớ nhà làm sao ấy! Mỗi đêm như thế, An thường ngồi bên khung cửa sổ nhìn ra con đường nhựa trải vàng bởi đèn điện hai bên đường và cả «cái bánh dừa» treo trên bầu trời kia nữa. Tất cả ngần ấy thứ ánh sáng như đôi mắt yêu thương của mẹ đang nhìn An. Tự nhiên An lấy làm lạ: sao mình yêu trăng quá? Phải chăng đó là hình ảnh gần gũi với mẹ nhất làm An xúc động, nó khơi dậy bóng dáng mẹ trong những đêm ngồi khâu áo cho An. Ôi! mẹ cô đơn quá hả mẹ, An thương mẹ vô cùng. An muốn sà vào lòng mẹ... nhưng... mẹ đang ở xa An quá, xa ngút ngàn tầm tay của An...

Chiếc đồng hồ quả quít trên đầu giường bỗng reo một thôi dài như thức dục. Sáu giờ rồi. Đáng lẽ như thường lệ, An ra sân tập thể dục. Nhưng vì mới mưa hồi khuya, có lẽ khoảng sân tập của An giờ đây đã đầy nước. Xung quanh, An trông một loại cỏ Dalat mà An không biết tên, và một tấm thảm hoa «mười giờ». Mấy cái chậu mẹ mua cho, An có thêm vài loại kiềng, vài loại hoa đồng nội, có cả hoa hồng nhung và hướng dương nữa cơ. Sáng nay, hẳn An sẽ khỏi phải tưới «vườn hoa» rồi đấy. Tiếng còi reo lách tách trong bếp, tiếng nước khua lạo xạo ngoài khạp, tiếng gạo vo rồi tiếng dếp của mẹ. An bước nhẹ nhàng về hướng cửa buồn đi xuống nhà bếp. Bóng dáng mẹ gầy gầy soi trên vách chấp chờn qua ánh lửa. Mẹ đang loay hoay sửa soạn cho bữa ăn sáng. An đến bên cạnh.

— Mẹ để con giúp một tay mẹ nhé!
(xem tiếp trang 29)

nữ sinh

Già Long

Tóc ngũ ngao hiền trên đôi bờ vai
Áo lụa bay bay dấp dấp trang đài
Chân chim reo vui bên đường xanh cỏ

Bằng lăng nở tím bờ ngõ mắt nai

Trưng Vương

Gió cuốn chiều nay làm áo em bay
Sách vở chỗ chuyên trên đôi bàn tay
Ngập ngừng lá me vàng rơi trên tóc
Ánh mắt xôn xao em nhìn áng mây

Đồng Khánh

Chiếc nón bài thơ tóc dài chấm vai
Áo trắng em về nắng đỏ lung lay
Hàng phượng gầy diềm cành hoa đo đỏ
Ngượng ngập chân em trên bước đường dài

Hoài ngọc Khánh

hạ reo

Hạ reo chuỗi ngày buồn
Hạ reo trường bơ vơ
Hạ reo vào tâm hồn
Hạ reo trong tuổi thơ

Hạ reo nắng chang chang
Hạ reo mùa lạnh lẽ
Hạ reo ngày lang thang
Hạ reo bước đơn lẻ

H.B. TOÀN
(Gia Định)

tâm sự của thầy

(Kính nhớ đến thầy Kha)

Con mến thầy, thầy vỗ lòng con học
Chữ «a, b» thầy luyện giọng cho con
Tiếng mẹ yêu luôn nở ở môi son
Con bập bẹ trong lúc thầy muốn khóc

Bảy năm sau con gặp thầy bạc tóc.
Nhắc chuyện xưa thầy nhẹ vuốt đầu con

Bảo rằng: «con ơi! dưới bề trên non»

Trăm cái trứng sao đành chia đôi ngã
Con tập đọc, thầy vui mừng khôn tả
Dòng sử Lạc Hồng nở làm lạ đôi bên
Trên Bắc dưới Nam — dưới bề trên non

Con còn bé chưa hiểu gì, con ạ!
Thầy khóc bởi vì lòng thầy đã ngã
Không còn như cội cỏ thụ trợ đa
Suốt đời thầy luyện dạy tiếng mẹ cha
Chưa lần một thầy xót xa đến thế
Thầy lo âu tuổi mầm non con trẻ

Sẽ suy tư khi hiểu chuyện quê hương

Có máu thành sông có núi bằng xương

Đề viết sử ôi! đau lòng biết mấy!
Tuổi già nua thầy mấy lần nghe thấy

Tiếng khóc từ Bắc vọng tận sang Nam

Tiếng than sâu nhớ từ Nam ra Bắc
Chuyện quê hương 4.000 năm khúc mắc

Từ trăm cái trứng «con hiểu thế thôi»
Và nhìn con thầy bỗng khê: «hỡi ôi!»

Bao thế hệ đã đáp lời sông núi!

ƯU TƯ

cô bé tóc mây

Tóc mây, chấm xòa bờ vai
Dáng đi e ngại, khoan thai ngập ngừng
Trông kia! đôi má đỏ bừng

Những khi e thẹn má hồng đỏ hây
Ngón tay then nhỏ lại dài
Thường đưa vén lại tóc mây rối bời
Nụ cười luôn nở trên môi
Nhưng mà đẹp nhất là đôi mắt huyền

ANH SƠN
(Trung học Phan thanh Giản C.T)

yêu.

YÊU chiều gió mát thiết tha
YÊU lời ru với câu ca ngọt ngào
YÊU hương mật ngọt ca dao
YÊU đồng vàng lúa dạt dào ý thơ
YÊU cơn nắng đẹp như mơ
YÊU con thuyền nhỏ lững lờ buông trôi

YÊU câu hò hát buông lời
YÊU điệu ngân sáo tuyệt vời thần tiên

YÊU sao tinh MẸ dịu hiền
YÊU thương ru giấc bình yên tuổi hồng

YÊU trong những tối mùa đông
YÊU hoài chỉ một ánh hồng tình thương

YÊU về một mảnh quê hương
YÊU còn yêu mãi tròng đương ghen lời

YÊU yêu yêu mãi suốt đời
YÊU VIỆT NAM mãi chết rồi còn yêu

QUYÊN QUYÊN (độc lộ)

mười sáu

Mười sáu tuổi em buồn vui bất chợt
Khóc và cười trước những chuyện không đâu

Và mộng mơ khi mùa lá thay màu
Dòng mực tím dệt đầy niềm thương nhớ

Mười sáu tuổi em nghe lòng bơ vơ
Áo trắng học trò sắp hết trình nguyên

Thấy tám hồn sao xa lạ chưa quen
Như quái vật hiện hình đêm mộng mị

Mười sáu tuổi tưởng mình là thi sĩ
Dệt vần thơ vụng dại tặng người thân

Đề rồi nghe hồn ray rứt vô ngần
Sợ thơ dở người ta cười cho nừa

H.N VÂN
(Trung học P.C.T Đà Nẵng)

đường về

Đường về dài hun hút
Chiều tàn hazy còn xa
Gió quyen bước chân ngà
Người khẽ nói với ta
Đường nhà người xa ghé
Răng môi chân vậy tề
Giầy người mòn đôi gót
Ôi con đường lê thê
Nặng đã tắt hân đầu
Vẫn còn nhuộm mái đầu
Hai ta tà áo cuối
Đi trên hè phố sâu
Người ơi người nhớ không
Ta đã cùng một lòng
Giờ đây xa cách mãi
Dù đường xưa vẫn đông.

NGUYỄN-PHI
(nhóm TQKG)

mùa mưa nắng hạ

*Ưu ái về di Nguyễn thành Huỳnh
Hương
Trọn vẹn về mấy đứa bạn ở 9A2
Đền khuya L.V.D*

Một buổi sáng nghe mưa rơi tí tá ch
Ông dười buồn rơi lệ xuống trần gian
Giọt mưa rơi tuôn lớp lớp hàng
hàng.
Động cánh phượng như sương mai
lấp lánh
Mưa vừa tạnh thì chú ve nóng tánh
Hòa tấu lên điệu nhạc của mùa hè
Hoa phượng rơi lòng bé lại tái tê
Nhật cánh phượng ghi thêm nhưng
nhớ
Ôi thương quá bạn bè tôi thương
nhớ

Nói chi đây khi mình đã xa nhau
Nói chi đây hay đề mặc lệ trào
Đề gói trọn cho tâm tư ngày tháng

BÍCH DU

còn gì nữa...

Còn gì nữa...
Những ngày xa xưa ấy ! ?
Luyến thương về mái ngói cũ
trường xưa...
Vắng ngón từ dù biết nói không vừa...

Thuở e ấp...
Ngượng ngùng tay cặp sách !

Còn gì nữa...
Bây giờ thôi xa cách ! ?
Cà bạn bè...
Và cả những ngày thơ...
Nhớ làm sao vùng tuổi nhỏ mộng
mơ
Đã vụt mất... nghe hồn thêm nuối
tiếc...

UYÊN HOÀI THANH
(Gia Định)

hoa sầu đông

Thuở nhỏ vừa tám tuổi
Còn cặp sách đến trường
Chưa biết nhưng, biết nhớ
Được mẹ thương rất thương
Đi học ngang qua ruộng
Về đi tắt dọc đường
Nhật sầu đông tím rưng
Thơm hơi còn đưa hương
Nhưng... một hôm trở bệnh
Phải ở li trong phòng
Nhớ thầy cô, lớp học
Nhớ cả hoa sầu đông
Em biết nhưng, biết nhớ
Hoa sầu đông ! hoa ơi ! !
Hoa vừa đang độ chín
Có nhớ ta ngậm ngùi ? ?
Năm sau lên chín tuổi
Lên tỉnh học lớp nhì
Bỏ sầu đông ở lại
Hoa có nhớ người đi ? ?

THƠ THƠ
(Hoa Nắng)

giận hờn con gái

Rồi từ đó giận hờn nhưng không
nói
Lối đi về, hai đứa chẳng nhìn nhau
Chỉ vì em làm mất bút chì màu
Nên cô bé đổi hờn không chơi nữa
Tan học, chẳng về chung như mọi
bữa
Chẳng cùng nhau kể chuyện thuở còn
thơ
Giận hờn nhau cho mãi đến bây giờ
Mà cô bé vẫn còn chưa nghĩ lại
Mình làm quen, «hắn» làm ngơ đi
mãi
«Ghét» «hắn» ghê, nhưng mình
chẳng nói ra
Vì muốn cùng nhau hai đứa thuận
hòa
Nên em phải nhận rằng mình có tội
Và đã viết mấy lá thư xin lỗi
Cùng hứa đền cho cây bút chì xạch
Cô bé kia giờ mới chịu làm lành...
Em hỏi «hắn»: «Giận hờn thôi, cô
bé ?!»

ĐÀNG LINH
(tập thơ HOA HỌC TRÒ)

chị của bé

(Riêng tặng chị MAI của bé)

Chị yêu của bé thật hiền
Chị lại thật đẹp như tiên trên trời
Thơm thơm mộng đỏ bờ môi
Chị cười hàm tiếu chị ngồi ngấm thơ
Tóc đen óng ả như tơ
Dịu dàng phủ xuống đôi bờ vai xinh
Bé thương thương chị hết mình
Chị dạy cho bé biết tình chị em
Biết yêu oanh bướm bên rơm
Biết yêu hoa nhỏ bên thềm làm duyên
Biết yêu gió nhẹ êm êm
Cuốn theo mùi lúa, ngọt mềm ngát
hương
Biết yêu nắng ấm vương vương
Biết yêu giải đất, con đường hàng qua
Biết yêu non nước quê nhà
Yêu dân tộc với mẹ cha thật nhiều

HUỲNH NGỌC

LÀM VĂN SĨ

Phỏng dịch « Richard the writer »
của Donn Byrne

Toàn làm việc tại một nhà băng, nhưng như những thanh niên khác, chàng không thích công việc của mình.

Chàng thường nói với những người cùng sở:

— Nghề này không thích hợp với tôi. Tôi muốn trở thành một văn sĩ. Tôi cũng có thể viết về những công việc trong nhà băng lắm chứ. Tôi sẽ đi nhiều nơi, gặp nhiều người và sẽ viết về họ. Tác phẩm của tôi sẽ được nhiều người đọc. Và khi tôi ra đường, những người qua lại sẽ thì thầm với nhau: « Ông kia là văn sĩ đấy, sách của ông ta hay lắm ».

Vì thế những người cùng sở thường gọi chàng là « văn sĩ Toàn », khiến chàng rất bực. Chàng thường tự nhủ: « Mình phải viết một cuốn sách nào đó chứ không họ sẽ cười mình suốt đời ».

Cha mẹ Toàn đã mất nên chàng ở một mình tại một khách sạn nhỏ gần ga xe lửa. Chàng rất thích ở đó. Phòng chàng hơi hẹp nhưng rất sạch sẽ thứ tự. Tại khách sạn rất đông khách, nên chàng giao tiếp được nhiều người, nhất là trong bữa ăn tối. Chàng quen ăn tại bàn sát cửa sổ. Từ đó chàng có thể quan sát cả phòng ăn. Khi đông khách ăn quá, chủ tiệm thường phải đề một vài người tại bàn Toàn. Toàn rất thích điều này vì sẽ được nghe nhiều câu chuyện của người này, dầu rằng Toàn rất ít nói. Trong buổi nói chuyện chàng cố nhớ mọi chuyện người khách nói và đến tối trước khi ngủ, chép lại trong một cuốn sổ.

thiếu nhi/22

Chàng tự nghĩ: « Đó là một phương pháp trở thành văn sĩ. Văn sĩ cần phải ghi lại mọi chuyện. Và một ngày kia mình sẽ có thể viết một cuốn sách về những người tới khách sạn ».

Và một việc quan trọng đã xảy đến cho Toàn. Vào một tối, khách sạn đông nghẹt khách, một người lạ tới ngồi ở bàn Toàn. Khi dùng bữa xong, hắn bắt đầu nói chuyện. Hắn kể những nơi đã đi qua, và bắt cứ cái gì hắn biết. Toàn cũng hỏi rất nhiều. Chàng quan sát rất kỹ khuôn mặt hắn và định viết một bài dài về người lạ này: ...Đầu hơi to, trán và tai rất lớn...

Sau bữa tối, Toàn và hắn ta bắt đầu uống rượu. Sau khi uống hai ly rượu, cả hai bắt đầu nói nhiều hơn. Toàn cũng đem ước vọng mình kể cho người khách:

— Tôi làm việc tại nhà băng, nhưng tôi không thích làm công việc đó tí nào cả.

— Làm ở nhà băng mà không tốt sao? Họ trả lương anh khá chứ?

— Về vấn đề lương lậu thì tôi không bận tâm. Nhưng tôi không thích làm nghề đó. Tôi muốn làm văn sĩ.

— Cái đó tôi có thể giúp anh. Chính tôi là một nhà văn.

Nghe thấy vậy, Toàn tưởng mình mơ. Chàng nghĩ « Cuối cùng rồi ta cũng gặp được một văn sĩ » chợt người khách nói thêm:

— Tôi đã viết nhiều sách, nhưng tôi rất nghèo.

Toàn có vẻ tự tin:

— Cái đó không sao. Người ta đọc sách của anh và biết anh.

— Phải, người lạ trả lời có vẻ thiếu não, người ta biết tôi.

Toàn gọi thêm hai ly nữa và bắt đầu hỏi người lạ cách viết văn.

— Tôi có thể bắt đầu viết như thế nào?

— Anh hãy viết về những gì anh biết rõ.

— Nhưng tôi chỉ biết những công việc của nhà băng. Chắc hẳn không ai muốn đọc những chuyện đó.

—Ồ không. Anh hãy nghĩ về những người tới nhà băng và viết về họ.

— Viết như thế nào, anh chỉ tôi

đi. Toàn có vẻ háo hức.

Nhưng người lạ vẫn chậm rãi:

— Được, nhưng phải làm một ly nữa đã.

Uống cạn ly rượu, hắn nói:

— Bây giờ tôi sẽ chỉ anh cách viết một câu chuyện. Nhưng anh hãy trả lời tôi: trong những người tới nhà băng ai có vẻ giàu nhất.

Toàn nghĩ một lát rồi nói:

— Có lẽ theo tôi, ông Bang là người giàu nhất. Ông ta có mười cửa tiệm trong thành phố này. Ông ta làm rất nhiều tiền.

— Ông ta có giống những người giàu khác không?

— Không, về một số phương diện, ông ta khác hẳn người khác.

— Vậy anh hãy nói cho tôi những điểm đặc biệt về ông Bang, tôi sẽ chỉ anh cách viết.

Toàn kể tóm tắt:

— Ông Bang có mười cửa tiệm, như tôi đã nói, và có rất nhiều người làm. Nhưng quần áo ông rất bê bối. Ông ăn mặc như người nghèo. Ông ta tới nhà băng mỗi sáng, đi một mình không cho ai theo cả. Ông ta đưa tiền lời của mười tiệm hàng đến gửi. Và ông thường tới vào lúc nhà băng vừa mở cửa. Còn tiền ông luôn luôn để trong một chiếc cặp cũ kỹ sờn rách, những người cùng sở tôi thường cười ông về điểm này. Ông giàu mà hà tiện quá.

Người lạ còn hỏi Toàn nhiều câu hỏi nữa. Toàn trả lời vui vẻ. Cuối cùng người lạ nói:

— Khuya rồi, bây giờ tôi đi ngủ và sáng mai phải đón kịp chuyến xe lửa sớm. Có lẽ không gặp anh nữa, nhưng khi nào trở lại, tôi sẽ biểu anh những cuốn sách tôi viết.

Toàn cảm ơn hắn và về phòng. Tối nay chàng cũng viết vào cuốn sổ tay của chàng về người lạ đó.

Sáng hôm sau, Toàn cảm thấy cả người rã rượi vì thức quá khuya và uống nhiều rượu. Chàng liền điện thoại cho nhà băng xin nghỉ và ngủ một giấc đến chiều.

Chàng bị đánh thức bởi mấy người bạn sở đến thăm. Một anh bạn hỏi:

— Tin về ông Bang. Sáng nay, trên đường tới nhà băng, ông ta bị một tên cướp giật chiếc cặp tiền chạy mất.

Một người khác thêm :

— Hân ăn cắp tiền, 30.000 đồng và chưa ai biết được mặt hết ngoài ông Bang.

Toàn hỏi :

— Ông Bang có tả gì về hân không

— Có, ông ta nói, hân ta bị mặt nhưng ông ta nhớ rõ hân ta có hai tai thật to.

— Tai rất to à. Toàn tái mặt đi.

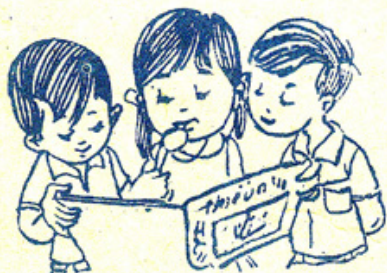
Một người thấy thế hỏi :

— Sao vậy Toàn Anh có vẻ còn yếu quá, tôi đi mời bác sĩ nhá.

Không lâu sau, Toàn nghỉ việc nhà băng. Chính Toàn không ăn cắp tiền, không là một tên cướp. Và tên cướp cũng không bao giờ bị bắt. Song nó đã thay đổi cuộc sống của Toàn. Chàng đã trở thành một văn sĩ thực sự. Chàng viết nhiều sách và kiếm được nhiều tiền. Nhưng câu chuyện hay nhất của chàng có lẽ là câu chuyện viết về nhà băng : « Một ngày kia, có một người sống trong một khách sạn gần nhà ga và thích làm văn sĩ... »

Phỏng dịch « Richard the writer »
của Donn Byrne.

TIỀN DU

CHUYỆN CỔ TÍCH

Bài học của bác Sói

Ngày xưa, tại một khu rừng kia có 3 kẻ làm bạn với nhau. Đó là Ông Cọp, bác Sói và chú Cáo nhỏ. Họ hứa sẽ cộng tác với nhau mật thiết trong việc săn mồi. Ông Cọp có sức mạnh, bác Sói có sự nhanh nhẹn, và chú Cáo đóng góp công của mình bằng sự mưu mô vì Cáo rất nhanh trí. Sau một cuộc săn, cả bọn bắt được ba con mồi, đó là con Lừa, con Dê và con Thỏ. Ông Cọp nói :

MỘT MÔN THỂ THAO LẠ LÙNG

Một số người Ấn đang sống, Flo-ride đã biểu diễn một môn thể thao lạ lùng : bẻ họng cá sấu. Phe bé tí ta, coi chiếu phim chắc đã tưởng rằng chỉ có Tarzan mới làm được trò này mà thôi, hóa ra bây giờ lại biết thêm

là có nhiều người như thề Tarzan.

Họ đã học được ở tổ phụ cách thức chế ngự loài thú hung dữ này, và đây là chú Yula Oscéola, con của vị tù trưởng bộ lạc Seminoles đã phá kỷ lục trong môn thể thao kỳ lạ hiểm thấy ở xứ ta.

— Ta chia phần như thế nào đây ?

Bác Sói nhanh nhẩu nói :

— Thật là dễ dàng. Ông Cọp to lớn xin Ông Cọp soi con Lừa. Tôi nhỏ hơn, tôi chỉ xin con Dê. Còn chú Cáo, bụng dạ chú nhỏ xiu, chắc chú chỉ ăn một con thỏ cũng đã thừa sức no nê rồi...

Chó Sói vừa nói dứt lời đã bị ông Cọp giơ tay tát cho một cái thật mạnh, rồi ông vồ ngay lấy bác ta đem lên miệng nhai ngấu nghiến. Ăn thật xong bác Sói, ông Cọp mới liếm môi liếm mép rồi mới quay về phía chú Cáo hỏi :

— Còn ý kiến của chú thì sao ? Chú dự định chia phần như thế nào đây ?

Chú Cáo vội vàng khoanh tay

nói :

— Thưa ông Cọp, em thì em nghĩ rằng buổi sáng ra, ông dùng điềm tâm bằng chú Thỏ chắc là ngon miệng lắm. Đến trưa đói, ông Cọp xài đến con Lừa. Riêng thịt Dê ngon nhất, dành về phần ông để soi bữa tối. Em đề nghị chia phần như vậy, chẳng hay ông Cọp có vừa ý chăng ?

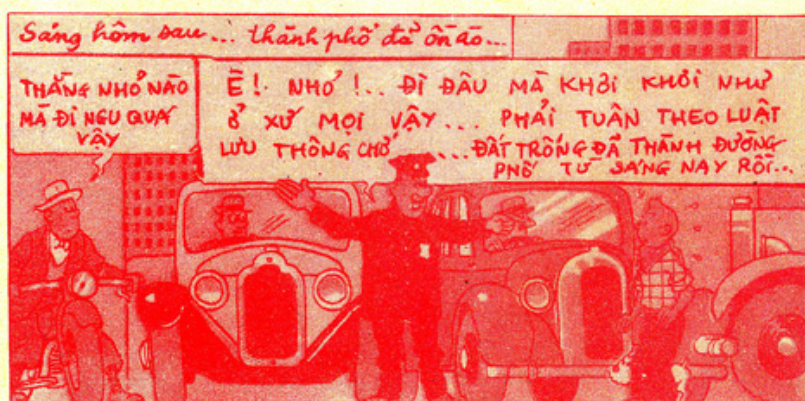
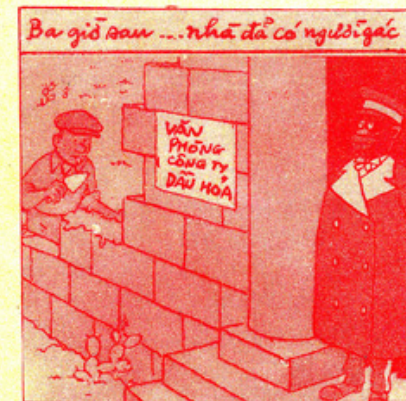
Ông Cọp vuốt râu cười ha hả rồi vỗ vai Cáo khen ngợi :

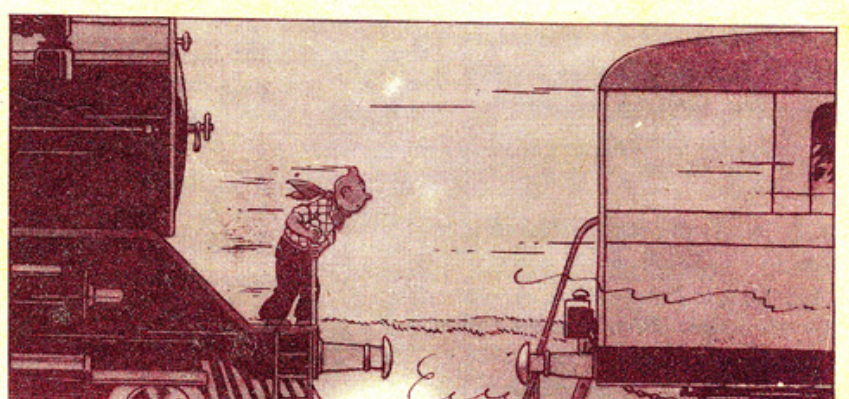
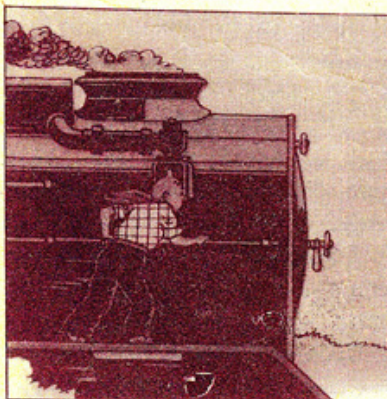
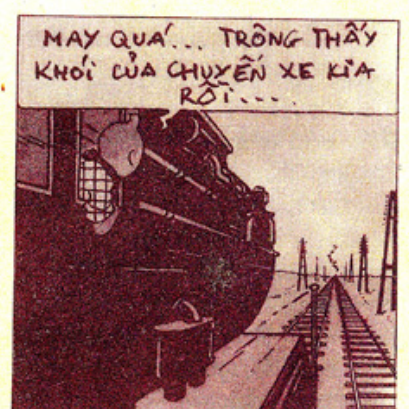
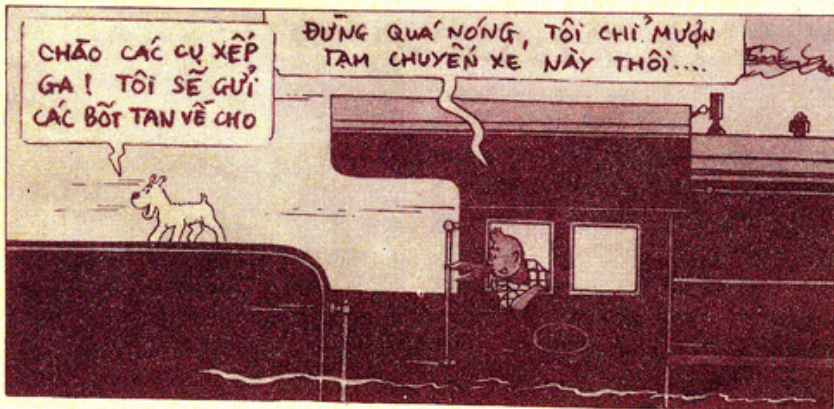
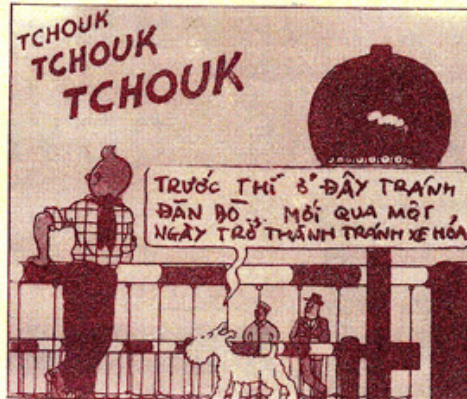
— Chú chia phần như thế thật hữu lý. Thật rõ là chú tinh khôn hơn thằng Sói nhiều. Ai đã dạy cho chú khôn vậy ?

Cáo đáp :

— Dạ, thưa ông Cọp, chính bác Sói vừa dạy em xong đấy ạ.

MẠO HIỂM MỸ CHÂU

CHUNG QUANH QUYỀN SÁCH TỜ BÁO

SÁCH SAO LỤC

Cuốn sách sao lục lớn nhất thế giới hiện do cơ quan An ninh xã hội thuộc bộ Y tế Giáo dục Hoa kỳ lưu giữ. Sách này mang tựa « National Empiajee Index », có diện tích 2.582 thước vuông, chứa đựng 160 triệu danh từ.

TRỊ GIÁ NHỮNG QUYỀN SÁCH ĐỘC ĐÁO

Bộ thánh kinh của Gutenberg, in năm 1455 tại Mayence đã đoạt kỷ lục thế giới về giá bán cao : lần cuối cùng vào năm 1954, bộ sách kinh này đã được bán với giá 200.0000 đô la.

Bộ bản thảo cao giá nhất là bộ kinh thánh Codex Sinaitioua xuất xứ từ tòa thánh Sainte Catherine trên đỉnh ngọn Sinai, Ai Cập. Bộ này gồm 730 trang giấy Kinh Thánh chính cống, viết bằng tiếng Hy Lạp từ năm 350. Năm 1883, nhà thám hiểm Đức Constantin Tischendorf đã cứu thoát 390 trong số 730 trang ra khỏi một vùng hoang tàn đổ nát. Khuôn khổ của mỗi trang giấy là 40,6cm X 71,1cm. Năm 1923, viện bảo tàng Anh quốc đã mua lại của chính phủ Nga bộ bản thảo quý giá nói trên với số tiền 100.000 bảng Anh.

Tác phẩm văn chương đương thời cao giá nhất là cuốn Apocalypse của ông Joseph Foret, xuất bản tại Ba Lê năm 1961, được bán với số tiền 1 triệu quan mới. Bộ bản thảo, có nhiều hình vẽ chính cống của Salvadoa Dali, cân nặng 185k và được đóng bìa có nạm kim cương và ngọc.

thiền nhi/26

SÁCH TO VÀ NHỎ NHẤT

Cuốn sách nhỏ nhất thế giới là một tập thơ của Egar Guest do Burt Randle chép lại bằng tay năm 1942. Cuốn « sách » này vuông vức, mỗi cạnh đo được 3,5 ly.

Cuốn sách in nhỏ nhất dùng loại chữ thông dụng hiện nay là cuốn Pater được dịch ra sáu thứ tiếng, do công ty quốc tế Gutenberg ấn hành tháng 11 năm 1958. Những quyền sách này có kích thước 11 ly trên 11 ly. Bìa sách bằng da kẻ chữ mạ vàng.

Quyển sách nặng nhất thế giới cân được 225 ký, do nhà sách Norman xuất bản ở Baltimore, Hoa kỳ vào năm 1925. Tựa đề cuốn sách là « Lịch sử miền Nam ». Cuốn sách cao 2,08 thước dày 30,5 phân và có bề ngang, khi mở rộng cuốn sách, là 2,79 thước. Vì lớn quá cỡ nên cuốn sách được trang bị một động cơ 12 mã lực để lật trang ; bìa cuốn sách là nguyên bộ da một con bò không lồ miền Texas.

Bộ sách loại sưu tầm tự điển, lớn nhất thế giới là bộ gồm 11.095 cuốn sách chép tay do 2.000 bác học Trung Hoa thực hiện từ 1403 đến 1408. Hiện nay, người ta chỉ còn tìm lại được có 370 cuốn.

Ngày nay, bộ sách quan trọng nhất và cũng là bộ sách bán chạy nhất là « Encyclopédie britannique » do Anh Quốc thực hiện tháng chạp năm 1768 nhưng đến năm 1901 thì bản quyền thuộc về Hoa Kỳ. Bộ sách phổ thông kể trên gồm 24 cuốn, tổng 27.247 trang, chứa đựng 43.512

tiết mục gồm 38.258.426 chữ. Giá tiền thay đổi tùy theo loại giấy và kiểu bìa, từ 1470 quan mới đến 7400 quan mới.

SÁCH BÁN CHẠY NHẤT

Đứng hàng đầu phải kể cuốn Thánh Kinh ; nhiều đoạn sách nhỏ của Thánh Kinh được dịch ra 1136 thứ tiếng. Thánh Kinh toàn bộ đã được dịch ra 217 thứ tiếng.

Người ta ước tính là tại Hoa Kỳ, hàng năm có trung bình 7 triệu cuốn Thánh Kinh (toàn bộ) được bán ra. Trong năm 1958, hội Thánh Kinh Mỹ đã phân phát 16.6 triệu cuốn Thánh Kinh toàn bộ hoặc từng phần.

Một cuộc điều tra về các loại sách không thuộc loại tưởng tượng cho thấy là cuốn LIVRE DU BON SENS DE L'ENFANT ET LA PUERICULTURE của Bác sĩ Benjamin Spock, xuất bản lần đầu tiên tại Nữ Ước năm 1946, đã đoạt kỷ lục về số bán sách : 11 triệu cuốn. Đứng hàng đầu về loại sách tưởng tượng là cuốn PEYTON PLACE của Grace Metalious (1956) được bán tới 11 triệu cuốn.

Tại Pháp, cuốn NOUVEAU PETIT LAROUSSE ILLUSTRÉ đã được bán ra 18 triệu cuốn kể từ 1906. Về tiểu thuyết, cuốn LES TROIS MOUSQUETAIRES (ba người ngự lâm pháo thủ) của Alexandre Dumas đã bán được 3 triệu cuốn.

Cuốn sách bán chạy nhất ngay ở Hoa Kỳ xuất bản lần đầu tiên là cuốn LA GRANDE TUERIE (cuộc tàn sát vĩ đại) của Mickey Spillane.

Năm 1952 là năm ra đời, hai triệu rưỡi cuốn đã bán hết veo.

Spillane tên thật là Frank Morrisson, sinh năm 1918 tại Brooklyn (Hoa Kỳ). Chỉ với 5 tác phẩm đầu tiên, ông đã bán được 32 triệu cuốn.

NHỮNG BẢN THẢO CỔ XƯA NHẤT

Đó là những bản viết trên đá theo tiếng Sumérie, có từ năm 5000 trước TL. Một trong những bản này, viết trên đất sét, đã được tìm thấy vào năm 1952. Bản văn có từ năm 3500 trước TL.

Cuốn sách in xưa nhất hiện đang được tàng trữ tại viện bảo tàng Anh Quốc (British Museum). Thực ra, đây chỉ là một cuộn giấy dài 4.78 thước viết chữ Phạn một bài kinh của Phật giáo (DiamondSutra) có từ năm 868. Cuốn sách đầu tiên đúng với nghĩa của nó cũng là một cuốn sách kinh Phật có từ 949.

Riêng về loại sách in bằng máy móc, người ta cho rằng cuốn Missale Speciale onstantiense dày 192 trang, ở Bâ Lê, Thụy Sĩ, cuốn đầu tiên trong bộ 3 cuốn tìm thấy năm 1880, đã có từ trước cuốn Thánh kinh của Gutenberg gồm 42 giòng, vốn vẫn được coi như cuốn sách in máy xa xưa nhất (1455)

CUỐN TỰ ĐIỀN XƯA NHẤT

Cuốn từ điển này rất có thể là cuốn Hu-Chin tại Trung Hoa, phát hành vào năm 150 trước kỷ nguyên Thiên Chúa. Cuốn này gồm lối 10 ngàn chữ. Trong khi đó cuốn từ điển đầu tiên của Châu Âu xuất hiện tại Ý vào năm 1926 do công trình tập thể một viện Hàn Lâm.

NHÀ IN LỚN NHẤT

Nhà in lớn nhất thế giới là cơ sở ấn loát của chính phủ Hoa Kỳ tại Hoa thịnh Đốn, được thành lập từ tháng 3 năm 1961. Cơ sở này dùng 100 máy in và 378 máy sắp chữ, choán một khu đất rộng 13, 15 hecta, dùng 6750 công nhân làm việc 24 trên 24. Nếu kể về cơ sở ấn loát thương mại thì nhà in lớn là R.R. Denirelly ở Chicago.

Cuộc in sách vĩ đại nhất là việc in cuốn niên giám dày 1450 trang, được đặt in tại hãng «Sear Roebriek

và cty» ở Philadelphie. Năm 1961, nhà in này đã hoàn tất 50 triệu cuốn, nếu đem xếp chồng lên nhau sẽ cao chừng... 800 cây số. Tồn phí đến 40 triệu đô la. Từ dụng 56 000 tấn giấy và 6 tấn tem gởi đi.

NHỮNG NHÀ PHÁT HÀNH LỚN NHẤT

Một bản thống kê của tổ chức WESCO cho thấy là 22 phần trăm sách vô xuất bản trên thế giới được viết bằng Anh Ngữ, tiếp theo là 17 phần trăm viết bằng Nga ngữ. Quốc gia xuất bản nhiều sách nhất là Nga Sô, với 1100 triệu cuốn viết bằng 112 tiếng khác nhau và gồm 60.000 đề sách. Tuy nhiên, cần ghi nhận là nhà cầm quyền Nga không phân biệt giữa «sách» và «tài liệu tuyên truyền»

Quốc gia xuất cảng nhiều sách nhất là Anh quốc với kỷ lục đạt được năm 1961 là 24.893 đề tựa sách khác nhau. Con số sách xuất cảng từ Hoa Kỳ sang Gia-nã-Đại là con số lớn nhất giữa hai nước trên cùng một lục địa.

Hãng xuất bản lớn nhất thế giới là «cơ sở ấn loát» của chính phủ Hoa Kỳ ở Hoa thịnh Đốn. Riêng phòng tài liệu thuộc cơ sở này đã phát hành 150 triệu cuốn sách trong một năm.

Tại Pháp, nhà phát hành Hachette là tổ chức lớn nhất thế giới trên cương vị thương mại. Nhà phát hành Hachette được thành lập từ 1826, do ông Louis Hachette làm chủ. Hiện nay, số vốn «nằm» lên đến gần 59 triệu quan mới. Số tiền thương mại (luân lưu) hàng năm là 620 triệu quan mới.

THƯ VIỆN

Thư viện lớn nhất thế giới là Thư viện Quốc hội Hoa kỳ, Hoa thịnh Đốn. Con số chính thức mới cho biết thư viện có 36.100.000 số thứ tự, bao gồm 11.050.000 sách chữ và sách hình tài liệu, 14 285.594 bản thảo, 2.507.534 tấm họa đồ và bản đồ, 2.002.277 sách về nhạc và bản nhạc và 500.000 đĩa hát. Hai tòa nhà của thư viện này choán một diện tích là 5.27 hecta, chứa đựng 400 cây số ngăn sách.

Thư viện quốc gia LENINE của Nga ở Mạc tư Khoa có thể đã chứa

đựng 19 triệu cuốn sách, nhưng bao gồm cả những sách báo định kỳ.

Một thư viện quan trọng khác nữa là thư viện công cộng tại Nữ Ước chứa đựng 6.950.000 cuốn sách, 9 triệu bản thảo, 4 triệu sách hình, một trăm ngàn bức tranh bốn trăm ngàn bản đồ, trên những ngăn dài tổng cộng 96 cây số.

THƯ TỪ VÀ CHỮ (Dài, ngắn, to và xưa nhất)

Lá thư dài nhất thế giới do cô Louis (Nữ Ước) viết vào năm 1954 đề gửi cho anh lính chiến Hoa Kỳ tên Don Reiss đang phục vụ tại Triều Tiên. Thư được viết trên một cuộn giấy, dài 975,3 thước.

Chữ cái lớn nhất thế giới là một chữ L kẻ năm 1927 trên triển một ngọn đồi sau trường học La Verne, tiểu bang Californie. Chữ L hấp dẫn này cao 102,60 thước, rộng 13,70 thước.

Việc dùng chữ cái thay cho các dấu hiệu đã thấy xuất hiện từ năm 2.000 đến 1700 trước Thiên Chúa. Nguyên tắc của những chữ cái đầu tiên này tựa vào cách phát âm. Do đó, sau nhiều thay đổi, ngày nay chỉ chữ O vẫn nguyên dạng cũ và là chữ xưa nhất thế giới.

Người ta cho rằng, ngắn nhất là một bức thư được đi từ Anh quốc đề khen ngợi một người được phong chức «kỵ mã». Bức thư vốn vẹn có một chữ: «Sir».

Người ta kể lại rằng, nhà xuất bản của văn hào Victor Hugo (1802 — 1885) một hôm chờ mãi không thấy các bản thảo được gởi đến, bèn gửi cho văn hào một bức thư với độc nhất một cái dấu (?) Thư trả lời V. Hugo như sau: (!)

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỀM KHÁC NHAU

- 1— Mạn cửa sổ hẹp hơn
- 2— Không thấy bàn chân trái cô chị cả
- 3— Tóc người cha đen
- 4— Hình tròn trên chụp đèn lớn hơn
- 5— Thiếu cây viết trên túi áo em trai lớn
- 6— Thiếu một sợi dây nơ em bé gái đọc sách
- 7— Thêm một chiếc dép nơi chân phải em gái đọc sách

thiền nhi/27

CHỮ DÀI NHẤT

Đó là địa danh của một vùng thuộc cực Nam Haw's Bay, Bắc Đảo (Ile du Nord) Tân tây Lan. Tên đó như sau : (gồm 85 chữ cái) : TAUMATAWHAKATANGIHANGAKOAUAUATAMATEATURIPUKAKAPIKIMAUNGAHORONUKUP OKAIWHENUAKITANATAHU. Cái chữ dài khủng khiếp này có nghĩa là, theo thổ ngữ Maori : « Nơi mà Tamatea, người có đầu gối lớn hay trượt, leo và nuốt những ngọn núi, được biết đến như một đấng ăn trái Đất, đã thổi sáo để làm đẹp lòng người yêu ».

Địa danh ngắn nhất thế giới là « Y », tên của một cái làng nằm bên bờ sông Somme, Pháp. Làng này hồi khởi thủy tức là vào năm 1421, nằm trong khu đất của một gia đình tên Hy. Ngày nay, làng Y có 155 người dân.

Trên đây là nói về địa danh ngắn và dài nhất. Riêng về tên người, thì dài nhất là tên một nhạc sĩ hữu danh : FIDJEN TALEBULAMAIN EIILIKENAMAINAVALNIVEIVA KABULAIMARKULAKEBA. (tổng cộng 56 chữ). Người ta tưởng rằng đây là một cái tên phá kỷ lục về dài lòng thòng. Nhưng vào tháng 11 năm 1958, một cô gái Hạ Uy Di đến công ty làm đồ hộp trong nước đó xin việc. Cô khai tên : GWENDOLYN KUULEIKAILIALOHAOPIILAN IWAILAUOKEKO AULUMAHIEHI EKEA LAOMAONAOPIIKIAKEKI NO. Phần tên chính giữa, gồm 65 chữ cái có nghĩa là « bông hoa tình ái của tôi bay bổng lên đến tận trời xanh, làm thấm ướt một cách tuyệt diệu những chiếc lá rừng, và tỏa hương thơm dịu dàng trên suốt đoạn đường xuyên ngang những mây hồng lơ lửng »

VĂN NHÂN THI SĨ

Văn sĩ viết nhiều nhất :

Nhà văn Lope Félix de Vega Carpio (1562 — 1635) là tác giả của 1800 hài kịch trong số 500 vở hiện còn được trình diễn, 400 tác phẩm loại tự thuật, hai tiểu thuyết và vô số những bài thơ.

Riêng văn sĩ người Anh tên *thiều nhi* / 28

Frank Richards (sinh năm 1875), người viết ra tác phẩm trứ danh Billy Bunter, là nhà văn viết nhiều nhất về số chữ. Tính trung bình, một tuần lễ ông viết 80.000 chữ cho đến 1953, ông đã viết được tất cả... khoảng 70 triệu chữ. Ông tạ thế tháng chạp 1961.

Văn sĩ George Simenon (sinh năm 1903) viết một cuốn tiểu thuyết dày 200 trang trong 11 ngày và viết 170 tiểu thuyết dưới tên thật, được phiên dịch sang 28 ngoại ngữ phát hành trên 24 quốc gia, tổng số sách bán ra là 300 triệu cuốn. Ngoài những tác phẩm nói trên, ông còn viết 200 cuốn sách khác dưới 17 bút hiệu khác biệt.

Trong số nữ văn sĩ, bà Denise Robins tự O' Neill Pearson là người viết nhiều nhất. Từ 1924 đến nay, bà đã xuất bản tại Luân Đôn 135 cuốn tiểu thuyết, trong số phải kể đến các cuốn The long Shadow Meeting và Strange Meeting. Người ta tính rằng bà đã viết khoảng 43 triệu chữ.

TIỂU THUYẾT GIA VIẾT NHANH NHẤT :

Đó là văn sĩ người Hoa kỳ, ông Erle Stanley Gardner, nổi danh về loại trinh thám bí mật. Trung bình, mỗi ngày, ông đọc cho các thư ký chép lại 18.000 chữ và cùng lúc, thực hiện 7 cuốn tiểu thuyết. Ông sinh năm 1889.

Tác giả có sự nghiệp dài nhất là văn sĩ người Anh, ông Douglas Fawcett. Tác phẩm đầu tiên của ông là cuốn Le Courroux d'Anna được xuất bản khi ông mới 13 tuổi. Hiện nay đã trên 94 tuổi mà ông còn tiếp tục viết. Như vậy sự nghiệp văn chương của ông kéo dài đã 81 năm.

TỜ NHẬT BÁO ĐẦU TIÊN

Người ta được biết rằng tờ «A current of News» là tờ nhật báo đầu tiên bằng Anh ngữ được lưu hành tại Luân đôn vào tháng 6 năm 1622, nghĩa là cách đây 350 năm. Trong khi đó, tờ nhật báo ra đời trước hết mọi tờ khác tại Mỹ được xuất hiện vào năm 1689 tại tiểu bang Massachusetts.

TỜ BÁO XUA NNẤT

Đó là tờ BERROW'S WORCES TER JOURNAL, xuất bản tại Wor-

cester, Anh quốc, tờ báo này ra đời từ 1690, xuất bản liên tục cho đến tháng 6 năm 1709, thì biến cải thành tuần báo.

Tờ nhật báo xưa nhất mà ngày nay vẫn còn là tờ Llayd's list, thành lập từ năm 1734 tại Luân đôn, chuyên về những tin tức hàng hải. Tại Pháp có tờ Les Petites Affiches, chuyên quảng cáo, ra đời từ năm 1612 do ông Théophraste Renaudot làm chủ, ngày nay vẫn còn tiếp tục xuất bản.

BÁO CHÍ

Hoa kỳ là quốc gia có nhiều nhật báo mỗi ngày trên toàn quốc có 1745 tờ báo được xuất bản, in thành 57.370.000 số báo, tính ra cứ 1000 người dân thì có 337 tờ báo. Dân Anh đọc báo nhiều nhất thế giới : người dân có 573 tờ báo.

Tháng 11-1959, Nga số công bố con số 7688 tờ báo xuất bản trong nước, nhưng không cho biết in thành bao nhiêu số báo và báo thuộc loại nào.

Nhiều quốc gia hoặc lãnh thổ trên thế giới không có nhật báo. Kỳ lục về số độc giả yếu kém được ghi nhận tại Ethiopie nơi đây chỉ có một tờ nhật báo duy nhất, với số ấn hành đủ để cứ 3.000 người dân đọc chung một tờ.

DÀY NHẤT VÀ CỎ SỐ IN CAO NHẤT

Tờ New York Sunday Times, ra đời ngày 11-9-1960, là tờ tuần báo dày nhất thế giới với số trang là 676. Mỗi tờ cân nặng 2,836 ký.

Tờ báo có khuôn khổ to nhất là tờ Nantucket Inquirer anh Mirror, xuất bản tại Rhode Island, Hoa Kỳ. Kích thước : 76,2cm X 55,9cm.

Tờ báo có số phát hành mỗi kỳ cao nhất là tờ News of the World ra mỗi chủ nhật tại Luân Đôn. Ngày nay, mỗi kỳ tờ báo này ra 6.400.000 số cho 19 triệu độc giả. Tờ báo ra đời ngày 1-10-1843 với 12.971 số báo cho mỗi tuần trong năm đầu tiên. Sáu mươi năm sau, tờ báo leo lên con số ấn hành là 1 triệu. Người ta tính ra là, ngày nay, mỗi năm phải chặt tới nửa triệu cây để sản xuất số giấy đủ dùng cho riêng tờ báo đó.

ANH SƠN (sưu tầm)

* SÁNG TÁC *

(tiếp theo trang 19)

— Thôi con ạ ! Mẹ làm gần xong rồi, con rửa mặt rồi ra vườn buổi sớm cho khỏe. À ! nhớ mặc áo ấm vào con nhé.

— Dạ, con mặc sẵn rồi mẹ. Mẹ khẽ mỉm cười, hướng về An một cái nhìn chan chứa thương yêu. An đã từng thấy trong ánh mắt trong nụ cười đó «tình thương vô bờ bến của mẹ» mà An không biết diễn tả thế nào cho đúng. An sung sướng ôm lấy mặt mẹ khẽ «mì» nhẹ nhẹ một cái rồi nhảy chân sáo ra sân.

Ánh mặt trời vừa lên, trải một lớp nhuận vàng hoa lá. Lá chết đầy đầy sân, hoa bưởi rụng trắng xóa một góc, tất cả như còn yên ngủ dưới lớp sương mát lạnh tay. Tiếng chim ríu rít quen thuộc buông lời chào mừng buổi bình minh. Con đường dẫn ra cổng phía trước nhà, An nghe tiếng sỏi đá trở mình dưới gót chân. Đến thau nước kê trên một gốc vú sữa bị đổ, An vốc nước vào mặt. Nước cũng lạnh đến tê buốt đôi tay An. Qua một đêm mưa, khu vườn như chợt thức dậy. Màu hoa lý như tươi hẳn lên. Màu lá cây như xanh hơn... Khu vườn được gọi sạch, An cảm lấy cái nổi tươi mát của nó khiến tâm hồn như vừa được uống một ly nước mát. Lòng An chợt bừng dậy tin yêu : «Mưa ơi ! cứ đến mãi đi nhé ! Hãy đến với An bằng những đêm dài thương yêu nơi quê nhà, An sẽ mang nó theo vào ký ức, có bàn tay ấm áp của mẹ những khi chợt thức giấc ; để An thở mùi đất ruộng thịt, mùi lúa sạ thơm nồng đơm bông vàng như mơ ước. Mùa hè ơi ! hãy chậm bước để An còn dài ngày tháng bên tình mẹ thân yêu».

NGỌC YẾN
(Khung trời T.P.H)

ĐÔI KÍNH CẬN

«Linh tức quá nói to hơn :

— Bọn bay, tao về nói Má đó nghe.

Quả thật câu nói có vẻ linh nghiệm nên bọn nhỏ đều rút hết. Bây giờ Linh mới thấy khỏe khoắn hơn, Linh đỡ đôi kính cận-thị ra lau chùi vì đầy mồ hôi nhễ nhại. Cũng bởi cái kính này mà bọn nhỏ mới chọc, nhiều lần Linh muốn bỏ đi nhưng chợt nhớ lại cái cục u trên đầu là Linh không dám bỏ. Có một lần vì tức bọn nhỏ, Linh liền bỏ đôi kính ra và đi lần lần ra cửa sổ Linh thấy đầu mình đang so tài với cột nhà, chớp nhoáng đầu Linh đã có một cục u rồi. Thế là bọn nhỏ lại chọc thêm cho nên đến bây giờ Linh không dám bỏ đôi kính nữa.

Lúc đầu chỉ có một mình thằng Long, nhưng sau đó đến thằng Lân rồi con Liên, chúng đều cùng một âm thanh : «Bà Bác-Si». Cứ thế, hề văng mặt của Ba Má Linh là bọn nó lại chọc. Linh nghẹn ngào tức tưởi mà không làm gì được, mỗi lần Ba Má về là Linh liền đem câu chuyện này ra nói nhưng Ba Má Linh đều bỏ qua cả. Cho đến một hôm, Linh đang rửa mặt thì bọn nhỏ lại lên vào đầu kính, khi rửa xong sờ soạng không thấy kính đâu. Linh hốt hoảng đi tìm nhưng không được bèn gọi người giúp việc dẫn ra dùm, rồi câu chuyện này được Linh trình bày cho Ba Má, thế rồi các anh chị sau của Linh đều được hưởng bánh tét bằng mây của Ba Linh tạo, lại thêm phần quý gỏi nữa đó, được dịp may Linh cứ đi qua đi lại để chọc mà trả thù Kia bộ mặt của con Liên vui chưa, cái

miệng méo sẹo, chỉ có thằng Long, thằng Lân mới anh-hùng, về mặt hăm hăm của chúng làm tôi phải khiếp sợ...

Một buổi sáng, tôi vừa bước dậy đi lấy kính thì vấp phải một cái ghế của ai đặt tự bao giờ, đầu của tôi đánh xuống nền gạch, vài tiếng cười lại khúc khích nổi lên và tôi thiếp vào hỗn loạn.

Đợi lâu rồi mà không thấy tôi ra, thằng Long bèn mở cửa bước vào thì...

— Má ơi, Má chị Linh sao vậy nè.

Nghe tiếng la của Long, Ba Má hốt hoảng chạy vào, trong lúc đó thằng Long, thằng Lân sợ cuống díт vì tội của mình.

Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy đang nằm giữa bốn vách tường sơn trắng tôi đưa tay lên trên đầu thì thấy quần một lớp băng, một tiếng động nhỏ vang lên tôi nhòm đầu ngồi dậy nhưng không tài nào ngồi được, tôi cháng váng mặt mày nhớ lại hồi sáng. Tiếng nói của ba tôi cắt ngang trí của tôi :

— Đỡ chưa Linh, có Ba và mấy em con vào thăm con nè.

Tôi bèn mở mắt ra nhìn Ba, nhìn mấy đứa em, đứa nào cũng buồn rầu, duy chỉ có con Liên là đôi mắt đỏ hoe. Tôi bèn gọi mấy đứa em lại và bảo :

— Các em thấy hậu quả do các em gây ra chưa.

— Dạ thấy.

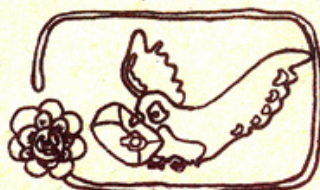
Tiếng của thằng Long lại vang lên :

— Chúng em xin lỗi chị và hứa là không bao giờ chúng em chọc chị nữa.

Tôi sung sướng, ôm các em vào lòng mà hôn, bây giờ tôi mới thấy tình chị em thật là thấm thiết.

Đầu phòng Ba tôi lại nở nụ cười sung sướng trên khuôn mặt héo hắt già nua.

MÃN LINH
(Bò Đẻ Đà nẵng)

thiều nhi/29

Luân Hay

Trường : Thanh Mỹ Lợi

Lớp : Bốn/4 Điểm : 8

Tên : Nguyễn thị Hương

Lời phê : KHÁ

ĐỀ : Chiều nào em cũng thấy một em bé bán bong bóng đi qua cửa nhà em. Em hãy tả lại em bé đó ?

Mỗi buổi chiều, khi cả nhà tôi ăn cơm xong rồi, tôi thường ngồi xem báo ở ngoài mái hiên.

Và những lúc đó tôi thấy một em bé bán bong bóng đi ngang qua cửa nhà tôi.

Khi lời rao của nó cất lên thì tôi rất chú ý. Em bé độ chừng mười một, mười hai tuổi. Em không cao lắm cũng không thấp.

Em bé áy ồm ồm đầu em hớt « bum bô ». Màu da em ngăm ngăm đen. Nó mặc một cái quần sọc xanh và cái áo sơ mi ngắn tay màu trắng. Tay em cầm một cây sào dài, có những khi mỗi tay, em vác cây sào ấy lên vai. Trên ngọn cây sào mọc tua tua ra những trái bong bóng đủ màu chói lọi như màu : trắng, vàng xanh, đỏ, tím, hồng.

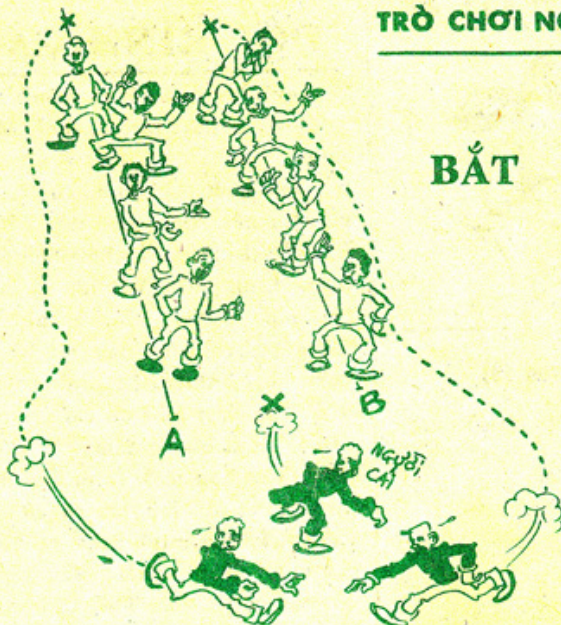
Những trái bong bóng đó được làm ra đủ kiểu, có kiểu làm thành trái me, cũng có kiểu trái lựu nữa cơ !

Nó vừa đi vừa rao « bong bóng đây mua vô, mua vô » cứ mỗi câu đó nó nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Có khi nó chưa đi tới, người ta cũng gọi nó « bong bóng, bong bóng lại đây bán cho tôi vài cái đi », rồi thì câu nói của người khách chưa dứt, nó đã vội vã chạy nhanh lại, vẻ mặt vui tươi. Người khách bảo nó bán vài cái chưa đợi hết câu nói, nó lại hỏi màu nào, kiểu nào rồi nó hạ cây sào xuống, bứt những cái bong bóng mà người khách ấy thích một cách thành thạo, xong nó thâu tiền. Nó vừa thâu tiền vừa cảm ơn rồi rít, thiếu nhi/30

TRÒ CHƠI NGOÀI TRỜI

BẮT ĐUÔI

VỊT MÒ

Địa điểm : Một bãi đất trống, rộng hay bãi tập thể dục

Dụng cụ : Không có

Số người chơi : Không giới hạn

Đội hình : Xem hình vẽ.

Cách chơi :

Chọn một người trong số những người dự trò chơi làm « CÁI », những người khác thì đứng thành hai hàng ngang A và B đối mặt với nhau để hợp thành từng cặp hai người một (một người ở hàng A và một người ở hàng B). Người « CÁI », đứng ở đằng trước và ở giữa hai hàng A và B quay lưng về phía hai hàng. Người « CÁI » hô to : « Cặp đuôi rời khỏi hàng ! » tức thì hai người đứng chót của hai hàng A và B rời khỏi chỗ và chạy vòng đằng

sau lưng hàng của mình (theo đường chấm của hình vẽ) về đằng trước chỗ người « CÁI » đứng để cố nắm được tay nhau trước khi bị người « CÁI » bắt, trong khi đó người « CÁI » không được quay lưng lại và đuổi bắt hai người này khi họ chưa chạy đến trước mặt mình. Khi hai người chạy đến ngang mặt người « CÁI » thì người « CÁI » cố đuổi bắt một trong hai người đó trước khi họ kịp bắt tay nhau. Người nào bị bắt sẽ đổi chỗ với người làm « CÁI ». Trường hợp người « CÁI » không bắt được ai thì hai người vừa chạy sẽ trở về đứng ở đầu hàng của mình và trò chơi cứ thế tiếp tục với những cặp đuổi kế tiếp.

và tôi thấy nó vui tươi hẳn lên. Khi nó đã đi xa rồi, nhưng tôi vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cảm ơn của em bé bán bong bóng.

Thấy em bé bán bong bóng đó tôi thật khâm phục. Em đã ngang tuổi với em tôi nhưng phải chịu thất học để nuôi gia đình nghèo túng, khác hẳn với em tôi được cha mẹ nuông chiều. Từ nay tôi sẽ khuyên em tôi, nên theo gương em bé bán bong bóng, học hành chăm chỉ cho cha mẹ vui lòng.

TRẢ LỜI Ô CHỮ

A B C D E F G H I

HỘP THƯ

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

✱ Hiện nay tòa soạn còn kẹt gần 200 lá thư chưa được trả lời. Vậy chị Đ.P.K mượn tạm 2 trang trong của kỳ này để trả lời thư ngỏ hầu giải tỏa phần nào nạn kẹt thư và đề các em khỏi chờ đợi. Mong các em thông cảm.

TÒA SOẠN

✱ **Em X-D, Chợ Lớn:** Chị nghĩ rằng em nên yên lặng là hơn. Nếu mà TL và CB muốn chơi với nhau thì chỉ có 2 người đó tìm hiểu và thông cảm nhau là tính bạn vững bền nhất. Đã nhiều lần em bóa giải những hiểu lầm mà họ cứ hiểu lầm nhau hoài, chị thấy em làm việc đó tuy tốt thật nhưng mất thì giờ quá. Mất thì giờ với việc xứng đáng thì không tiếc, nhưng 2 người bạn chơi với nhau mà chính họ cứ muốn xa nhau sao mình lại xâm phạm vào chuyện riêng của họ quá vậy. Tính bạn mà cứ phải có người thứ ba xen vô thì cũng đã sút mẻ rồi. Có khi chính em làm cho 2 người đó bớt thân nhau, vì trong thâm tâm họ muốn tìm nhau, họ sẽ tìm điểm tốt của nhau, em lại cứ đẩy họ tới với nhau thì bản tính ưa chống đối của con người sẽ làm cho họ chống ý nghĩ tốt của em, rồi tìm điểm xấu của nhau mà ghét nhau để chống em đó em ạ.

✱ **Em A-bình-Phương, Quảng Tín:** Chị cam đoan là sự tẩy nốt ruồi không hề làm gia đình em hao tài tốn của. Nếu điểm lành, dữ, nốt ruồi v.v... có ảnh hưởng thì cũng chỉ là điểm báo trước mà thôi. Còn mỗi người ở trần thế, theo Công giáo, thì mọi sự do thánh ý Chúa, theo Phật Giáo, thì mọi sự xảy ra do nghiệp chương, tức là cuộc đời mình hay dở do các việc thiện hay ác mà mình đã làm, nay mình lãnh kết quả. Công cuộc làm ăn có lúc thắng lúc bại. Chị nghĩ rằng vì đạo này mẹ thất bại trong công việc, buồn, nên đôi khi nóng nảy. Em thông cảm mẹ và hết lòng săn sóc, mẹ sẽ được an ủi, do đó vững tin, làm ăn có thể phần chẵn

trở lại. Dù cho nghèo nàn mà thấy con ngoan hẳn mẹ cũng vui lòng và thương yêu em, em ạ.

✱ **Em Nguyễn-hà-Nguyễn, Đà Nẵng:** Những ý kiến của các em góp vào đều giúp gợi ý đề tòa soạn điều chỉnh lại cho Thiếu Nhi ngày một gần gũi mặt thiết với các em hơn. Quả nhiên là hiện nay em đã tăng thêm lòng yêu qui đối với tờ báo của chúng ta rồi. Vậy phải giữ đúng lời hứa: «giới thiệu thêm độc giả mới» đấy nghe em.

✱ **Em «Một độc giả T.N» Nha Trang:** Chị thông cảm với nỗi buồn của gia đình em. Niềm vui lớn nhất của cha mẹ là thấy con ngoan ngoãn, chăm học hành để sau này ra đời thành người ích quốc lợi dân, khỏi phải sống bám vào xã hội, làm hại xã hội. Em của em như vậy rất đáng trách, vì đã a dua theo bạn xấu mà làm phiền lòng cha mẹ, để các người phải khổ tâm, mà sau này sẽ thành cái tai nạn cho xã hội thì cha mẹ làm sao yên lòng trong tuổi già. Tuy nhiên, bây giờ chưa là trễ, gia đình em còn cứu vãn được. Em của em nay đã quá xa cách với gia đình, đã có 1 lũ bạn hư hỏng. Muốn kéo nó trở về chính đạo thì gia đình phải làm sao cho chính nó muốn về. Tránh mắng nhiếc nó quá nặng nề, tìm mọi cách tạo cho nó cảm giác không bị gia đình ruồng bỏ. Nhiệm vụ của em là hết sức mềm dẻo, tìm hiểu nó, làm bạn tâm sự của nó. Nếu gia đình đã là bóng mát của cuộc đời nó thì chị tin chắc nó sẽ tìm về để được thương yêu. Cần nhất là phải hết sức tìm hiểu, mềm dẻo và cảm thông với nó. Nếu có phương tiện thì nhân dịp hè, em xin ba má để dẫn nó đi nghỉ hè ở một nhà bà con nào khác tỉnh, cho nó có dịp thoát khỏi cái bầu không khí nhiễm độc của bạn bè xấu hiện nay. Cầu xin Thượng đế giúp gia đình em.

✱ **Em Tâm-Minh, Saigon:** Thương yêu cô giáo như em thật là quý lắm. Em cứ viết thư thăm cô giáo của em đi. Đừng quá thắc mắc rằng sao mình không làm mất lòng cô mà cô lại chúc mình «không ích kỷ». Có thể là em không ích kỷ nhưng cô vẫn nhắc nhở vì ích kỷ là đầu mối nhiều tật xấu. Vậy, nếu thương yêu cô thì làm theo lời cô «Luôn luôn vui vẻ, can đảm và không ích kỷ» ba điều đó đều hay và nhân đây, chị cũng tự coi lời khuyên đó dành cho cả chị nữa, em thấy yên tâm chưa.

✱ **Em Thu-Hà, Vĩnh Long:** «Em biết tới Thiếu Nhi là do 1 người bạn cùng lớp thật giỏi và hạnh kiểm thật tốt cho mượn». «Ba em rất cần thận khi lựa chọn báo cho chúng em vì người quan niệm đầu óc chúng em còn non nớt, sau sẽ bị bắt gặp đó, ba em tự tay đi mua cho chúng em thêm mấy số và hôm qua, khi đưa báo cho em ba bảo:

«Đây là một tờ báo lành mạnh bổ ích mà ba hằng đề tâm tìm kiếm cho các con. Từ nay hàng tuần các con nên mua để xem vì nó vừa giải trí vừa giáo dục». Thử em làm tòa soạn cảm động lắm. Thiếu Nhi được những bậc phụ huynh cần thận như ba em, và các độc giả học giỏi, hạnh kiểm tốt tìm đọc là Thiếu Nhi đã đi đúng con đường mà nhóm chủ trương đề ra lúc đầu rồi đó em ạ. Đọc báo và yêu thích báo là đủ điều kiện làm công dân Vườn Hồng rồi.

Bài viết chừng 4 trang, trên 1 mặt giấy. Cho chị kính lời cảm ơn thầy Quốc Văn của em Thu Hà nhé.

✱ **Em Huỳnh-Ngọc, Saigon:** Nếu em muốn chơi lại với bạn thì em gặp thẳng bạn, hoặc nếu mắc cỡ thì em đưa thư tận tay cho bạn, đừng để người thứ ba xen vào. Hai em quyết chơi với nhau thì chắc chắn bạn L xấu tính không thể chia rẽ được đâu.

✱ **Em Nguyễn-dinh.Cầm, Saigon:** Nếu bạn em cứ thương chữ thề mà em không thể khuyên được thì tốt nhất là đừng chơi với họ để khỏi bị ảnh hưởng xấu. Em không có tiền mua báo thì sáng chủ nhật tới tòa soạn coi em ạ. Đi bộ là cách tập thể thao tốt nhất đấy nhé.

✱ **Em TTKEED, Sơn Chà:** Chị em hay cau có làm cho em tức, như vậy là chị có lỗi. Nhưng em dùng những chữ đó trả lời lại thì lỗi em quá nặng. Cứ đối xử với nhau có qua có lại như thế thì riết rồi tính tình của cả 2 em đều sẽ hư hỏng. Nay em đã là độc giả Thiếu Nhi, là em của chị, em hãy tỏ thiện chí trước đã nhé. Em nhìn chị em một thời gian, mặc dầu chị cau có, em cứ cười tươi rói, riết rồi chị thấy chị vô lý, sao lại cau có với người em ngoan và vui vẻ. Nhất là chị lại chỉ cau có với em thôi thì em cũng nên tự xét mình một cách thật khách quan coi sao. Chị mong được đọc thư tới với tình thương yêu đậm đà của 2 em dành cho nhau đó em.

✱ **Em N.K.T H Nha Trang:** Em ơi! «Gia đình tuyệt vời vô cùng» là đúng lắm đó em, Vườn Hồng chỉ làm cái việc trình bày cái tuyệt vời vốn sẵn có ở mỗi gia đình ra mà thôi em ạ. Chị vui mừng đón em đạo chơi V.H. Mỗi người hoàn tất nhiệm vụ của riêng mình, đều xứng đáng là con yêu của tổ quốc như nhau. Em mắc làm việc nhà không giúp được dân tị nạn, đừng buồn. Làm việc nào cũng là quý. Gia đình cũng cần giúp đỡ như dân tị nạn. Cái tật thích làm gì thì làm rất thành công, không thích mà má bắt làm thì làm hư hết, chẳng ra gì cả là tật ưa chống đối, nhất là chống đối má như vậy không ngoan em gái ạ. Con gái không nên nuôi dưỡng tính chống đối, sau này ra đời sẽ gây nhiều rắc rối. Nên tập tính thuận hòa, người ta vẫn ví đàn

thieu nhi/31

bà với bóng mát, nhớ nghe em gái.

Em H.N.H Thủ Đức: Các ước vọng của em, đều chính đáng. Nhưng điều cần là em phải xây nền đắp móng để sau này có thể đạt tới ước vọng đó. Các vĩ nhân thường phải trải qua biết bao gian lao học hỏi, bôn chí, kiên nhẫn mới thành công đó em. Em nhiều ước mơ mà cứ nhảy từ mơ này qua mơ khác, không chịu tìm hiểu, gắng công để đạt tới 1 giấc mơ nhỏ thì rồi em sẽ thành kẻ bất đắc chí

mất thôi. Em làm nhiều việc vô lý mất thì giờ để học. Hãy vui đầu vào những năm nền móng, không mơ mộng hão huyền, không được chóng chán nản, đang làm cái này lại thích cái kia. Bạn em là nhân viên B.Đ mà xúi em lấy bưu phiếu của người khác ra xài như vậy là bất lương. Hành động đó là hành động xấu xa, thay vì móc ví người, lại móc thư của người để lấy bưu phiếu tức là tiền của người ta. Riêng với tội bóc thư của người khác (chưa kể tội ăn cắp) luật pháp trừng phạt rất nặng. Ngoài ra còn tòa án lương tâm. Em không tán thành, trả lại là đúng. Họ chỉ cảm ơn xuống là quý rồi, họ đang buồn vì mục đích của họ khi gửi số tiền đi đã không đạt được, nay bưu phiếu có trở về họ cũng chỉ lấy lại được số tiền, như lúc chưa gửi, còn công việc thì hư mất, bao dự tính, hy vọng khi gửi bưu phiếu đi, đã tiêu tan rồi. Họ tin tưởng vì gửi bảo đảm, ngờ đâu lại gặp cảnh đó. Phải lương thiện. May thay em biết tránh điều quá xấu. Em phải lánh xa người bạn bất lương đó ngay. Một xã hội có nhiều kẻ như người bạn đó thì sớm muộn sẽ suy sụp và bị thế giới khinh bỉ. Không thể dùng tiếng giới trẻ để làm bình phong cho tội ác. Trẻ thì phải trong sạch. Gửi ngay thư cho chị, chị rất mong.

Em Kim Cúc — Gia Định: Vụ trưng cầu dân ý đã dàn xếp xong rồi. Đừng bắt đền chị nữa nhé. Vậy mà hôm rày chị cứ tưởng các em trong Vườn Hồng của chị hiền như nai tơ, dè dặt nỗi lo sợ ghê quá. Thôi! mọi sự vẫn y như cũ mà, em gái. Chủ nhật ghé tòa soạn lấy thẻ và mượn sách luôn nghe em.

Em Lê thị L.T. — Gò Công: Ừ, cái anh chàng đó xúi bậy thật, nhưng còn các em cơ mà, anh ta thua rồi, đừng giận nữa nghe em. Nhớ bạn em mặc cảm như vậy là hết sức sai lầm. Đọc thư em chị thấy tràn ngập tình âu yếm em dành cho bạn. Nước mình nhỏ xíu mà còn chia ra mấy miền rồi kỳ thị địa phương với nhau, thật là điều đáng buồn quá lắm. Nếu nhỏ bạn cứ cố chấp, tự ôm cái buồn vào mình thì

thieu nhi/32

đành để một ngày kia em đó lớn hơn sẽ hiểu rõ lòng các em, em ạ.

Em Nguyễn - thu - Trang, Saigon: «Chúng ta phải làm gì cho họ». Câu hỏi thiết tha của em làm chị cảm động vô cùng. Ở tuổi 12 của em, em cố gắng học, đừng đòi hỏi tiền mua sắm, đừng làm ba má buồn là em đã biết nghĩ và luôn nhớ tới những người bất hạnh rồi đó em.

Em Thúy-Mỹ, Saigon: Đọc giả Thiếu Nhi gồm đủ mọi lớp tuổi. Cụ thể sinh ra chị đã trên bảy chục mà mẹ Thiếu Nhi vô cùng. Vậy 18 tuổi hãy còn nhỏ so với cụ. Nhưng lại là lớn so với mấy em chỉ mới 8,9 tuổi mà chủ nhật có ghé tòa soạn để mượn sách, chị đã thấy vậy em là lớp tuổi dung hòa nếu «tếu» có nghĩa là vui tính thì rất nên «tếu» em ạ. Bài của các em là phần đóng góp của các em vào cho tờ báo của chúng ta ngày thêm phong phú mà thôi em ạ.

Em P.H.H, Saigon: Vụ V.H êm rồi em yên chí nhé. Chị thấy em thật tốt với bạn. Viết lá thư 8 trang đầy tình yêu mến dành cho bạn, chị thấy quý em ghê đi. Trường hợp của em giống của X-D ở đầu trang 31, em vui lòng coi chị trả lời X-D cho khỏi lặp lại ý, em nhé, Chị sẽ đề nghị với bác Chủ Nhiệm và chủ Nhật Tiến về trang Võ thuật. Em lại trình bày cả những lo xa khi có trang Võ thuật, em chu đáo lắm đó em.

Em Kim-Lan, Saigon: Em ngộ nghĩnh quá đi thôi. Thế hôm 2-7-72 em có tới tòa soạn không đấy. Tính khiêm nhượng dễ thương thật em nhỉ. Nghe em nói là chị đã thấy dễ thương kinh khủng rồi đấy nhé, cô bé.

Em N. H, Tam Kỳ: Vào Saigon nhớ ghé tòa soạn nhé. Trong trường hợp em nếu có thể ở nội trú thì cũng là điều tốt. Ở nội trú tuy có buồn nhớ gia đình nhưng thời giờ dành riêng cho sự học, cũng lợi lắm em ạ. Chị hoàn toàn cảm thông nỗi buồn của em. Dù sao, còn cậu và di cũng còn được an ủi lắm đó em ạ.

Em Uyên - My, Đà Nẵng: Chị bởi thường bích chương, và TGNB rồi đó bé, rút quyết định ngủ nhè về đi kéo mà Saigon bị lụt nước mất của cô bé bây giờ. Xưa các cụ có câu: «Ban ngày thì mãi đi chơi, tối lặn mặt trời đồ thóc vào xay» áp dụng vào trường hợp các em thì đúng ghê lắm. Đến đến phút chót mới học bài (dù là học ôn) thì cũng khó mà nhớ được. May còn đứng thứ nhì là ghê lắm rồi đó nghe bé.

Em Diễm - Phượng, Gia Định: Mua sách, thì em phải tới nhà sách Khai Trí, ở đó nhân viên phụ trách sẽ giải đáp các thắc mắc cho em. Bài gửi đã 3 tháng mà không thấy xuất hiện thì tức là nó «theo gió ngàn bay» rồi. Chắc

chắc là chị nhận em làm em chứ. Sáng chủ nhật em ghé tòa soạn mượn sách, nhân tiện đem cuốn H.T tới, chị đổi cuốn khác em nhé. Chữ em đẹp quá mà em.

Em Nguyễn-minh-Hùng, Tân Định: Theo như em viết thì ở trường em mãi tới Đề tam mới học Lý hóa, trong khi các trường Việt học Lý hóa từ Đề thất. Vậy nếu trong 1 thời gian ngắn ngủi mà em phải học tất cả Lý hóa dành cho 5 học để bắt kịp Đề nhị Việt, chị thấy rằng gay go quá. Nhưng nếu em cứ thích học như em đã dự tính, có lẽ em nên học ban Clà hơn. Môn học mới mà em không học ngay từ những bài đầu, chị sợ em sẽ khó hiểu được bài em ạ.

Em Xuân, Saigon: Chị không đẹp như em tưởng tượng. Nhưng đầu không đẹp, em vẫn thương chị chứ. Chủ nhật này kệt không tới tòa soạn được thì chủ nhật sau em tới nhé. Bài được đăng hay không là do chú N.T. Mà chú lại nhất định không coi thư đề giữ sự công bằng khỏi bị áp lực nước mắt v.v... đe dọa, nên chị không giúp em được đâu em ơi.

Em V.T.M.T, Saigon: Chủ Nhật Tiến thấy em hỏi thăm rằng tóc và râu bạc chưa, bèn đi tìm ông già Noel để mượn râu và tóc. Nếu chú mượn được thì Giáng sinh năm nay ông già Noel sẽ có mái tóc đen, khéo mà ngược, ngài không đi đạo để phát quà thì ngụy to. Em không nghe tận tai câu của D.T thì đừng vội tin, có thể là T nghe lầm nên nhắc lại sai thì sao. Nếu em thương T.A thì em đừng tự ái vật, em làm hòa đi. Chị tin rằng không thể vì sự bao em uống nước và tặng em 2 trái xoài mà T.A nổi nói xấu xiêm em đâu. Nếu 2 em chơi với nhau rồi, em cũng đừng trách móc D.T gì cả em nhé. Nói qua nói lại không bao giờ đúng sự thực. Lời nói qua lại luôn luôn bị rơi rớt hết ý nghĩa đích thực của nó rồi, đó là câu chị mong em sẽ nhớ mãi trong suốt cuộc đời, để khỏi có những phán xét sai lầm em nhé.

Em Trần-hoàng-Lộc, Saigon: Chị đã nhắc nhiều lần là các em khỏi phải viết bài gì cả, cứ tự nhiên bước vào GĐTN. Thư bảo đảm đề: Bà Đỗ thị Phương là chắc chắn không mất em ạ.

Em Tín-Hương, Lộc Quang: «Em cứ coi như chị nói với em», em dễ thương làm sao! 15 tuổi là em thuộc lớp nhỏ trong gia đình Thiếu Nhi đấy nhé. Tất nhiên là chị cưng em ghê lắm chứ. Nhớ mà những nhẽo như con mèo, sao chị không thương. Mục TLNC là mục sưu tầm chứ, làm cho người khác cười khó lắm, phải có khối óc thông minh, sắc bén, làm sao các búp bê đã sáng tác được, đúng không cưng?

Em La thị Cẩm Bình, Bình Đông: Sáng chủ nhật em ghé tòa soạn mượn sách coi, thì sẽ gặp chị em ạ. Chị biết trước là chúng ta sẽ rất mến nhau vì em dễ thương quá đi thôi.

Em Nguyễn Văn Thái — Gia Định: Bìa chỉ đủ để đóng vào báo thôi em ạ.

Em Ngọc Minh — Saigon: Chị rất ngậm ngùi về nỗi buồn của em, và rất mong gặp em ở tòa soạn, chủ nhật ghé chơi nhé.

Em Huỳnh Thanh Thảo — Mỹ Tho: Quê hương em đẹp quá mà, cho nên thư em viết cũng thơ mộng ghê đi. Chị biết người đó rồi, người đó tên Huỳnh Thanh Thảo chứ gì, phải không em gái.

Em Lê Đạt Quang, Đàng Năng: Có mấy cuốn sách nói về cờ tướng, em gửi thư về mua ở nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1. Cờ cao một phần do chơi nhiều nước sẽ sáng, lại cũng cần có khối óc minh mẫn, tinh khôn, thông minh, tính toán giỏi. Nếu chơi dở bạn chọc quê thì tốt nhất nghĩ chơi là hơn cả em ạ.

Em Thảo Cầm, Saigon: Thư Viện chỉ có thể mở cửa sáng chủ nhật vì chỉ bữa đó mới có các nhân viên để phục vụ độc giả em ạ.

Em Lê Phi — Quý Nhơn: Em thiếu 4 số nào viết thư rồi chị gửi cho. Mẫu phiếu gia nhập in trong số 46 đó em.

Em Nguyễn Thị Loan — Hội An: Chị mong có em gia nhập Vườn Lắm. Thế em đã gửi phiếu về làm thẻ chưa hả em.

Em Hương Trang — An Giang: Em có nhiều ý kiến hay thật là hay. Chị gửi bích chương về rồi, em chịu cực dân đi nhé. Nghĩ tới tấm lòng các em dành cho T.N., chị thật là cảm động. Em cứ tìm thêm độc giả mới là đã đóng góp tích cực rồi đó em ạ.

Em Hương, Chợ Lớn: Hôm 2-7-72 em có ghé tòa soạn không đấy. Có thể chưa hả em?

Em Tào Việt Hùng, Gia Định: Chị đã chuyển câu hỏi của em qua chú Bách Khoa rồi em ạ.

Em Vĩnh Khang, Châu Đốc: Mỗi khi gửi tem để mua số nào, thì ngay trong bao thư đó, em phải ghi số báo em muốn mua. Chứ em dặn từ hồi nào đó, rồi mãi sau mới gửi tiền thì thư trước đã chìm trong núi thư, không lục được nữa em ạ. Vậy em gửi thư khác, khỏi gửi tiền, ghi rõ 2 tờ đó số mấy chị sẽ gửi nghe em.

Em Chúc Chít, Saigon: Em cứ nhát ma đi, chị không sợ đâu cưng à.

Em Lê Phúc, Nha Trang: Nhận được thẻ rồi chứ chú bé.

Em Trần Quốc Hùng, Tân Phước Khánh: Em đọc báo kỹ vậy tốt lắm. Tòa soạn sẽ nghiên cứu các ý kiến đó em nhé.

Em Trinh Công Truyền, Lý Tín: Chị đã gửi bích chương, dán dùm chị nghe chú em.

Thương mến tất cả các em

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

✿ Thư Viện Thiếu Nhi đã được các em hưởng ứng nồng nhiệt. Mỗi sáng chủ nhật các em ghé thăm tòa soạn thật đông đảo. Chị rất mừng thấy các em say mê đọc sách đến thế. Hàng trăm cặp mắt sáng ngời, mặc dầu tòa soạn chật hẹp, vẫn say sưa ngồi đọc một cách thích thú trước khi đem về nhà. Các em nâng niu cuốn sách rất cẩn thận, vì các em hiểu rằng những sách này là tài sản chung của gia đình Thiếu Nhi chúng ta.

Tuần vừa qua có một số em đã xin phép ba má, đem đến một số sách để tặng Thư Viện Thiếu Nhi cho các bạn cùng được coi.

Các em sau đây đã tặng:

Em Châu Ly, Rong Hồng, Bảo Khánh, Hoàng Kim Uyên, Miên Cát Tráng, Trần Thành Đạt, Uyên Thụy Phương, Trần Mai Hoạt...

Nếu các em có sách đã đọc rồi, mà muốn tặng Thư Viện để các em khác coi chung thì chị yêu cầu các em phải được sự đồng ý của ba má. Các em nào không tặng sách đừng có mặc cảm gì cả. Thư Viện chỉ mong các em sốt sắng đọc sách và hoàn lại đầy đủ để các em khác được đọc chứ không đòi hỏi một điều kiện nào. Sự các em tặng sách là điều rất quý vì sẽ giúp cho thư viện càng thêm dồi dào, các em khác càng có nhiều sách để chọn lựa. Nhưng không vì thế mà các em không có sách tặng phải nghĩ ngợi gì hết. Đã cùng trong gia đình thì sự tương trợ như thế càng thêm thân. Vậy em nào không có sách cứ tự nhiên mượn sách, không mặc cảm và cũng không được đòi hỏi ba má gì cả.

✿ Các em mượn 1 cuốn sách đọc trong 1 tuần. Tuần sau tới đem sách cũ trả rồi mượn sách mới. Các em đừng để ở nhà quá lâu, các bạn sẽ thiếu sách đọc. Sau thời hạn 1 tháng nếu các em chưa trả, chị sẽ buộc lòng phải cử người tới đòi, gây phiền phức cho tòa soạn. Mong các em nghĩ tới ích lợi chung mà giúp chị hoàn trả sách cho đồng hàng để xứng đáng

với lời hứa khi gia nhập Gia Đình Thiếu Nhi.

Thông Báo buổi họp mặt Các Em T.N. (Tỉnh Biên Hòa)

Tòa Soạn yêu cầu Các em Thiếu Nhi (Tỉnh Biên Hòa) hãy sốt sắng, đến dự buổi họp mặt cho thật đông đảo.

— Địa điểm: T.H Ngô Quyền B.H

— Thời gian: Ngày 6/8/72 lúc 14g

— Mục đích: Thành lập chi nhánh Gia đình Thiếu Nhi, Biên Hòa.

Mọi chi tiết, các em có thể liên lạc: **UYÊN THUY PHƯƠNG**

189/50 Phan đình Phùng B.H
T.N

✱

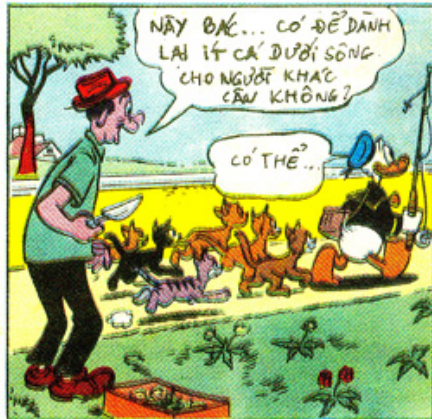
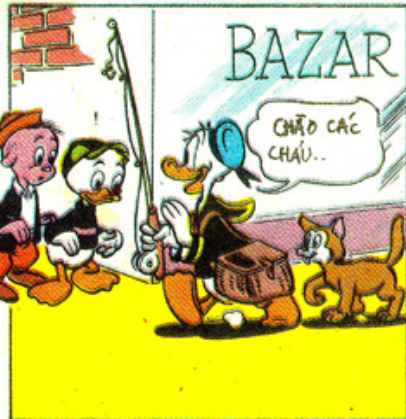
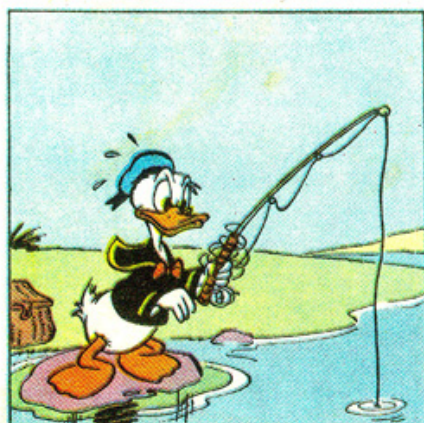
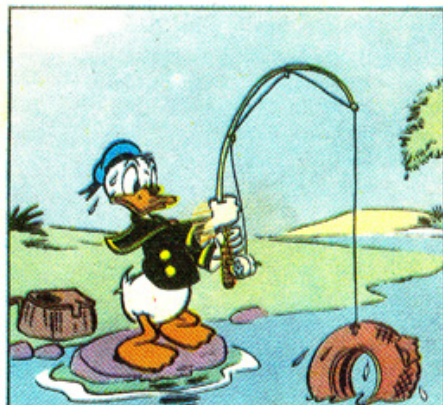
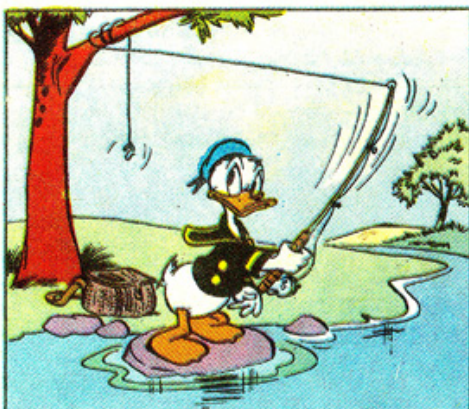
Bài nhận được từ ngày 17-7-72 đến 22-7-72 của các em:

Tường Linh, Trương Minh Trí, Quang Tảo, Trần Hùng, Phạm Thị Kim Tuyền, Nguyễn Thị Thảo, Bình An, Nguyệt Thu, Hoài Vũ Đan Phương, Võ Văn Sơn, Tư Gầy CVA, Thái Công Hậu, Kim Yến, Trần Thiện Tâm, Vũ Văn Chương, Lê Thành Lâm, Song Thiện, Đ.H.N. Tân, Rong Lá Mơ, Ngô Tuấn Mạnh, Viên Nhi, Nguyễn viết Trường Linh, Hoài Linh Vũ, Hoàng Thị Vân Kiều Ngũ Văn Sơn, Trần Kim Phụng, Sao Sáng, Trần Thị Thu Oanh, Vũ Thị Đơn Thuần, Lê Thủy Thái Khanh, Trác Hoàng Lan, Hoàng Công Minh, Trần Ngọc Anh, N.T Hoa Duyên, Đà Giang, Lâm Nhứt Hùng, Lê Thanh Bình, Nguyễn Thế Trung, Diệp Bảo Gù, Bạc Hà, Trần Hoàng Lộc, Phạm Minh Toàn, Huỳnh Chúc, Nguyễn Trọng Thảo, Phạm Thị Lan Phương, Trí Tâm, Lê Dương Thạch, Thế Linh, Nguyễn Vũ Hạnh Khuê, Nguyễn Đình Nhuận, Nguyễn Kinh Quốc, Uyên Ngọc Thu, Trí Trí, Lê Việt, Hoàng Thu Vân, Anh Tê Hát, Nguyễn Tuấn, Nguyễn Mạnh Thảo, Bi Bi, Cao Nguyên Hùng, Chiêu Ngự Linh, Chiêu Linh Hà, BDT, Trịnh Thiên Vũ, Nguyễn Bích Hà, Vương Sáu Mây, Nguyễn Văn Mười, Ngọc Mỹ, Bích Phượng, Trọng Vũ, Nhã Phương, Thiên Hương, Anh Sơn.

*

ĐÍNH CHÍNH

Do sự sơ xuất của ấn công, bìa TN kỳ này có tên là **TRÔNG CHỜ** thay vì **GOM LÁ** là tên bìa kỳ trước. Xin thành thực cáo lỗi cùng họa sĩ Vi Vi và độc giả toàn quốc.
T.N.

© 1971. Walt Disney Productions.